

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ศรียา ชาติศิริกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2561

**Learning Management System to Enhancing English Communication
Skill for Primary Private Schools Student in Bangkok Metropolitan**

Sripichar Chatasirikul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Education

Department of Education Management

College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

2018

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

เสนอโดย นางศรีพิชา ชาศะศิริกุล

สาขาวิชา การจัดการการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

ลงชื่อ ประชานกรรมการ
(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ไพฑูรย์ สีนลรัตน์)

ลงชื่อ กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ลงชื่อ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ)

ลงชื่อ กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตาภา)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม่น โกลศ)

วันที่ ... 6 ... เดือน ... กรกฎาคม ... พ.ศ. 2561

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
ชื่อผู้เขียน	ศรีพิชา ชาตะศิริกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว
สาขาวิชา	การจัดการการศึกษา
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ การได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) และการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากการกำหนดขนาดตัวอย่างของเครจซ์และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนจำนวน 189 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น 0.98 และแบบสัมภาษณ์ สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (paired samples t-test) และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า

1. โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน รองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู และด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการส่งเสริมของชุมชน

2. ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ การได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) และการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ปัญหาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พบคือ 1) ผู้บริหารไม่ได้สนับสนุนให้ครูเข้าอบรมกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ และการจัดจ้างครูเจ้าของภาษาจัดการเรียนรู้มีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอกับปริมาณนักเรียน ทั้งยังมีการจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษให้อย่างไม่พอเพียง 2) ผู้ปกครองไม่ได้จัดเสริมภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับโรงเรียน ไม่ได้สนับสนุนให้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน 3) ชุมชนไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

แนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ 1) ผู้บริหารตระหนักถึงความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแจ้งให้ครู ผู้ปกครอง และชุมชนได้ทราบ ทั้งยังจัดสรรงบประมาณให้ครูเข้าอบรม จ้างครูเจ้าของภาษาให้เพียงพอ และจัดหาสื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่ครูและนักเรียนอย่างเพียงพอ 2) ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน 3) ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างเป็นรูปธรรม

คำสำคัญ: ระบบการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ, การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน, การจัดการ โรงเรียนประถมศึกษาเอกชน

Thesis Title	Learning Management System to Enhancing English Communication Skills for Private Primary School Students in Bangkok Metropolis
Author	Sripichar Chatasirikul
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Dr.Kla Tongkow
Department	Education Management
Academic Year	2017

ABSTRACT

The purpose of this study is to examine and compare learning management system in order to enhance English communication skills of students from private primary schools in Bangkok Metropolitan Region. By comparing O-NET English test results, English academic awards, and English communication awards, this research aims to study issues and find methods to develop learning management system in order to enhance English communication skills for students in private primary schools in Bangkok. Simple Random Sampling by Krejcie and Morgan was used to find private schools in this study and found 189 schools. Research instrument are a 5-rating-scale questionnaire created by the researcher scaled at 0.98 and the interview. Percentage, Mean, Standard deviation, and T-test were used in this research and the results found that

1. Private schools in Bangkok have already greatly prepared and offered learning management system to enhance English communication skills. Considering each component to support student's learning, the study found that the support from school administration and management contained highest mean, followed by the process of organizing teaching and learning activities and sharing among teachers and students. The lowest mean is the community enhancement.

2. Comparison results from learning management system to enhancing English communication skills for private primary school students in Bangkok Metropolis, using O-NET English test results, English academic awards, and from English communication awards in class activities found that the level of statistically significance has been differentiated at .01.

3. Problems of learning management system in order to enhance English communication skills of students are 1) school administration and management team lack of supporting teachers to participate in English training section with English experts and the evidence found that there were less native English speaking teachers to assist with the learning management system comparing to student's class sizes as well as not enough multimedia and technological equipment to learn English, 2) Parents have not collaborated with school to supplement English learning and communication in student's daily life, 3) Community has less involved with learning management system in order to enhance English communication skills.

Teaching approaches for learning management system in order to enhance English communication skills of students are 1) school administration and management team should recognize the importance of English communication skills and convey this message to teachers, parents and community as well as allocate budget for training teachers, hire native English speaking teachers, also supply adequate learning media and technological equipment for students and teacher to teach and learn English, 2) Parents should supplement English activities at home to synchronize with school's curriculum and seek to apply English communication skills in student's daily life 3) community should collaborate and create viable and practical English enhancing activities.

Keywords: English learning management system, Student's enhancement of English communication skills, Private Primary School Management.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษาข้อชี้แนะ และความร่วมมือจนกระทั่งลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. ไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน อาจารย์อาวุโส ประธาน กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ อาจารย์พิเศษ และอาจารย์วาสนา วิสฤตภา ห้วหน้าสำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์ กรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สินธะวา คามดิษฐ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองแถม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิณสุดา จิรัชังศรี และอาจารย์ ดร. เฉลิมชัย มนุเสวต กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งและถือเป็นพระคุณอย่างยิ่งจึงขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ในสาขาวิชาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ รวมทั้งคณะเพื่อนร่วมรุ่นทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้ความรู้และให้คำแนะนำด้วยดีเสมอมา ขอขอบพระคุณ โรงเรียนสิริมงคลศึกษา ที่ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา รวมทั้งคณาจารย์ของโรงเรียนสิริมงคลศึกษา ที่ช่วยเหลือและประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ศรีชาติ ยังเหลือ และครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่ง ที่เป็นกำลังใจในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ คุณค่าและประโยชน์ใดๆที่ได้จากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดาที่ให้กำเนิด และเลี้ยงดู ให้การศึกษา ตลอดจนครู อาจารย์ และผู้ที่มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

ศรีพิชา ชาตะศิริกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๗
สารบัญภาพ.....	๗
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	6
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	7
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
1.6 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
2. แนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
2.1 แนวคิดและหลักการบริหาร โรงเรียนเอกชน.....	15
2.2 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้.....	32
2.3 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนเพื่อการสื่อสาร.....	50
2.4 แนวคิดการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ.....	64
2.5 ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา.....	66
2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการการศึกษาของ โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร.....	81
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	85
3. ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย.....	94
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	94
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	95

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.3 การสร้างเครื่องมือ.....	96
3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล.....	98
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	99
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	100
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลพื้นฐาน ทั่วไปของโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร.....	101
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนใน กรุงเทพมหานคร.....	104
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียน เอกชนในกรุงเทพมหานคร.....	112
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร.....	115
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนที่ได้รับรางวัล...	128
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	132
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	133
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	137
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	142
บรรณานุกรม.....	145
ภาคผนวก.....	157
ประวัติผู้เขียน.....	181

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 จำนวนโรงเรียน ครู และนักเรียนในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2558.....	19
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	95
4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน.....	101
4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียน จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET การได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และขนาดโรงเรียน.....	102
4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.....	104
4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	105
4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู จำแนกเป็นรายข้อ.....	106
4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน จำแนกเป็นรายข้อ.....	108
4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง จำแนกเป็น รายข้อ.....	109

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการส่งเสริมของชุมชน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	110
4.9 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET.....	112
4.10 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา	113
4.11 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	114
4.12 ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนใน.....	115

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2.1 กระบวนการของ PDCA.....	27
2.2 การควบคุมคุณภาพในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ.....	28
2.3 กระบวนการวางแผน.....	39

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ในสภาพปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วิทยาการ เทคโนโลยีสารสนเทศที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างสะดวกและทั่วถึง ทำให้เกิดการรวมกลุ่มในภูมิภาคเดียวกัน และก็เกิดการแข่งขันแบบไร้พรมแดนอีกด้วย จะเห็นได้ว่าประเทศไทยเรานั้นก็ตื่นตัวและเห็นความสำคัญในการพัฒนาด้านการศึกษาโดยให้ความสำคัญกับคุณภาพการศึกษาเพื่อให้ประชากรของประเทศไทยเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ สามารถติดต่อสื่อสารและยังแข่งขันกับนานาประเทศได้ ดังจะเห็นได้จากการปฏิรูประบบการศึกษาในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (ฉบับแก้ไข พ.ศ. 2553) ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการที่สร้างการเปลี่ยนแปลงระบบการจัดการศึกษาทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของชาติ และนำไปสู่ผลิตผลคุณภาพซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคนและประเทศชาติ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552-2561) มีกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษา และการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งมีประเด็นสำคัญของระบบการศึกษาและเรียนรู้ที่ต้องการปฏิรูปอย่างเร่งด่วน 4 ประการหลัก คือ (1) พัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่ (2) พัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่ (3) พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่ง เรียนรู้ยุคใหม่ (4) พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับ สบง ประเสริฐพันธ์ (2543, น. 90) ที่กล่าวว่ายุคโลกาภิวัตน์ความรู้ คือ อำนาจ ดังนั้นในฐานะผู้บริหารโรงเรียนในยุคปัจจุบันจำเป็นต้องเข้าใจถึงสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ และเป้าหมายที่ต้องการผลิตคนให้มีคุณภาพ ซึ่งมีหน้าที่ในการนำแนวคิดใหม่ๆ ไปสู่การปฏิบัติเพื่อพัฒนาคุณภาพโรงเรียนในด้านต่างๆ และเป็นผู้นำความคิดในการพัฒนาคุณภาพงานวิชาการในโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนยุคใหม่จะต้องนำให้บุคลากรในโรงเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญทั้งงานวิชาการ และปรัชญาทศวรรษการบริหารโรงเรียนให้มีความโดดเด่นเป็นเลิศ ทั้งนี้เพื่อให้ทันต่อสภาวะการณ์โลก และเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในยกระดับมาตรฐานการศึกษาของชาติ เพื่อผลิตและพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพเพื่อก้าวสู่การเป็นประชากรโลกที่สมบูรณ์ อีกทั้งในปัจจุบันนี้ซึ่งอยู่ในทศวรรษที่ 21 ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่อาเซียน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยต้องมีความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล

ภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นภาษานานาชาติที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันเป็นหลัก ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติก็ตาม แต่เมื่อมีการติดต่อกับต่างชาติที่มีการใช้ภาษาที่ต่างกัน ก็หลีกเลี่ยงที่จะไม่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ จึงถือได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล มีความสำคัญอย่างมากที่ต้องใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่มากมายในโลกที่ไร้พรมแดนดังเช่นปัจจุบันนี้ อีกทั้งประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของกลุ่มประชาคมอาเซียน จำเป็นต้องเตรียมความพร้อมของบุคลากรให้มีสมรรถนะทางด้านภาษาเพื่อรองรับการติดต่อสื่อสารกันระหว่างกลุ่มประชาคมอาเซียน เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีของประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมของบุคลากรของประเทศ เพื่อให้มีทักษะภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสาร แสวงหาความรู้ สร้างความร่วมมือ เจรจาต่อรอง และสร้างความสัมพันธ์อันดีได้ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้เองทุกประเทศต่างก็บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ ถือเป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นการศึกษาพื้นฐานและนโยบายด้านการศึกษาที่ส่งเสริมทักษะการพัฒนาสื่อสารภาษาอังกฤษของประเทศไทย ที่ให้ความสำคัญและเห็นถึงความจำเป็นของภาษาอังกฤษโดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชาวชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น

ถึงแม้ว่าประเทศไทยต้องการที่จะเร่งการพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยประกาศนโยบายให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ซึ่งกำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไปในปีพ.ศ. 2538 และประกาศใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ.2539 รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการเปิดโรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนอิงลิชโปรแกรม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีระบบการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน ทั้งยังกำหนดแนวทางการพัฒนาเด็กวัยเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหลัก (คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554) และในปี พ.ศ. 2555 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้เป็นปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย (English Speaking Year 2012) (ศึกษาธิการ, 2555) และการปฏิรูปการศึกษาศตวรรษที่ 21 อันประกอบด้วย การพัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่ การพัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่ การพัฒนาคุณภาพโรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่ และ การพัฒนา

คุณภาพการบริหารจัดการใหม่ พบว่า การพัฒนาการบริหารจัดการและการพัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่ จะนำไปสู่ประสิทธิภาพในการบริหาร โรงเรียน ซึ่งการจัดการความรู้ในองค์กรที่ดีย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน และคุณภาพของโรงเรียน โดยมีสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการจัดการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) แต่ก็ยังไม่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ยังมีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ หรือไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ อีกทั้งผลการทดสอบความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำอีกด้วย ซึ่งมีสาเหตุมาจากนักเรียนโดยส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) เพราะเมื่อไม่ได้ใช้ก็ทำให้ไม่ได้มีการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ ก็เป็นข้อสอบแบบตัวเลือกจึงทำให้ลดการเขียนภาษาอังกฤษลงก็อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถด้านการเขียนด้วย (วัฒนาพร ระวังทุกข์, 2555) และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านอื่นรวมถึงการพูดด้วย นอกจากนี้ครูผู้สอนผู้ที่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่แก่นักเรียนนั้น ไม่ได้จบหลักสูตรเฉพาะเอกภาษาอังกฤษจึงไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพนัก อีกทั้งยังมีภาระงานมาก (วัฒนาพร ระวังทุกข์, 2555; อรพรรณ วีรวงศ์, 2554) สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษก็เป็นการเรียนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการเรียนเพื่อนำไปใช้และอีกทั้งครูผู้สอนเน้นสอน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นหลักทำให้เรียนแบบท่องจำ ท่องศัพท์ เก่งข้อสอบเป็นหลักแต่ไม่สามารถนำไปใช้จริงได้ (อรพรรณ วีรวงศ์, 2554) ทำให้ผู้เรียนรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ในส่วนของความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้นไม่ดีเท่าที่ควร

จากเอกสารงานวิจัยในประเทศตะวันตกที่ผ่านมา พบว่าช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองคือ ช่วงอายุ 10 ขวบปีแรก ซึ่งนับเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดของการเรียนรู้ภาษาที่สอง และหลังจากช่วงเวลานั้นแล้ว การเรียนรู้ภาษาใหม่จะยากขึ้น ผู้เรียนจะต้องใช้ความพยายามและใช้เวลาในการฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาที่สองมากขึ้น จึงจะสามารถเข้าใจ และจดจำได้ ดังนั้นระบบการศึกษาจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุดในช่วงเวลาที่เหมาะสม คือ ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงระดับประถมศึกษา ซึ่งการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาที่สองดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำงานกันอย่างเป็นระบบตั้งแต่ครอบครัวที่บ้าน ที่โรงเรียน รวมถึงชุมชนด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิจัยถึงการพัฒนากิจกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการจัดการ

เรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุด

โรงเรียนเอกชนเป็นองค์กรหนึ่งที่ได้รับภาระจัดการศึกษาให้แก่เด็กไทย เคียงคู่มากับการจัดการศึกษาของภาครัฐมาเป็นระยะเวลายาวนาน โดยมีบทบาทสำคัญต้องรับผิดชอบทั้งทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพของการศึกษา เพราะการศึกษาถือว่าเป็นบริการและเป็นสินค้าสาธารณะ (public goods) ที่มีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผู้รับบริการ นอกจากนี้การจัดการศึกษาเอกชนมีความเป็นอิสระและมีความคล่องตัวในการบริหารจัดการมากกว่าการจัดการศึกษาของภาครัฐในการที่จะปรับให้สอดคล้องและทันต่อสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคต ตลอดจนต้องจัดบริการการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ปกครอง รวมทั้งโรงเรียนเอกชนได้เน้นบทบาทในการเป็นผู้นำด้านการบริหารจัดการทางด้านวิชาการเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับโรงเรียนได้เป็นอย่างดีด้วย (โกวิทย์ ประवालพฤษย์, 2540) ดังนั้นโรงเรียนเอกชนที่ดีควรจะต้องเป็นโรงเรียนที่สามารถให้บริการทางการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งคุณภาพของโรงเรียนครอบคลุมภารกิจของโรงเรียนทุกด้านที่สามารถทำให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะหรือคุณสมบัติตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และสอดคล้องกับความต้องการทางสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2542 ก, น. 1) ในการบริหารโรงเรียนซึ่งเป็นองค์กรที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการทางการศึกษามีหน้าที่พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ คุณธรรม จริยธรรม ความสามารถ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ การบริหารจัดการการศึกษาให้มีคุณภาพตรงตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่ง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเก่ง ดี และมีความสุข เพื่อให้ได้ผู้เรียนที่มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ

เป็นที่ทราบกันดีว่ากรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่ติดอันดับหนึ่ง สำหรับเมืองที่มีผู้เดินทางมาเยือนมากที่สุดในโลก (จากการสำรวจล่าสุดของ มาสเตอร์การ์ด ที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการสำรวจสุดยอดจุดหมายปลายทางโลกของมาสเตอร์การ์ดปีที่ 6 (Mastercard Global Destinations Cities Index)) ซึ่งรัฐบาล กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้พยายามส่งเสริมและสนับสนุนมาตรการต่างๆ ให้สอดคล้องกับแนวโน้มความต้องการของนักท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังมีข้อเสนอแนะให้มีการพัฒนาการใช้ภาษาในการบริการเกือบทุกด้านมีความสอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษา ที่กำหนดนโยบายและเป้าหมาย Road Map แผนงานที่สำคัญของปี พ.ศ. 2559 โดยระบุเรื่องการยกระดับภาษาอังกฤษให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ด้วยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การจัดทำสื่อที่น่าสนใจให้เข้าถึงผู้เรียน การพัฒนาครูภาษาอังกฤษ การปรับชั่วโมงเรียน และเน้นการเรียนการสอนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการสร้างสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตาม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24(5) ได้กำหนดให้สถานศึกษาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้สอนจัดบรรยากาศสิ่งแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ ทั้งนี้ผู้เรียนและผู้สอนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ ตลอดจนรัฐบาลกำหนดนโยบายด้านการศึกษาที่มุ่งเน้นประเด็นสำคัญ คือ การพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่พยายามยกระดับคุณภาพการจัดการการศึกษาโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาผ่านการพัฒนาหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 และในโครงการต่างๆ อาทิเช่น โครงการโรงเรียนมาตรฐานสากล โรงเรียนในพื้นที่ เป็นต้น การบริหารงานวิชาการเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนสถานศึกษาสู่ความสำเร็จ เนื่องจากการบริหารวิชาการเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา (ปรีชาพร วงศ์อนุตโรจน์, 2553) การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามหลักสูตรกำหนดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ตรงตามมาตรฐาน หากโรงเรียนใดสามารถจัดการบริหารงานวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดี และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ดีควบคู่กันไป ดังนั้นงานวิชาการจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนแต่ต้องแสดงให้เห็นถึงการยอมรับและความเชื่อมั่นของผู้ปกครอง ชุมชนในฐานะผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการจัดการศึกษาด้วย จากที่กล่าวข้างต้น พบว่าพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวดที่ 4 แนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 22 ได้กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” ดังนั้นผู้สอนทุกคนจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองจากการเป็นผู้บอกความรู้ให้จบไปในแต่ละครั้งที่เข้าสอนมาเป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวก (Facilitator) ในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยทำหน้าที่เป็นผู้กระตุ้นส่งเสริมสนับสนุนจัดสิ่งเร้าและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตามศักยภาพของแต่ละบุคคล การจัดกิจกรรมจึงต้องเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ วิจัย สร้างสรรค์ศึกษาและค้นคว้าได้ลงมือปฏิบัติจนเกิดการเรียนรู้และค้นพบความรู้ด้วยตนเองเป็นสาระความรู้ด้วยตนเอง โดยจะนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Long-life Education) และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (Learning Man) ผู้สอนจึงต้องสอนวิธีการแสวงหาความรู้ (Learn how to learn) มากกว่าสอนตัวความรู้ สอนการคิดมากกว่าสอนให้ท่องจำ สอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมากกว่าเน้นที่เนื้อหาวิชา

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าแม้รัฐบาลจะพยายามเร่งพัฒนาระบบการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนแล้วก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่ได้รับการแก้ไขที่ตรงประเด็น ซึ่งปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องรีบแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยมุ่งเน้นตั้งแต่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงที่น่าสนใจของต่างชาติในการ

มาเยือน อีกทั้งประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมอาเซียนแล้ว ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นควรที่จะศึกษาหาปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ว่ามีองค์ประกอบใดที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันทั้งระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อตรงตามเป้าหมายยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 โดยมุ่งการพัฒนาคน ในภาพรวมให้เป็นคนที่สมบูรณ์ในทุกช่วงวัยที่สามารถบริหารจัดการ การเปลี่ยนแปลงที่เป็นสภาพแวดล้อมการดำเนินชีวิตได้อย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทุนมนุษย์จากกรกระดับคุณภาพการศึกษา การเรียนรู้ การพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ให้เป็นบุคคลที่ใฝ่ศึกษาเรียนรู้ตลอดเวลา ครูผู้สอนปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน แสวงหาเทคนิควิธีสอนใหม่ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญพร้อมสนับสนุนกระบวนการจัดการเรียนการสอนในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้ปกครองและชุมชนส่งเสริมกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ในสังคมอาเซียนและเวทีโลกต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

คำถามในการวิจัย ได้กำหนดไว้ดังนี้

1. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีระบบการจัดการการเรียนรู้ของกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างไร
2. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ การได้รับรางวัลด้านวิชาการ และการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ปัญหาและแนวทางการพัฒนาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครจำแนกตามผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ การได้รับรางวัลด้านวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษ และการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

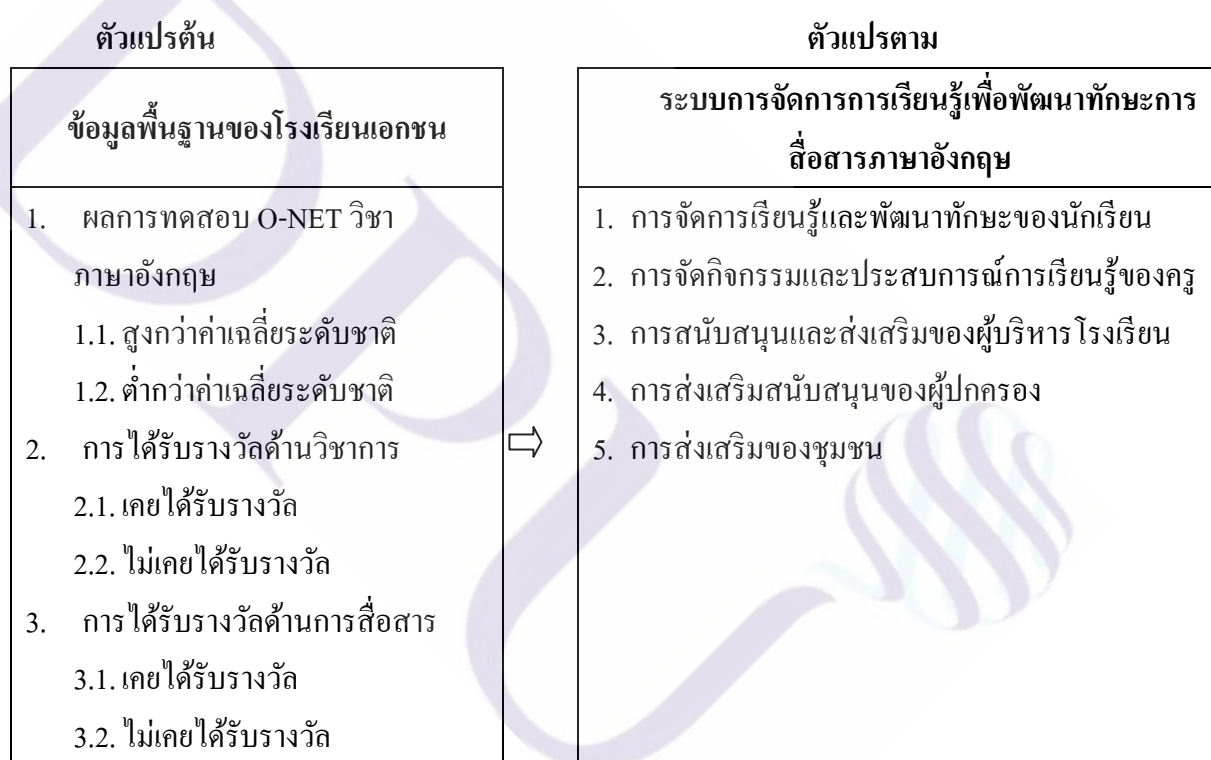
1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน
2. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่ได้รับรางวัลด้านวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษกับที่ไม่เคยได้รับรางวัล มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน
3. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่ได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษกับที่ไม่เคยได้รับรางวัล มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิด ซึ่งได้มาจากการสังเคราะห์การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโดยใช้มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และจากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับองค์ประกอบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดการบริหารจัดการเรียนรู้แบบพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบที่มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันแบบองค์รวม (Whole School Approach) ซึ่งได้แก่การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู

การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง และการส่งเสริมของชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552 - 2561) โดยมีสาระสำคัญ คือ 1.ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง 2.ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน 3.การพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน ตลอดจนจากการสังเคราะห์วรรณกรรมของจันทร์ฤทัย พานิชศุภผล (2557) ชูชาติ พ่วงสมจิตร (2552) พรรณศรี ปทุมศิริ (2541) มณิชา พงษ์โต (2554) สุดใจ ทิพย์รัตน์ (2559) สุชาสินี ดวงไต้ด (2555) และอัจฉรา ยุทธมนตรี (2554) โดยผู้วิจัยได้นำมาบูรณาการเป็นแนวคิดในการวิจัย แสดงดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ตามแนวคิดการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ (Whole School Approach) จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน
2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู
3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน
4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง
5. การส่งเสริมของชุมชน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) จำนวน 371 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) จำนวน 189 โรงเรียน

3. ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญคือ ผู้บริหารโรงเรียน ครูหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 567 คน

3. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง องค์ประกอบของการบริหารจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันแบบองค์รวม (Whole School Approach) ของโรงเรียนเอกชน อันประกอบด้วย 5 ตัวแปรย่อย ได้แก่ การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง และการส่งเสริมของชุมชน กล่าวคือ

การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน หมายถึง นักเรียนเป็นผู้ดำเนินการวางแผนในการเรียนเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนด นักเรียนสนใจทำกิจกรรมที่ครูได้จัดทำไว้และเรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี มีความสะดวกสบายในการ

เข้าถึงการใช้สื่อภาษาอังกฤษเพื่อสร้างโอกาสในการเสริมทักษะภาษาของนักเรียน ทั้งยังให้ความสนใจกิจกรรมที่มีของรางวัลให้ด้วย

การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู หมายถึง ครูเป็นผู้ดำเนินการ การศึกษาภูมิหลังของนักเรียนที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อทราบถึงจุดเด่น จุดด้อย จะได้ช่วยแนะนำ ได้ตรงจุดของนักเรียนแต่ละราย วางแผนและจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลภาษาอังกฤษ รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างโอกาสให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ และการร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนในการ ส่งเสริมภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครูได้วิเคราะห์ขั้นตอนการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาและ เนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียน และเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่อง โดยจัดกิจกรรมการเรียนเพื่อรวมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะการพูด (Speaking) ทักษะการอ่าน (Reading) และทักษะการเขียน (Writing)

การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้บริหารโรงเรียนมีหน้าที่ ช่วยเหลือและให้การสนับสนุนแก่ครูในด้านการพัฒนาหลักสูตร การสอน และประเมินผล ภาษาอังกฤษ ให้การสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญให้จัด โครงการการพัฒนาภาษาอังกฤษ ให้การสนับสนุน การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นประสบการณ์ที่ดีเป็นส่วนส่งเสริมการเรียนการสอนตามประมวลการเรียนในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยจัดหาสื่อ และเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลาย เหมาะสมและเพียงพอให้ครูอาจารย์ได้ เลือกลงใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ได้ผล ช่วยจัดหาแนะแนวการศึกษาเพื่อให้นักเรียนมี พัฒนาการเรียนเต็มศักยภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ สามารถปรับตัวด้านการเรียนและมีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่ เรียน และให้ความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชนในการเสริมสร้างภาษาอังกฤษ เพื่อสนับสนุนให้ ครูได้ปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ และเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้น

การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ปกครองเป็นผู้ดำเนินการทำความเข้าใจกับหลักสูตรที่นักเรียนเรียน ดำเนินการส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษและให้ความร่วมมือกับ โรงเรียน โดยผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำแผนและ แนวทางในการกำหนดกิจกรรมโครงการร่วมกัน เพื่อให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงกิจกรรมที่โรงเรียน ดำเนินการอยู่ และผู้ปกครองเป็นผู้ดำเนินการเสริมกิจกรรมที่ที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน รวมทั้งผู้ปกครองให้การสนับสนุนแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ ภาษาอังกฤษ

การส่งเสริมของชุมชน หมายถึง ชุมชนได้ดำเนินส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมให้แก่ นักเรียนที่เป็นบุตรหลานของชุมชนเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดย โรงเรียนเป็นผู้เข้าไปขอความร่วมมือจากชุมชน สร้างระบบที่เอื้อให้ชุมชนมีส่วนร่วม ให้ความ เอื้อเพื่อแก่ชุมชน และสร้างความมั่นใจให้กับชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมว่าเป็นไปตามความ ต้องการของนักเรียน อีกทั้งยังให้ชุมชนทำหน้าที่ให้ความร่วมมือกับครอบครัวของนักเรียน เพื่อเปิด โอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา หมายถึง ค่าเฉลี่ยผลการ ทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งระบุคุณสมบัติของคุณภาพผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษา

นักเรียนระดับประถมศึกษา หมายถึง นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนในระบบ ประเภทสามัญ ศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน เอกชน

โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนโดยภาคเอกชน หรือคณะบุคคลเป็น ผู้จัดการศึกษา มีการใช้ทรัพยากรที่เป็นคน ทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชนเพื่อให้บริการด้าน การศึกษาโดยมีประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในระบบ ภายใต้การกำกับดูแลของ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ โรงเรียน ครูใหญ่ และรอง ผู้อำนวยกาฝ่ายวิชาการของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ผู้ปฏิบัติการสอน หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนใน กรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลสอบการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 ของวิชาภาษาอังกฤษ ตาม มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพ.ศ.2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ เพื่อประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษซึ่งจำแนกความสามารถทาง ภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 4 กลุ่มสาระ โดยแบ่งระดับเป็น 2 ระดับได้ ดังนี้

1. สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ หมายถึง ผลสอบการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้น พื้นฐาน (O-NET) ของวิชาภาษาอังกฤษที่มีคะแนนสูงกว่า 45.04 คะแนนขึ้นไป

2. ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ หมายถึง ผลสอบการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ของวิชาภาษาอังกฤษที่มีคะแนนน้อยกว่าหรือเทียบเท่า 45.04 คะแนน

การได้รับรางวัลด้านวิชาการ หมายถึง โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จจนได้รับรางวัลทางวิชาการด้านการเรียนการสอนตามกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรและนอกหลักสูตรของโรงเรียนจากหน่วยงานรัฐและเอกชน

1. เคยได้รับรางวัล หมายถึง โรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านวิชาการภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา

2. ไม่เคยได้รับรางวัล หมายถึง โรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัลด้านวิชาการภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา

การได้รับรางวัลวิชาการด้านการสื่อสาร หมายถึง โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จจนได้รับรางวัลทางวิชาการด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษจากหน่วยงานรัฐและเอกชน

1. เคยได้รับรางวัล หมายถึง โรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. ไม่เคยได้รับรางวัล หมายถึง โรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัลด้านรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ขนาดโรงเรียน หมายถึง การกำหนดขนาดโรงเรียนตามจำนวนนักเรียน 3 ขนาด คือ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยใช้เกณฑ์การแบ่งขนาดโรงเรียนของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา ดังนี้

1. โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยกว่า 300 คน

2. โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 301 – 1,000 คน

3. โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 1,001 คนขึ้นไป

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากผลการวิจัยนี้คือ

1. ได้สารสนเทศเพื่อใช้เป็นแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อให้โรงเรียนนำไปจัดกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2. ผู้บริหารและครูของโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ได้แนวทางในการสร้างความร่วมมือ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีเครื่องมือเพื่อเข้าถึงความรู้ที่เป็นภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น

4. ใช้ผลการวิจัยเป็นพื้นฐานในการแสวงหาแนวทางในการศึกษาในเรื่องอื่นที่เกี่ยวกับการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนของโรงเรียนเอกชนต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ กล่าวถึงวรรณกรรม แนวคิด หลักการ ทฤษฎี และสาระสำคัญเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบแนวคิดสำหรับใช้เป็นแนวทางการศึกษาดังนี้

- 2.1 แนวคิดและหลักการบริหารโรงเรียนเอกชน
 - 2.1.1 แนวคิด หลักการและภารกิจของโรงเรียนเอกชน
 - 2.1.2 กระบวนการบริหารโรงเรียนเอกชน
 - 2.1.3 บทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน
 - 2.1.4 งานวิชาการของโรงเรียนเอกชน
- 2.2 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้
 - 2.2.1 แนวคิด ความสำคัญและทฤษฎีการจัดการเรียนรู้
 - 2.2.2 แนวคิดและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้
- 2.3 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.1 ความหมายและหลักการของการสื่อสาร
 - 2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.3 แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา
- 2.4 แนวคิดการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ (WHOLE SCHOOL APPROACH: WSA)
- 2.5 ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
 - 2.5.1 การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน
 - 2.5.2 การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู
 - 2.5.3 การสนับสนุน และส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน
 - 2.5.4 การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง
 - 2.5.5 การส่งเสริมของชุมชน

- 2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร
 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและหลักการบริหารโรงเรียนเอกชน

2.1.1 แนวคิด หลักการและภารกิจของโรงเรียนเอกชน

ตามประวัติการศึกษาเอกชน เอกชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษานับตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย โดยจัดในวัด วัง บ้าน ในสมัยต่างๆ ณะมิชชันนารีชาวอเมริกันเข้ามาเผยแพร่ศาสนา และสอนหนังสือให้ประชาชนที่สนใจด้วย ทำให้โรงเรียนราษฎร์เป็นที่กล่าวถึงของชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง ในสมัยรัชการที่ 5 ได้นำระบบการศึกษาแบบตะวันตกเข้ามาจัดในประเทศไทย และให้โอกาสเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ในต้นสมัยรัชกาลที่ 6 ได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนเซนต์คิลด์เป็นโรงเรียนบุคคล โดยการควบคุม ดูแล ตรวจสอบของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2461 ได้มีการประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับแรกและเมื่อมีการเปลี่ยนชื่อจากโรงเรียนบุคคลเป็นโรงเรียนราษฎร์ (ยังได้มีการออกพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์อีกหลายฉบับ พ.ศ.2525 ได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนเอกชน) อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลตรวจสอบของกระทรวงศึกษาธิการ กรมวิสามัญศึกษา กองโรงเรียนราษฎร์ ในช่วงนี้รัฐได้ให้ความสำคัญแก่กิจการการศึกษาในระดับสูง ได้เปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 24 ปี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน: บนเส้นทางการปฏิรูปการศึกษา (2549, น. 19)

2.1.1.1 ความหมายของโรงเรียนเอกชน

การศึกษาเอกชน หมายถึง กิจกรรมการศึกษาเอกชน โดยใช้ทรัพยากรหลักที่เป็นคน ทุนทรัพย์ และวัสดุของภาคเอกชน เป็นการจัดขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2532 อ้างถึงใน ศศิกานต์ สุวรรณแสง, 2552) คือ

1. ผู้จัดกิจกรรมเป็นเอกชน บุคคล หรือคณะบุคคล และเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องดำเนินการในฐานะของภาคเอกชน โดยผู้จัดกิจกรรมจะมีชื่อเรียกแตกต่างกัน ได้แก่ ผู้จัดการ เจ้าของ หรือผู้รับใบอนุญาต
2. ทรัพยากรที่ใช้ในการจัดการการศึกษา ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง วัสดุอุปกรณ์ และเงินทุน จะต้องมาจากเอกชนเป็นหลัก
3. วัตถุประสงค์เป็นการจัดการการศึกษาเพื่อประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม ไม่ได้จัดให้กับบุคคลทั่วไป

4. ผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับเดียวกัน หากมีจำนวนผู้เรียนรวมกันมากกว่า 7 คนขึ้นไป จะเรียกสถานที่นั้นว่าเป็นสถานศึกษาเอกชนตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาทั้งโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบ ไม่ใช่สถาบันอุดมศึกษาของเอกชน (ศึกษาธิการ, 2550)

ทั้งนี้ สรุปได้ว่า โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนโดยภาคเอกชน หรือคณะบุคคลเป็นผู้จัดการศึกษา มีการใช้ทรัพยากรที่เป็นคน ทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน เพื่อให้บริการด้านการศึกษาโดยมีประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม ดังนั้นจะขอกล่าวถึงการบริการด้านการบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนในหัวข้อถัดไป

2.1.1.2 การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชน

การบริหารและจัดการ โรงเรียนเป็นเรื่องของการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย หรือคุณค่าที่กำหนดเป็นการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 43-46 ได้กำหนดการบริหารจัดการศึกษาเอกชน ดังนี้

มาตรา 43 การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนโดยอิสระ มีการกำกับ ติดตาม ประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ รวมถึงปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ

มาตรา 44 ให้สถานศึกษาเอกชนตามมาตรา 18(2) เป็นนิติบุคคล โดยมีคณะกรรมการบริหารประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต ผู้ปกครอง ผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิ

จำนวนกรรมการ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการสรรหา การเลือกประธานกรรมการและกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงโรงเรียนเอกชนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไปจะต้องมีสถานะเป็นนิติบุคคล และมีคณะกรรมการบริหารองค์ประกอบตามวรรคหนึ่ง

มาตรา 45 ให้สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับและทุกประเภทการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนดโดยรัฐต้องกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของเอกชน การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐ ของเขตพื้นที่การศึกษาหรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของเอกชน โดยให้รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมเขตพื้นที่การศึกษาหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รับฟังความคิดเห็นของเอกชนและประชาชน

มาตรา 46 รัฐต้องให้การสนับสนุนด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อนหรือการยกเว้นภาษี และสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสมรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการให้สถานศึกษาเอกชนมีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้

นับได้ว่า การบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนดังกล่าว เป็นการบริหาร โรงเรียนเอกชนที่ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากรัฐบาลให้ดำเนินการการบริหารและการจัดการแทนรัฐบาล เพื่อให้ประชากรไทยได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ทั้งยังมีประเภทโรงเรียนเอกชนที่หลากหลายดังที่จะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.1.1.3 ประเภทของโรงเรียนเอกชน

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนพ.ศ.2550 มาตรา 17 ได้จำแนกลักษณะ ประเภทของโรงเรียนเอกชนในระบบ ซึ่งหมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษาการวัดและการประเมิน ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอนแบ่งเป็น 3 ประเภท (คณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2550) ดังนี้

1. ประเภทสามัญศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับต่าง ๆ ได้แก่

1.1 ระดับก่อนประถมศึกษา แบ่งได้เป็น 2 ระดับ

1.1.1 เตรียมอนุบาล มุ่งเน้นการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน รวมถึงการประสานความร่วมมือจากหลายฝ่ายระหว่างครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่น ในการพัฒนาเด็ก เมื่ออายุครบ 2 ปี

1.1.2 อนุบาล ได้จัดการศึกษาให้เด็กที่มีอายุตั้งแต่ 3 ปีถึง 6 ปี เพื่อเป็นรากฐานชีวิต และเตรียมความพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ และอยู่ร่วมกันในสังคม

1.2 ระดับประถมศึกษา จัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณสมบัติที่พึงประสงค์ในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ และความสามารถขั้นพื้นฐาน โดยใช้เวลาเรียน 6 ปี

1.3 ระดับมัธยมศึกษา แบ่งได้เป็น 2 ระดับ

1.3.1 มัธยมศึกษาตอนต้น การศึกษาที่เน้นพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านต่างๆต่อจากระดับประถมศึกษา เพื่อให้รู้ถึงความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของตนเอง ทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมถึงสามารถประกอบการงานและอาชีพ โดยใช้เวลาเรียน 3 ปี

1.3.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย การศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนศึกษาความถนัดและความสนใจสำหรับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพ รวมทั้งพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และทักษะทางสังคมที่จำเป็น โดยใช้เวลาเรียน 3 ปี

2. ประเภทอาชีวศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการในระดับต่าง ๆ ได้แก่

2.1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จัดการศึกษาในการพัฒนาความรู้และทักษะเพื่อประกอบอาชีพให้เป็นการดำเนินงานที่มีฝีมือ ศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้เวลาเรียน 3 ปี หลังจบระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า

2.2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จัดการศึกษาในการพัฒนาความรู้และทักษะเพื่อประกอบอาชีพให้เป็นการดำเนินงานระดับชำนาญการ ศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้เวลาเรียน 2 ปี หลังจบหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

3. ประเภทนานาชาติ หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศหรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และใช้ภาษาเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมและความมั่นคงของประเทศ

ในปีการศึกษา 2558 มีโรงเรียนเอกชนในระบบที่มีอยู่ในการดูแลและส่งเสริมของสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจำนวน 4,463 โรงเรียน ครู 134,221 คน และนักเรียน 2,540,393 คน (สถิติการศึกษาเอกชน, 2558) จำแนกรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2.1 จำนวนโรงเรียน ครู และนักเรียนในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2558

ลักษณะ/ประเภท	โรงเรียน	นักเรียน	ครู
การศึกษาในระบบโรงเรียน			
1. สามัญศึกษา			} 111,278
1.1. ก่อนประถมศึกษา	3,142	632,383	
1.2. ประถมศึกษา	311	1,076,848	
1.3. มัธยมศึกษา	893	496,169	
2. อาชีวศึกษา			} 16,141
2.1. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	} 457	206,954	
2.2. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.)		83,542	
3. นานาชาติ	161	44,497	6,802
รวม	4,463	2,540,393	134,221

หมายเหตุ: จำนวนโรงเรียนระดับต่างๆมีการนับซ้ำ เนื่องจากบางโรงเรียนเปิดสอนมากกว่าหนึ่งระดับ

ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าโรงเรียนเอกชนในระบบประกอบด้วย 3 ประเภท คือ 1) ประเภทสามัญศึกษา ประกอบด้วย ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา 2) ประเภทอาชีวศึกษา ประกอบด้วย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 3) ประเภทนานาชาติ ซึ่งในแต่ละประเภทของโรงเรียนเอกชนจำเป็นต้องมีหลักการบริหารโรงเรียนดังที่จะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.1.1.4 ความหมายของการบริหารโรงเรียน

การบริหารเป็นกระบวนการสำคัญที่จะทำให้กลไกของโรงเรียนขับเคลื่อนภารกิจที่รับผิดชอบ ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายให้สำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการบริหารโรงเรียน ดังนี้

สมยศ นาวิการ (2539, น.19) ได้ให้ความหมายของการบริหาร คือ กระบวนการของการวางแผน การจัดองค์กร การสั่งการ และการควบคุมกำลังความพยายามของสมาชิกขององค์กรและใช้ทรัพยากรอื่นๆเพื่อความสำเร็จในเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้

การตี อนันต์นาวิ (2552, น. 1) ได้ให้ความหมายของการบริหาร คือ เป็นกิจกรรมของ คนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีการร่วมมือกันทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้เทคนิควิธีการต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2551, น. 3) ได้ให้ความหมายของการบริหาร คือ กิจกรรมที่มี บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หนึ่งอย่างหรือหลายอย่าง ตามที่บุคคลร่วมกันกำหนด โดยใช้กระบวนการและเทคนิคต่างๆอย่างเหมาะสม

สุนทร โคตรบรรเทา (2551, น. 3) ให้ความหมายว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการ ทำงานกับคนและ โดยคน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดขององค์การ

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2551) ให้ความหมายของการบริหารการศึกษา หมายถึง กิจกรรมต่างๆที่มีหลายคนร่วมมือกันดำเนินการในการพัฒนาสมาชิกของสังคมในทุกๆด้าน นับแต่ บุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรม และคุณธรรม ทั้งนี้เพื่อให้มีค่านิยมตรงกันกับความ ต้องการของสังคม โดยควบคุมสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อบุคคล ใช้ทรัพยากร รวมถึงเทคนิคต่างๆเพื่อให้ บรรลุความสามารถพัฒนาได้ตามเป้าหมายของสังคมที่ตนดำเนินชีวิตอยู่

แคมป์เบล (Campbell, 1993) ให้ความหมายของการบริหารการศึกษา หมายถึง การ จัดการศึกษาโดยสถาบันการศึกษาในการส่งเสริมการสอนและการเรียนรู้

ทั้งนี้สรุปได้ว่า การบริหารโรงเรียน หมายถึง กิจกรรมที่บุคลากรทุกคนในโรงเรียน ชุมชน และสังคมร่วมมือร่วมใจกันดำเนินการ โดยมีกระบวนการทำงานตั้งแต่ การวางแผน การ นำสู่การปฏิบัติ และการติดตามผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนาผู้เรียนซึ่งเป็นวัตถุประสงค์และ เป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

2.1.1.5 แนวคิดการบริหารโรงเรียน

ตามมาตรา 5 และมาตรา 39 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาในส่วนงานที่เกี่ยวข้องแต่ละ ด้าน รวมถึงกระบวนการบริหารและการจัดการศึกษา ดังนี้

1) ส่วนงานการบริหารโรงเรียน

ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2550 ได้กำหนดรายละเอียดของส่วนงานทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การบริหารงานด้านวิชาการ การบริหารงานด้านงบประมาณ การบริหารงานด้านงาน บุคคล และการบริหารงานด้านบริหารงานทั่วไป มีดังนี้

1.1) การบริหารงานด้านวิชาการ

การบริหารงานด้านวิชาการ หมายถึง กิจกรรมทุกกิจกรรมในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนของนักเรียนให้มีผลดีและมีประสิทธิภาพ

(ก) การพัฒนาหรือการดำเนินการเกี่ยวกับการให้ความเห็นการพัฒนาสาระหลักสูตรท้องถิ่น

(ข) การวางแผนงานด้านวิชาการ

(ค) การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา

(ง) การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา

(จ) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้

(ฉ) การวัดผล ประเมินผล และดำเนินการเทียบโอนผลการเรียน

(ช) การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา

(ซ) การพัฒนาและส่งเสริมให้มีแหล่งเรียนรู้

(ฌ) การนิเทศการศึกษา

(ญ) การแนะแนว

(ฎ) การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในและมาตรฐานการศึกษา

(ฏ) การส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางวิชาการ

(ฐ) การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาและ

องค์กรอื่น

(ท) การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัวยุทธศาสตร์หน่วยงาน สถานประกอบการและสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา

(ฒ) การจัดทำระเบียบและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับงานด้านวิชาการของสถานศึกษา

(ณ) การคัดเลือกหนังสือ แบบเรียนเพื่อใช้ในสถานศึกษา

(ด) การพัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

1.2) การบริหารงานด้านงบประมาณ

การบริหารงานด้านงบประมาณ หมายถึง การหาแหล่งรายได้ การจัดทำงบประมาณของโรงเรียน การควบคุมตรวจสอบการใช้จ่ายเงิน การจัดทำและการควบคุมการตรวจสอบการบัญชี การเงิน การพัสดุ และการจัดซื้อจัดหาพัสดุ

(ก) การจัดทำแผนงบประมาณและคำขอตั้งงบประมาณเพื่อเสนอต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วแต่กรณี

(ข) การจัดทำแผนปฏิบัติการใช้จ่ายเงิน ตามที่ได้รับจัดสรรงบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยตรง

- (ค) การอนุมัติการใช้จ่ายงบประมาณที่ได้รับจัดสรร
- (ง) การขอโอนและการขอเปลี่ยนแปลงงบประมาณ
- (จ) การรายงานผลการเบิกจ่ายงบประมาณ
- (ฉ) การตรวจสอบติดตามและรายงานการใช้งบประมาณ
- (ช) การตรวจสอบติดตามและรายงานการใช้ผลผลิตจากงบประมาณ
- (ซ) การระดมทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา
- (ฌ) การปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับกองทุนเพื่อการศึกษา
- (ญ) การบริหารจัดการทรัพยากรเพื่อการศึกษา
- (ฎ) การวางแผนพัสดุ
- (ฏ) การกำหนดรูปแบบรายการ หรือคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ หรือสิ่งก่อสร้างที่ใช้เงินงบประมาณ เพื่อเสนอต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วแต่กรณี

- (ฐ) การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการจัดทำและจัดหาพัสดุ
- (ฑ) การจัดหาพัสดุ
- (ฒ) การควบคุมดูแล บำรุงรักษาและจำหน่ายพัสดุ
- (ณ) การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน
- (ด) การเบิกเงินจากคลัง
- (ต) การรับเงิน การเก็บรักษาเงิน และการจ่ายเงิน
- (ถ) การนำเงินส่งคลัง
- (ท) การจัดทำบัญชีการเงิน
- (ธ) การจัดทำรายงานทางการเงินและงบการเงิน
- (ณ) การจัดทำหรือจัดหาแบบพิมพ์บัญชี ทะเบียน และรายงาน

1.3) การบริหารงานด้านงานบุคคล

การบริหารงานด้านบุคคล หมายถึง การจัดการบุคคลตั้งแต่การสรรหา การคัดเลือก การอบรมและพัฒนา การประเมินผล การจ่ายค่าตอบแทน และการให้พ้นจากงาน

- (ก) การวางแผนอัตรากำลัง
- (ข) การจัดสรรอัตรากำลังข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
- (ค) การสรรหาและบรรจุแต่งตั้ง

- ศึกษา
- (ง) การเปลี่ยนตำแหน่งให้สูงขึ้น การย้ายข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 - (จ) การดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือน
 - (ฉ) การลาทุกประเภท
 - (ช) การประเมินผลการปฏิบัติงาน
 - (ซ) การดำเนินการทางวินัยและการลงโทษ
 - (ฌ) การสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
 - (ญ) การรายงานการดำเนินการทางวินัยและการลงโทษ
 - (ฎ) การอุทธรณ์และการร้องทุกข์
 - (ฏ) การออกจากราชการ
 - (ฐ) การจัดระบบและการจัดทำทะเบียนประวัติ
 - (ฑ) การจัดทำ บัญชีรายชื่อและให้ความเห็นเกี่ยวกับการเสนอขอ

พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

- ศึกษา
- (ฒ) การส่งเสริมการประเมินวิทยฐานะข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 - (ณ) การส่งเสริมและยกย่องเชิดชูเกียรติ
 - (ด) การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ
 - (ต) การส่งเสริมวินัย คุณธรรมและจริยธรรมสำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
 - (ถ) การริเริ่มส่งเสริมการขอรับใบอนุญาต
 - (ท) การพัฒนาข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา
- การดำเนินการที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วย

การนั้น

1.4) การบริหารงานด้านการบริหารทั่วไป

การบริหารงานด้านการบริหารทั่วไป หมายถึง งานบริการสถานศึกษาที่นอกเหนือจากงานวิชาการ งานงบประมาณ และงานบุคคล ได้แก่ งานความสัมพันธ์ชุมชน งานกิจการนักเรียน งานอาคารสถานที่

- (ก) การพัฒนาระบบและเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศ
- (ข) การประสานงานและพัฒนาเครือข่ายการศึกษา

- (ค) การวางแผนการบริหารงานการศึกษา
 - (ง) งานวิจัยเพื่อพัฒนานโยบายและแผน
 - (จ) การจัดระบบการบริหารและพัฒนาองค์กร
 - (ฉ) การพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงาน
 - (ช) งานเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา
 - (ซ) การดำเนินงานธุรการ
 - (ฌ) การดูแลอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม
 - (ญ) การจัดทำสำมะโนผู้เรียน
 - (ฎ) การรับนักเรียน
 - (ฏ) การเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการจัดตั้ง ยุบ รวมหรือเลิกสถานศึกษา
 - (ฐ) การประสานการจัดการศึกษาในระบบ นอกระบบและตามอัธยาศัย
 - (ฑ) การระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา
 - (ฒ) การทัศนศึกษา
 - (ณ) งานกิจการนักเรียน
 - (ด) การประชาสัมพันธ์งานการศึกษา
 - (ต) การส่งเสริม สนับสนุนและประสานการจัดการศึกษาของบุคคล ชุมชน องค์กร หน่วยงานและสถาบันสังคมอื่นที่จัดการศึกษา
 - (ถ) งานประสานราชการกับส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น
 - (ท) การรายงานผลการปฏิบัติงาน
 - (ธ) การจัดระบบการควบคุมภายในหน่วยงาน
 - (น) แนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการลงโทษนักเรียน
- สรุปได้ว่า งานการบริหาร โรงเรียน ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2550 มีส่วนงานที่สำคัญทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การบริหารงานด้านวิชาการ การบริหารงานด้านงบประมาณ การบริหารงานด้านงานบุคคล และการบริหารงานด้านบริหารงานทั่วไป ที่ผู้บริหาร โรงเรียนต้องนำกระบวนการบริหาร มาปรับใช้กับงานทั้ง 4 ด้านให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2.1.2 กระบวนการบริหารโรงเรียนเอกชน

การบริหารโรงเรียน เป็นการนำเอากระบวนการทางการบริหารมาปรับใช้ ซึ่งมีนักการศึกษากล่าวถึงหลักการของงานบริหารไว้ดังนี้

วิจิตร ศรีสอาน และคณะ (2523) ได้เสนอหลักการของงานบริหารเป็น 2 แนวคิดคือ

1. แนวคิด 3 มิติ โดยทั่วไปผู้บริหารมีภารกิจในการบริหาร ประกอบไปด้วย งาน คน บรรยากาศขององค์กร

- หน้าที่เกี่ยวกับคน คือ การสรรหาคนดีมาปฏิบัติ
- งาน คือ การมีหน้าที่และรับผิดชอบในงานทั้งหมดขององค์กร
- บรรยากาศ คือ การสร้างบรรยากาศและสัญลักษณ์ให้แก่องค์กร

2. แนวคิดทักษะการจัดการ เป็นทักษะทางการบริหารซึ่งประกอบด้วยทักษะที่สำคัญ 3 ประการ คือ

2.1 ทักษะด้านความคิด (Conceptual skill) เป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดสำหรับผู้บริหาร เห็นภาพรวม ตระหนักและเข้าใจอย่างดีถึงภารกิจและหน้าที่ขององค์กร ตลอดจนแนวทางปฏิบัติ แก้ไขปรับปรุง “เก่งคิด”

2.2 ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relation Skill) รู้จักคน เข้าใจคน ครองคน ได้ “เก่งคน”

2.3 ทักษะด้านเทคนิค (Technical Skill) มักเป็นผู้บริหารระดับกลางและระดับต้น ที่ต้องใช้ทักษะด้านนี้มาก “เก่งงาน”

ลูเธอร์ กุลิก และไลนอนอล อูริค Luther Gulick & Lyanal Urwick ได้พัฒนาแนวคิดของ Taylor และ Fayol โดยเพิ่มหลักการบริหารหรือกระบวนการบริหารที่ Fayol ให้ไว้อีกรวม 7 ประการ และได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบันเป็นที่รู้จักกันตามอักษรย่อว่า “POSDCORB” กระบวนการบริหารจัดการ “POSDCORB” นี้เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางในการนำประยุกต์ใช้ในกระบวนการบริหารจัดการหน่วยงาน และมักจะถูกกล่าวถึงอ้างอิงบ่อย ๆ ในวงการต่าง ๆ คือ (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2551)

- P – Planning หมายถึง การวางแผน
- O – Organizing หมายถึง การจัดองค์กร
- S – Staffing หมายถึง การจัดคนเข้าทำงาน
- D – Directing หมายถึง การสั่งการ
- Co – Coordinating หมายถึง ความร่วมมือ
- R – Reporting หมายถึง การรายงาน

B – Budgeting หมายถึง งบประมาณ

1. การวางแผน (Planning : P) หมายถึง การจัดวางโครงการแผนการปฏิบัติงานและวิธีการปฏิบัติงานไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไรบ้างและทำอย่างไรเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

2. การจัดหน่วยงาน (Organizing : O) หมายถึง การกำหนดโครงสร้างของหน่วยงาน การแบ่งส่วนงาน การจัดสรรงานตำแหน่งต่าง ๆ และกำหนดอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจน

3. การจัดตัวบุคคล (Staffing : S) หมายถึง การบริหารงานด้านบุคลากร ได้แก่ การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การเลื่อนขั้น การพัฒนาบุคลากร เลื่อนตำแหน่ง การส่งเสริมขวัญและกำลังใจ สวัสดิการ การเสริมสร้างบรรยากาศในการทำงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน เป็นต้น

4. การอำนวยการ (Direction : D) หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการ ควบคุม บังคับบัญชา การควบคุมการปฏิบัติงาน และควบคุมดูแลการปฏิบัติของผู้บริหารในฐานะหัวหน้าหน่วยงาน

5. การประสานงาน (Coordination : Co) หมายถึง การประสานกิจการด้านต่าง ๆ ของหน่วยงาน เพื่อให้เกิดความร่วมมือที่ดีและนำไปสู่เป้าหมายเดียวกัน

6. การรายงาน (Reporting : R) หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงานของบุคลากรระดับต่าง ๆ ในหน่วยงานเพื่อให้ผู้บริหารและสมาชิกของหน่วยงานได้ทราบความเคลื่อนไหวและความคืบหน้าของภารกิจอย่างสม่ำเสมอ

7. การงบประมาณ (Budgeting : B) หมายถึง การจัดทำงบประมาณ การจัดทำบัญชี การใช้จ่ายเงิน และการควบคุมตรวจสอบทางการเงินและทรัพย์สิน

ดร.เอ็ดวาร์ด เดมมิ่ง (Edwards Deming) การบริหารตามวงจรเดมมิ่ง (Deming Cycle) วงจรเดมมิ่งหรือวงจรควบคุมคุณภาพ PDCA ย่อมาจาก Plan-Do-Check-Act เป็นวงจรที่มีความเกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาโดยตรง สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2542 : 180-190) กล่าวว่าแนวคิดของวงจรนี้ ดร.วอลท์เตอร์ ชิวฮาร์ต เป็นผู้พัฒนาขึ้นเป็นคนแรกในปี ค.ศ. 1939 และ ดร.เอ็ดวาร์ด เดมมิ่ง เป็นผู้นำมาเผยแพร่ในประเทศญี่ปุ่นเมื่อปี ค.ศ. 1950 จนเป็นที่เผยแพร่หลายในชื่อ วัฏจักรเดมมิ่ง (Deming Cycle) หรือวงจรคุณภาพ หรือวัฏจักรแห่งการบริหารคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

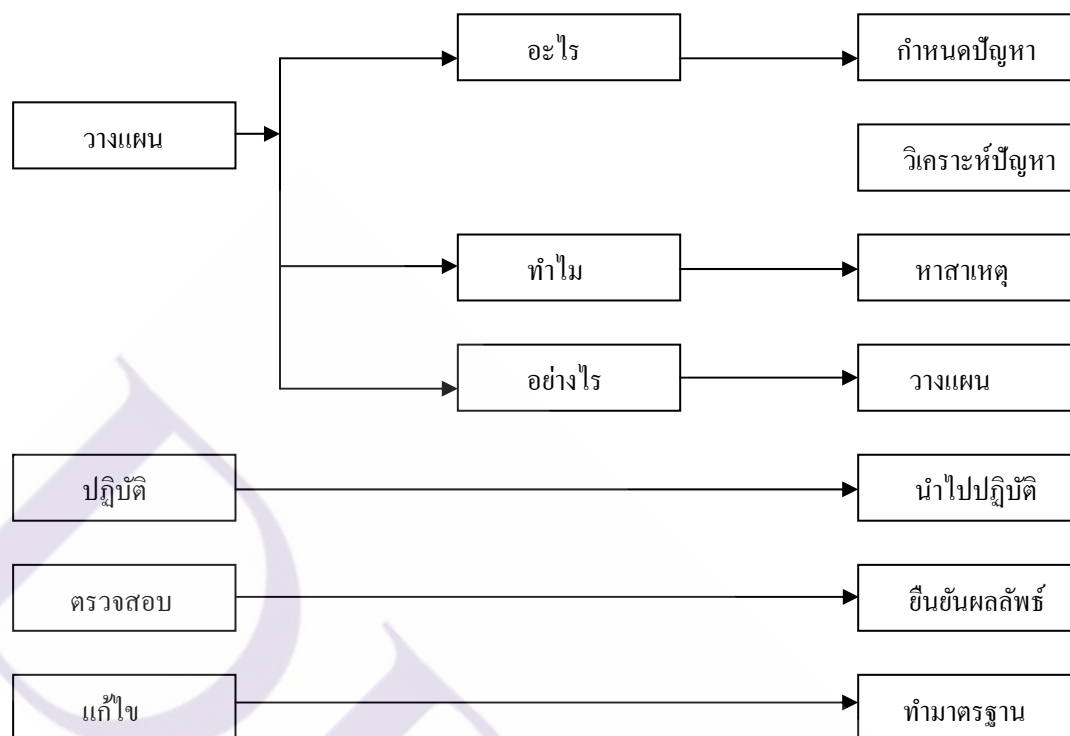
ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน (Plan – P)

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติตามแผน (Do – D)

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ (Check – C)

ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุง (ACT – A)

กระบวนการของ PDCA

ภาพที่ 2.1 กระบวนการของ PDCA

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน (Plan) การวางแผนงานจะช่วยพัฒนาความคิดต่างๆ เพื่อนำไปสู่รูปแบบที่เป็นจริงขึ้นมาโดยละเอียดให้พร้อมในการเริ่มต้นลงมือปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติ (DO) ประกอบด้วยการทำงาน 3 ระยะ คือ

1. การวางแผนการกำหนดการ

- การแยกแยะกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องการกระทำ
- กำหนดเวลาที่ต้องใช้ในกิจกรรมแต่ละอย่าง
- การจัดสรรทรัพยากรต่างๆ

2. การจัดแบบเมทริกซ์ (Matrix Management) การจัดแบบนี้ สามารถช่วยดึงเอาผู้เชี่ยวชาญหลายแขนงจากแหล่งต่างๆ มาได้และเป็นวิธีช่วยประสานงานระหว่างฝ่ายต่างๆ

3. การพัฒนาขีดความสามารถในการทำงานของผู้ร่วมงาน

- ให้ผู้ร่วมงานเข้าใจถึงงานทั้งหมดและทราบเหตุผลที่ต้องกระทำ
- ให้ผู้ร่วมงานพร้อมในการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสม
- พัฒนาจิตใจให้รักการร่วมมือกัน

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ (Check) ทำให้รู้สภาพของงานที่เป็นอยู่เปรียบเทียบกับสิ่งที่วางแผนซึ่งประกอบด้วยกระบวนการดังนี้

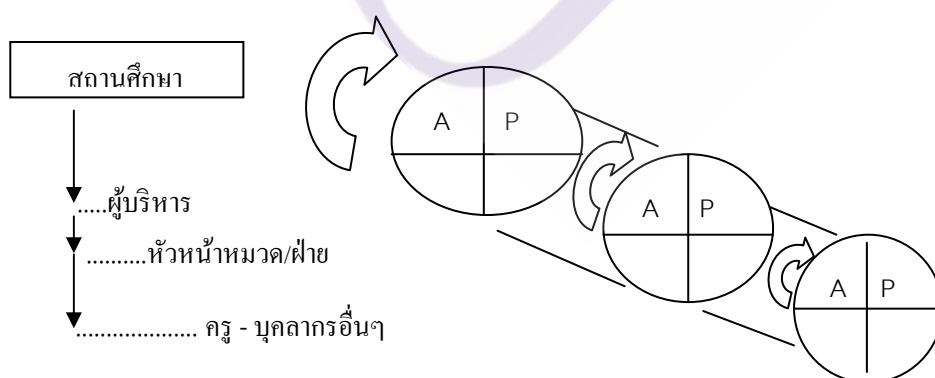
1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการตรวจสอบ
2. รวบรวมข้อมูล
3. พิจารณากระบวนการทำงานเป็นตอนๆ เพื่อแสดงจำนวนและคุณภาพของผลงานที่ได้รับแต่ละขั้นตอนเปรียบเทียบกับที่ได้วางแผนไว้
4. การรายงาน จัดแสดงผลการประเมินรวมทั้งมาตรการป้องกันความผิดพลาดหรือความล้มเหลว โดยรายงานเป็นทางการอย่างสมบูรณ์ และรายงานแบบย่ออย่างไม่เป็นทางการ

ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงแก้ไข (Act) ผลของการตรวจสอบหากพบว่าเกิดความบกพร่องขึ้นทำให้งานที่ได้ไม่ตรงเป้าหมายหรือผลงานไม่ได้มาตรฐาน ให้แก้ไขปัญหาลักษณะที่ค้นพบ ดังนี้

1. ถ้าผลงานเบี่ยงเบนไปจากเป้าหมาย ต้องแก้ไขที่ต้นเหตุ
2. ถ้าพบความผิดปกติใดๆ ให้สอบสวนค้นหาสาเหตุแล้วทำการป้องกัน เพื่อมิให้ความผิดปกตินั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกในการแก้ปัญหาเพื่อให้ผลงาน ได้มาตรฐานอาจใช้มาตรการดังต่อไปนี้

- การขยับนโยบาย
- การปรับปรุงระบบหรือวิธีการทำงาน
- การประชุมเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน

นอกจากนี้ยังสามารถแสดงการควบคุมคุณภาพในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ของทุกระบบที่เชื่อมโยงกัน ดังแผนภาพประกอบ

ภาพที่ 2.2 การควบคุมคุณภาพในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ของทุกระดับที่เชื่อมโยงกัน
ที่มา: สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์ (2542, น. 190)

จากภาพประกอบจะเห็นได้ว่า การควบคุมคุณภาพตามกระบวนการ PDCA จะต้องมีการกระทำในทุกะบบอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็น ผู้บริหาร หัวหน้าหมวดหรือฝ่าย ครูและบุคลากรอื่นๆ และมีการเชื่อมโยงกันจึงจะเกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการอันจะส่งผลให้ผลผลิตมีคุณภาพตามมาด้วย นอกจากนี้ยังต้องการให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ควรจะมีการประเมินตนเองไปพร้อมกันด้วย กล่าวคือในกระบวนการปฏิบัติ หรือ D (Do) ควรจะมีวงจร PDCA หมุนอยู่ด้วยหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือในขณะที่มีการทำงานก็จะมีการประเมินตนเองไปพร้อมกันนั่นเอง

สรุป การบริหาร โรงเรียนเอกชน เป็นกระบวนการบริหารคุณภาพที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในโรงเรียนเอกชน และเพื่อให้โรงเรียนเอกชนมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง และจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหาร โรงเรียนต้องเข้าใจกระบวนการบริหารเพื่อนำไปปฏิบัติตามบทบาท และหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนได้อย่างครบถ้วน

2.1.3 บทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนเอกชน

ผู้บริหารโรงเรียนเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่งในการดำเนินการให้โรงเรียนบรรลุเป้าหมายของการศึกษา นักการศึกษาได้กล่าวถึงหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียน ดังนี้

จันทรานี สงวนนาม (2545, น. 125) กล่าวว่า ผู้บริหารมีภารกิจ คือ

1. ต้องดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร
2. ต้องรู้จักใช้คนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่างๆ
3. ต้องบำรุงขวัญบุคคลเพื่อให้มีความสุขกับการทำงาน
4. ต้องจัดให้มีนวัตกรรมภายในองค์กรเพื่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาเพื่อให้บุคคล

ได้ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่กำลังเปลี่ยนแปลง

สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543, น. 3) ได้กล่าวว่าบทบาทความรับผิดชอบของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับการบริหารไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบการพัฒนาจุดมุ่งหมาย เป้าหมายนโยบายของโรงเรียน เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางการบริหาร
2. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบในการจัดวางตัวบุคคล เพื่อให้สามารถทำหน้าที่ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
3. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบในการจัดสรรเวลา จัดใช้วัสดุ อุปกรณ์และอาคารสถานที่ เพื่อประโยชน์ของการศึกษาอย่างสูงสุด
4. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบในการจัดหา จัดใช้วัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่เพื่อประโยชน์ของการศึกษาอย่างสูงสุด

5. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบส่งเสริมการเรียนรู้ การสอน เพื่อให้การสอนบรรลุเป้าหมาย

6. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบการจัดโปรแกรมการอบรม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

7. ผู้บริหารจะต้องรับผิดชอบในการประเมินความต้องการของโรงเรียน

ทั้งนี้ สรุปได้ว่า หน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียน คือ การดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยการประสานความร่วมมือของบุคลากรในองค์กร ระดมทรัพยากรทั้งในและนอกองค์กรเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานและการกำกับดูแลให้องค์กรเจริญก้าวหน้าไปตามวัตถุประสงค์ โดยมีงานด้านฝ่ายวิชาการเป็นงานที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.1.4 งานวิชาการของโรงเรียนเอกชน

ในการจัดการศึกษาทุกระดับ งานด้านวิชาการนับเป็นงานที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการบริหารการศึกษา ก็เพื่อตอบสนองความสำเร็จของผลงานทางวิชาการหรือการเรียนรู้ การสอน โดยจุดมุ่งหมายของการบริหารงานวิชาการอยู่ที่การสร้างนักเรียนให้มีคุณภาพ มีความรู้ มีจริยธรรม และคุณสมบัติที่ต้องการ ดังนั้นการบริหารงานด้านวิชาการ จึงเป็นงานที่สำคัญยิ่งของผู้บริหาร ที่จะต้องบริหารรับผิดชอบในการใช้หลักการในการบริหารงานด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและวิธีการจัดการหรือบริหารงานวิชาการมักนิยมกระจายอำนาจและความรับผิดชอบให้แก่ผู้ทำหน้าที่ทางงานวิชาการอย่างเต็มที่ให้มีเสรีภาพทางวิชาการ (Academic Freedom) อันเป็นผลให้เกิดความรู้และวิธีการใหม่ๆ ทำให้โรงเรียนก้าวหน้าต่อไป

หลักการบริหารงานวิชาการเป็นแนวคิดเพื่อปฏิบัติไปสู่ความสำเร็จในการบริหารงานวิชาการจำเป็นต้องมีหลักการที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. หลักการพัฒนาคุณภาพ (Quality Management) เป็นการบริหารงานเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ องค์ประกอบของคุณภาพที่เป็นตัวชี้วัดคือผลผลิตและกระบวนการเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคลากรและผู้รับบริการได้รับความพึงพอใจ พัฒนาศักยภาพ เป็นที่ยอมรับของสังคมในระดับสากลมากขึ้น โดยอาศัยกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษา ได้แก่ การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ

หลักการ ไคเซ็น (KAIZEN) มีเป้าหมายในการเสนอแนะเพื่อแสดงถึงคุณภาพไว้ 6 ประการ (รุ่ง แก้วแดง, 2538, น. 144-145)

1) ผลผลิตเพิ่มขึ้น

2) คุณภาพสูงขึ้น

3) ต้นทุนลดลง

4) ตรงตามเวลาที่กำหนดหรือประหยัดเวลามากขึ้น

5) มีความปลอดภัยมากขึ้น

6) บุคลากรและผู้รับบริการมีขวัญและกำลังใจสูงขึ้น

หลักการของไคเซ็นมีกระบวนการ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) สังเกต ค้นหาจุดที่เป็นปัญหา เช่น ความสูญเสียเปล่า ความไม่สม่ำเสมอ เช่น ปัญหาด้านคุณภาพ ต้นทุนสูง ความปลอดภัยน้อย เวลาต้องล่าช้าอยู่เป็นประจำ

2) สืบสวน ตรวจสอบ สภาพการณ์ปัจจุบัน

3) คิดค้น ออกความคิดว่าหากทำเช่นนี้แล้วจะเป็นอย่างไรบ้าง

4) สะสาง การจัดระบบ จัดหมวดหมู่

5) ปฏิบัติ ดำเนินการปรับปรุง โดยทดลองทำและสังเกตว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร

6) ติดตามตรวจสอบประสิทธิผล จนกว่าผลลัพธ์จะคงที่

7) สรุป ทำรายงาน เขียนข้อเสนอแนะ

2. หลักการมีส่วนร่วม (Participation) การปรับปรุงคุณภาพของกระบวนการบริหารได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอตลอดเวลา โดยทุกคนในหน่วยงานมีส่วนร่วมเสนอแนะปรับปรุงและพัฒนา หลักการมีส่วนร่วมต้องการให้ทุกคนได้ร่วมกันทำงาน ซึ่งลักษณะของงานวิชาการต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย อาจดำเนินงานในรูปของคณะกรรมการวิชาการ ซึ่งจะมีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพได้มากขึ้น การมีส่วนร่วมต้องเริ่มจาก การร่วมคิด ร่วมทำ และร่วมประเมินผล

3. หลักการ 3 องค์ประกอบ (3-Es) ได้แก่ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และประหยัด

3.1) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง การปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้เป็นไปตามขั้นตอนและกระบวนการ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรในขณะดำเนินการก็สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ มีประสิทธิภาพเน้นไปที่กระบวนการ (Process) การใช้กลยุทธ์และเทคนิควิธีต่างๆ ที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์มากที่สุด

3.2) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) หมายถึง ได้ผลผลิต (Outputs) ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความรู้ความสามารถ มีทักษะเพิ่มขึ้น รวมทั้งการคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับ อย่างไรก็ตามมักใช้คำสองคำนี้ควบคู่กัน คือ มีประสิทธิภาพ และ ประสิทธิผล

3.3) หลักประหยัด (Economy) หมายถึง การใช้เวลาน้อย การลงทุนน้อย การใช้กำลังหรือแรงงานน้อย โดยไม่ต้องเพิ่มทรัพยากรทางการบริหาร แต่ได้ผลผลิตตามที่คาดหวังแทน

ดังนั้น การลงทุนในทางวิชาการนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงความประหยัดด้วย ผู้บริหารจะใช้กลวิธีอย่างไรในการบริหารเพื่อพัฒนาคุณภาพโดยอาศัยความประหยัดบุคลากร งบประมาณ วัสดุและเทคโนโลยี และใช้เวลาน้อยอีกด้วย

หลักความเป็นวิชาการ (Academic) หมายถึง ลักษณะที่ครอบคลุมเนื้อหาสาระของวิชาการ ได้แก่ หลักการพัฒนาหลักสูตร หลักการเรียนรู้ หลักการสอน หลักการวัดผลประเมินผล หลักการนิเทศการศึกษาและหลักการวิจัย เป็นต้น หลักการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญก่อให้เกิดลักษณะความเป็นวิชาการที่ต้องอาศัยองค์ความรู้เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า หลักการบริหารงานวิชาการต้องคำนึงถึงการพัฒนาสู่ความเป็นเลิศทำให้ดีที่สุดนำไปสู่คุณภาพที่คาดหวัง คำนึงถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการศึกษาโดยให้บุคลากรทุกฝ่ายได้รับผิตชอบร่วมกันทำให้ผลผลิตมีคุณภาพ คำนึงถึงประสิทธิภาพประสิทธิผลและความประหยัด การดำเนินงานทางวิชาการโดยอาศัยหลักการดังกล่าวย่อมจะสามารถบรรลุความสำเร็จคือความเป็นเลิศทางวิชาการ (Academic Excellence) ซึ่งการบริหารจัดการการเรียนรู้ ถือเป็นหลักการบริหารวิชาการวิธีหนึ่งที่จะยึดหลักการ แนวคิดของการจัดการการเรียนรู้อย่างเป็นระบบครบวงจร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดดังจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.2 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ เป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในกลุ่มวิชาการ การจัดการเรียนรู้เป็นอย่างไร ก่อนอื่นควรทำความเข้าใจกับคำว่า “การเรียนรู้”

2.2.1 แนวคิด ความสำคัญและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้

2.2.1.1 แนวคิดและความสำคัญของการเรียนรู้

นักจิตวิทยาหลายท่านให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ครอนบาค (Cronbach, 1954) อธิบายว่า การเรียนรู้เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับมา

ฮิลการ์ด และ เบาเวอร์ (Hilgard & Bower, 1966) อธิบายว่า การเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอันเป็นผลมาจากการฝึกฝนและประสบการณ์แต่มิใช่ผลจากการตอบสนองที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น สัญชาตญาณ วุฒิภาวะ หรือจากการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวของร่างกาย เช่น ความเมื่อยล้า และพิษของยา

คูน เดนนิส และเมทเทอร์เรอร์ จอห์น (Coon Dennis & Mitterer John, 2013, น. 206) การเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์ ซึ่งนิยามรวมนี้รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงชั่วคราว และถาวร โดยมีแรงจูงใจ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายหลัง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528, น. 129) กล่าวว่า การเรียนรู้หมายถึง กระบวนการที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมไปเป็นพฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์หรือได้รับการฝึกฝน มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติหรือสัญชาตญาณ วุฒิภาวะ พืชยาต่างๆ รวมทั้งอุบัติเหตุหรือความบังเอิญ

สุชา จันทน์เอม (2542, น. 78) อธิบายว่าการเรียนรู้คือกระบวนการเจริญงอกงามของอินทรีย์หรือพัฒนาการของอินทรีย์ ทำให้อินทรีย์สามารถแก้ไขปัญหาลักษณะต่างๆ ได้ดีขึ้น หรือปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี

สุรางค์ โค้วตระกูล (2544, น. 185) อธิบายว่าการเรียนรู้หมายถึงการเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัด รวมทั้งการเปลี่ยนปริมาณความรู้ของผู้เรียน

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเป็นผลมาจากประสบการณ์และการฝึก มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติหรือสัญชาตญาณ วุฒิภาวะ พืชยาต่างๆรวมทั้งอุบัติเหตุหรือความบังเอิญ

1) ความสำคัญของการเรียนรู้

พฤติกรรมการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของนักการศึกษาซึ่งกำหนดโดย บลูม และคณะ (Bloom and Others) มุ่งพัฒนาผู้เรียนใน 3 ด้าน ดังนี้ (อ้างอิงจาก บุญชม ศรีสะอาด, 2537; Bloom, 1976, p. 18)

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) คือ ผลของการเรียนรู้ที่เป็นความสามารถทางสมอง ครอบคลุมพฤติกรรมประเภท ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และประเมินผล โดยพฤติกรรมทางพุทธิพิสัย 6 ระดับ ได้แก่

1.1 ความรู้ความจำ

ความสามารถในการเก็บรักษามวลประสบการณ์ต่าง ๆ จากการที่รับรู้ไว้และระลึกสิ่งนั้นได้เมื่อต้องการเปรียบดั่งเทปบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์ที่สามารถเก็บเสียงและภาพของเรื่องราวต่างๆได้ สามารถเปิดฟังหรือ ดูภาพเหล่านั้นได้เมื่อต้องการ

1.2 ความเข้าใจ

ความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปแบบของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้

1.4 การวิเคราะห์

ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

1.5 การสังเคราะห์

ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์และดีกว่าเดิม อาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานชิ้นใหม่ หรือ อาจจะเกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือ แนวคิดใหม่

1.6 การประเมินค่า

ความสามารถในการตัดสินใจ ตีราคา หรือ สรุปเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรือ อาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับก็ได้

2. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) คือ ผลของการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงด้านความรู้สึก ครอบคลุมพฤติกรรมประเภท ความรู้สึก ความสนใจ ทักษะคิด การประเมินค่าและค่านิยม จะประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

2.1 การรับรู้

เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้า นั่นก็คืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น

2.2 การตอบสนอง

เป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว

2.3 การเกิดค่านิยม

การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่านั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น

2.4 การจัดระบบ

การสร้างแนวคิด จักรระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์ถ้าเข้ากันได้ ก็จะยึดถือต่อไปแต่ถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับอาจจะยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

2.5 บุคลิกภาพ

การนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติ แต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อม แล้วเกิดปฏิกิริยา กลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนเกิดเป็นค่านิยม ทั้งยังพัฒนาต่อไป เป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะ เป็นควบคุมพฤติกรรมของคน ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) คือ ผลของการเรียนรู้ที่เป็นความสามารถ ด้านการปฏิบัติ รวมถึงพฤติกรรมต่างๆ การเคลื่อนไหว การกระทำ การปฏิบัติงาน การมีทักษะและความชำนาญ ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ชั้น ดังนี้

3.1 การรับรู้

เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้อง หรือ เป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ

3.2 กระทำตามแบบ หรือ เครื่องชี้แนะ

เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ หรือ สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ

3.3 การหาความถูกต้อง

เป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้ว ก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ

3.4 การกระทำอย่างต่อเนื่อง

หลังจากตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตัวเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ยุ่งยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง คล่องแคล่ว การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

3.5 การกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ

พฤติกรรมที่ได้จากการฝึกอย่างต่อเนื่องจนสามารถปฏิบัติ ได้คล่องแคล่วว่องไว โดยอัตโนมัติ เป็นไปอย่างธรรมชาติซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงดังนี้ (Bloom, 1959)

1. การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด (Cognitive Domain) หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระใหม่ ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ได้มากขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมอง

2. การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติ ค่านิยม (Affective Domain) หมายถึง เมื่อบุคคลได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ก็ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทางด้านจิตใจ ความเชื่อ ความสนใจ

3. ความเปลี่ยนแปลงทางด้านความชำนาญ (Psychomotor Domain) หมายถึง การที่บุคคลได้เกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านความคิด ความเข้าใจ และเกิดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความสนใจ ด้วยแล้ว ได้นำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติ จึงทำให้เกิดความชำนาญมากขึ้น เช่น การใช้มือ เป็นต้น

2.2.1.2 องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้

ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (Dallard and Miller) เสนอว่าการเรียนรู้ มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ (อารี พันธมณี, 2546)

1. แรงขับ (Drive) เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล เป็นความพร้อมที่จะเรียนรู้ของบุคคลทั้งสอง ระบบประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ แรงขับและความพร้อมเหล่านี้จะก่อให้เกิดปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมที่จะชักนำไปสู่การเรียนรู้ต่อไป

2. สิ่งเร้า (Stimulus) เป็นสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นตัวการที่ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมตอบสนองออกมา ในสภาพการเรียนการสอน สิ่งเร้าจะหมายถึง ครู กิจกรรมการสอน และอุปกรณ์การสอนต่างๆ ที่ครูนำมาใช้

3. การตอบสนอง (Response) เป็นปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมาเมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า ทั้งส่วนที่สังเกตเห็นได้และส่วนที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การเคลื่อนไหว ท่าทาง คำพูด การคิด การรับรู้ ความสนใจ และความรู้สึก เป็นต้น

4. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการให้สิ่งที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอันมีผลในการเพิ่มพลังให้เกิดการเชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองเพิ่มขึ้น การเสริมแรงมีทั้งทางบวก และทางลบ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของบุคคลเป็นอันมาก

5. การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนที่ค่อนข้างถาวร จากการเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือจากการฝึกหัด การเรียนรู้ด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ การเรียนรู้ในเครือข่าย สิ่งแวดล้อม ชุมชน อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของผู้เรียนเอง ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง

2.2.1.3 กระบวนการเรียนรู้

กระบวนการเรียนรู้ เป็นการทำงานของมนุษย์ที่มีขั้นตอนต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด トラบใดที่มนุษย์ยังมีชีวิตอยู่จะต้องเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลความแตกต่างระหว่างบุคคลส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการของตนเอง อันเกิดจากสภาวะแวดล้อม บุคลิกภาพ อารมณ์และสังคมของแต่ละบุคคล สิ่งทีผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดอย่างเป็นระบบ เป็น

ขั้นตอนอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการในการเรียนรู้ของตนเอง แบ่งได้ตามกลุ่มของผู้เรียนที่มีลักษณะและวิธีการที่เหมือนกันออกเป็นหลายแบบ แนวคิดในเรื่องระดับของกระบวนการในการเรียนรู้ที่ เกร็ก และ ล็อกฮาร์ท (Craik and Lockhart, 1972; อ้างอิงจาก ปรัชญนันท์ นิลสุข, 2545) ได้เสนอว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีหลายระดับ เราสามารถเรียนรู้และจำสิ่งต่าง ๆ ที่มีความหมายกับตัวเราได้ เพราะมีการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการมากกว่าการกระตุ้นให้เรียนรู้ ความลึกของกระบวนการเรียนรู้เป็นความละเอียดของกระบวนการการเรียนรู้แบบลึกจะทำให้เข้าใจได้ละเอียดและระลึกถึงข้อมูลต่างๆ ได้มากแต่ไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างที่เรียนรู้จำเป็นต้องมีการเรียนรู้แบบลึกเสมอไป เพราะในการเรียนรู้บางเรื่องก็มีความต้องการเพียงแค่ ความรู้ ความจำความเข้าใจและการนำไปใช้ ในขณะที่ขั้นการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ที่อยู่ในขั้นการเรียนรู้แบบลึก ก็อาจไม่มีความจำเป็น (Cox and Clark, 1998) (อ้างอิงจาก ทิศนา แจมมณี, 2554)

ระดับของกระบวนการ (Level of Process) ในการเรียนรู้ ได้มีการแบ่งระดับของกระบวนการเรียนรู้โดย วัตกินส์ (อ้างอิงจาก ปรัชญนันท์ นิลสุข, 2545; Watkins, 1983) ได้แยกไว้ อย่างชัดเจน คือ กระบวนการเรียนรู้แบบลึก (Deeper processing) และกระบวนการเรียนรู้แบบตื้น (Surface processing) โดยกำหนดขอบเขตของงานที่ต้องเรียนรู้ แยกผู้เรียนออกได้เป็นสองกลุ่มคือ ผู้เรียนที่มีกระบวนการเรียนรู้แบบลึกคือ ผู้เรียนที่ตั้งใจที่จะเข้าใจและพยายามค้นหาถึงความหมายของสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ ส่วนผู้เรียนที่มีกระบวนการเรียนรู้แบบตื้นคือ ผู้เรียนที่ตั้งใจจะใช้เพียงการจำข้อมูลเท่านั้น

บิกกส์ และเทลเฟอร์ (อ้างอิงจาก ปรัชญนันท์ นิลสุข, 2545 ; Biggs and Telfer, 1987) ได้อธิบายความหมายของ กระบวนการเรียนรู้แบบลึก และกระบวนการเรียนรู้แบบตื้นเอาไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้แบบลึก เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยแรงจูงใจภายใน โดยใช้หลักเหตุผล มีความพึงพอใจที่จะเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการค้นหาอย่างมีความหมายโดยการอ่านอย่างมากและจนกว่าจะเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับความรู้ที่เคยได้รับมาก่อน ส่วนกระบวนการเรียนรู้แบบตื้นนั้น เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยแรงจูงใจภายนอก โดยที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ตามที่กำหนดให้หรือตามเป้าหมาย เป็นวิธีการเรียนที่จำกัดเป้าหมายที่เห็นว่าจำเป็น และใช้การจำสิ่งที่เรียนในชั้นตามปกติ การระลึกแต่เหตุผลที่ถูกต้องที่ได้จากการบรรยาย ผู้เรียนมีความเข้าใจเฉพาะที่ต้องการ ตามวัตถุประสงค์เฉพาะด้านที่จัดให้

ความแตกต่างระหว่างกระบวนการเรียนรู้แบบลึกและแบบตื้น ที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนคือ ความลึกของกระบวนการ ที่ผู้เรียนจะมีทักษะการเรียนรู้ต่างกัน ซึ่ง ฮวง และบอนซอน (อ้างอิงจาก ปรัชญนันท์ นิลสุข, 2545 ; Huang and Bonzon, 1995) ได้อธิบายเอาไว้ว่า กระบวนการ

เรียนรู้แบบลึก ผู้เรียนต้องค้นหาให้ชัดเจนว่ามีอะไรซ่อนอยู่ในตัวผู้เรียน มีกระบวนการ ลำดับขั้นและวิธีการคิด ที่นำไปสู่วิธีการในการปัญหา ขณะที่กระบวนการเรียนรู้แบบตื้น ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้อย่างกว้าง ๆ และได้ความเข้าใจตามที่ได้รับการอธิบายหรือบอกกล่าว

กระบวนการเรียนรู้แบบลึกเป็นความละเอียดของกระบวนการ เข้าถึงในรายละเอียดของเนื้อหาการเข้าถึงข้อมูลของกระบวนการเรียนรู้แบบลึกจึงกระทำได้มากกว่ากระบวนการเรียนรู้แบบตื้น การเข้าถึงข้อมูลจำนวนมากกระทำได้ดีในผู้เรียนที่มีกระบวนการเรียนรู้แบบลึก แต่ถ้าเนื้อหาที่เรียนรู้มีปริมาณมากและไม่มีความซับซ้อน ผู้ที่มีกระบวนการเรียนรู้แบบลึกก็จะเสียเวลาในการค้นคว้ามาก และได้ข้อมูลที่ไม่จำเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นการออกแบบการเรียนการสอนจึงยากที่จะทำให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีกระบวนการเรียนรู้ลึก ขณะที่ผู้ที่มีกระบวนการเรียนรู้ตื้นสามารถใช้วิธีการสอนในแบบใดก็ได้ เพราะผู้เรียนจะสนใจในเนื้อหาที่กว้าง ๆ และจำในสิ่งที่จัดให้เป็นหลักโดยไม่ลงลึกไปในรายละเอียดของเนื้อหา นั้น สเปนเซอร์ (อ้างอิงจาก ปรชญนันท์ นิลสุข, 2545, Spensor, 1988) ได้สรุปแนวคิดของทฤษฎีกระบวนการเรียนรู้ทั้งแบบลึกและแบบตื้นว่า การที่คนเราจะจำและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ อย่างมีความหมายนั้น เกิดจากการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการมากกว่าการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ โดยกระบวนการจะมีหลายระดับตามสิ่งเร้าที่เกิดขึ้น

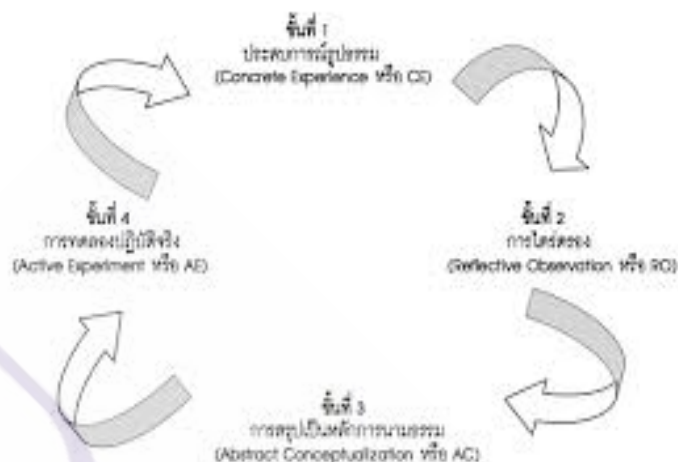
จากกระบวนการเรียนรู้ ตามแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ เริ่มจากบุคคลได้รับความรู้ เกิดการตอบสนองต่อความรู้ หรือสิ่งเร้านั้น เมื่ออยู่ในสภาพที่พร้อม แล้วแปลความหมายโดยการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และตีค่าว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างไร

2.2.1.4 ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้

1) ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning Cycle Theory) ของKolb

ทฤษฎีวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning Cycle Theory) Kolb (1984; อ้างถึงในเกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2547) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างเป็นกระบวนการ โดยแต่ละขั้นของการเรียนรู้จะส่งเสริมเกี่ยวกับการเรียนรู้ของขั้นต่อไป การจัดการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์นั้น มีความประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์อย่างเป็นแท้จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถค้นหาด้วยการทดลองด้วยตนเอง หรือการคาดการณ์อย่างมีหลักการเกี่ยวกับภาษา รวมทั้งสามารถจัดทำข้อสรุปเพื่อที่จะฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความคล่องจากกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมการใช้ภาษา เช่น การเล่นเกม การสนทนาสถานการณ์ การเล่นเกมโดยใช้ภาษา การใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือช่วยสอน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าครูไม่ได้มีหน้าที่เพียงแค่บอกผู้เรียนว่าภาษามีหน้าที่

อย่างไร แต่ครูสามารถสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษด้วยการจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง และได้รับประสบการณ์การเรียนรู้โดยตรงด้วยตัวเอง

ภาพที่ 2.3 กระบวนการวางแผน

ที่มา: David A. Kolb (1984)

ทฤษฎีวงจรการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb (1984, 27-49 อ้างถึงใน เกศสุดา รัชฎาวิศิษฏกุล, 2547) เป็นการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการและมีการปรับตัวของบุคคล ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนซึ่งเป็นวงจรต่อเนื่อง ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ประสบการณ์รูปธรรม เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมและรับรู้ประสบการณ์ เป็นการเน้นการใช้ความรู้สึกและยึดถือจากสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

ขั้นที่ 2 การไตร่ตรอง เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนมุ่งที่จะทำความเข้าใจความหมายจากประสบการณ์ที่ได้รับโดยสังเกตอย่างรอบคอบเพื่อพิจารณาและไตร่ตรอง

ขั้นที่ 3 การสรุปเป็นหลักการนามธรรม เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้เหตุผลและความคิดในการสรุปรวบยอดได้อย่างเป็นหลักการ

ขั้นที่ 4 การทดลองปฏิบัติจริง เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำเอาความเข้าใจที่สรุปได้ในขั้นที่ 3 ไปทดลองปฏิบัติจริง เพื่อทดสอบว่าถูกต้องหรือไม่

จากทฤษฎีนี้ Kolb จึงให้เห็นว่า ผู้เรียนแต่ละคนจะเน้นในขั้นต่างๆ แตกต่างกันไปให้มีการใช้ขั้นต่างๆในการเรียนรู้ไม่เท่ากันบางคนเน้นที่ขั้นที่ 1 บางคนเน้นที่ขั้นที่ 2 บางคนเน้นที่ขั้นที่ 3 และบางคนเน้นที่ขั้นที่ 4

แนวความคิดจากทฤษฎีดังกล่าว Kolb ได้นำมาจำแนกผู้เรียนเป็น 4 แบบ ดังนี้คือ (Kolb, Rubin & Osland, 1991, pp. 23-40)

1. แบบคิดออกนอกราย หรือ Divergent หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นขั้นตอนขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 โดยให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเข้าใจ รับรู้และสามารถสร้างจินตนาการได้เอง สามารถไตร่ตรองจนมองเห็นภาพโดยรวม ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการ ความคิดหลากหลาย เช่น การระดมสมอง

2. แบบดูดซึม หรือ Assimilators หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นขั้นตอนที่ 2 และขั้นที่ 3 โดยให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการสรุปหลักการหรือใจความสำคัญ ซึ่งผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะสนใจในหลักการที่เป็นนามธรรม มากกว่าแต่ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติและมักไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้

3. แบบคิดเอกราย หรือ Convergent หมายถึง รูปแบบ การเรียนรู้ที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 เป็นรูปแบบ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้สามารถสรุปวิธีที่ถูกต้องที่สุดเพียงวิธีเดียวที่จะสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหา ไม่ชอบใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาแต่ใช้เหตุผล ชอบทำงานกับวัตถุมากกว่าทำงานกับบุคคล มักมีความสนใจที่เฉพาะเจาะจงใน สิ่งใดสิ่งหนึ่ง และมีความเชี่ยวชาญในสิ่งนั้น

4. แบบปรับปรุง หรือ Accommodators หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นขั้นตอนการเรียนรู้ขั้นที่ 4 และขั้นที่ 1 ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะชอบลงมือปฏิบัติชอบทดลอง และจะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มจะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ตนนึกคิดขึ้นเองในลักษณะที่ชอบลอง ผิดลองถูก และชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น

2) แนวคิดและทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ของ Honey และ Mumford

Honey และ Mumford (1992, pp. 1-6) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากประสบการณ์ เนื่องจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานแต่มีความสำคัญยิ่งต้องปรับตัวให้ทันกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จากแนวคิดดังกล่าว Honey และ Mumford ได้กำหนดแนวทาง การจัดการกระบวนการเรียนการสอนตามขั้นตอนต่างๆในทฤษฎีวงจรการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 1 การได้รับประสบการณ์ (Having an Experience) เป็นขั้นตอนการรับรู้ถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ กระบวนการเรียนการสอน ต้องทำให้ผู้เรียนมีโอกาส สังเกต และ ทบทวนเพื่อให้เข้าใจว่า ต้องเรียนเรื่องที่ครูกำลังสอน โดยให้ผู้เรียนค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่กำลังเรียนเข้ากับสถานการณ์ในชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้

ขั้นตอนที่ 2 การทบทวนประสบการณ์ (Reviewing the Experience) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์หาเหตุผลของประสบการณ์ในขั้นตอนแรกว่าประสบการณ์ที่ได้รับมีผลกระทบอย่างไร เรื่องที่เรียนเกี่ยวข้องกับตนเองอย่างไร กระบวนการเรียนการสอนในขั้นตอนนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนอธิบายเหตุผลตามความคิดของแต่ละคน

ขั้นตอนที่ 3 การสรุปจากประสบการณ์ (Concluding) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเชื่อมโยงการรับรู้ข้อมูลในขั้นตอนที่ผ่านมาโดยการรับรู้ข้อมูลเพื่อสร้างความคิดรวบยอดหรือหาข้อสรุป ถ้าผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้รู้จักการประยุกต์ใช้หลักการหรือทฤษฎีก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 การวางแผนการปฏิบัติในขั้นต่อไป (Planning) เป็นขั้นตอนที่เกิดจากการรับรู้ถึงความคิดรวบยอดแล้วมาสู่การปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นตอนนี้จะให้โอกาสผู้เรียนได้เลือกทำงานตามความถนัด โดยครูจะจัดกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เลือก พร้อมทั้งได้อธิบายแนวทางให้เป็นตัวอย่างเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษารายละเอียดหรือขั้นตอนการทำงานด้วยตนเอง ผู้สอนควรผสมผสานการจัดกิจกรรมตลอดจนสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ในขั้นตอนต่างๆ ของวงจรการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยทักษะและความรู้อย่างเต็มที่ และเมื่อมีการประเมินผลการเรียนก็จะมุ่งเน้นพัฒนาการของผู้เรียนมากกว่าผลสอบทางวิชา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินผลตนเองด้วย

จากทฤษฎีวงจรการเรียนรู้ดังกล่าว Honey และ Mumford จึงแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ ออกเป็น 4 แบบคือ

1. **Activist** หมายถึง ผู้เรียนชอบการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ มีความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมหรือการแก้ไขปัญหาด้วยการระดมความคิด มีความสุขกับการทำงานกับผู้อื่น วิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนแบบ Activist เรียนรู้ได้ดีที่สุดคือ การแข่งขัน การทำงานเป็นทีม การเล่นเกม เป็นต้น แต่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้น้อยที่สุด ถ้ามอบหมายให้อ่านหนังสือ หรือฟังบรรยายเกี่ยวกับทฤษฎี ผู้เรียนแบบ Activist และไม่ชอบทำงานตามลำพังหรือการทำงานที่ต้องเตรียมตัว

2. **Reflector** หมายถึง ผู้เรียนชอบการคิดพิจารณาและเก็บข้อมูลและวิเคราะห์อย่างละเอียดก่อนที่จะสรุปเป็นหลักการ ผู้เรียนแบบ Reflector นั้น เป็นผู้ที่ชอบสังเกตการทำงานของผู้อื่นเสมอ ถ้าเป็นสถานการณ์ในห้องเรียน ผู้เรียนแบบนี้มักจะชอบนั่งด้านหลังห้องเรียน เป็นผู้เรียนรู้ได้ดีที่สุด ถ้าได้มีโอกาสฟังและสังเกตการณ์ เพราะต้องให้ออกาสเก็บข้อมูลรายละเอียดและมีเวลาคิดก่อนลงมือทำงาน แต่จะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ถ้าไม่มีเวลาในการวางแผนและมีข้อมูลไม่เพียงพอในการทำงาน

3. Theorist หมายถึง ผู้เรียนชอบการวิเคราะห์และการสังเคราะห์ สามารถเชื่อมโยงข้อมูลต่างๆที่ได้จากข้อเท็จจริงและการสังเกตการณ์ให้มีความต่อเนื่องกันได้ ผู้เรียนแบบ Theorist มักมีวิธีคิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและยึดถือทฤษฎีและหลักการเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้เรียนแบบนี้จะเรียนได้ดีที่สุดถ้าได้ทำงานตามระบบที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน ชอบวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของข้อมูล แต่จะเรียนรู้ได้น้อยที่สุดถ้าต้องทำงานที่ไม่ได้กำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน และไม่มีข้อมูลที่สมบูรณ์มากำหนดทิศทางในการทำงาน

4. Pragmatist หมายถึง ผู้เรียนซึ่งชอบทดลองว่า แนวคิดทฤษฎีและเทคนิควิธีต่างๆ ที่ได้เรียนไป แล้วสามารถนำไปปฏิบัติได้หรือไม่ ชอบกิจกรรมที่ท้าทาย ผู้เรียนแบบ Pragmatist จะเรียนได้ดีที่สุดถ้าได้ทำกิจกรรมการเรียนที่เป็นการเชื่อมโยงระหว่างวิชาการและการงานอาชีพที่กำลักระทำอยู่ เนื่องจากผู้เรียนแบบนี้เป็น “นักวางแผน” จึงชอบที่นำเทคนิคที่นำไปใช้ได้ผลจริง แต่จะเรียนได้น้อยที่สุดถ้าให้ทำงานที่นำไปใช้จริงไม่ได้ ผู้เรียนแบบนี้ควรได้รับการฝึกสอน หรือคำแนะนำที่เป็นข้อมูลป้อนกลับจากผู้เชี่ยวชาญ (Honey & Mumford, 1992, pp. 17-21)

3) แนวคิดและทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เป็นแนวคิดเกี่ยวข้องกับธรรมชาติของความรู้ของมนุษย์ มีความหมายทั้งในเชิงจิตวิทยาและเชิงสังคมวิทยา ทฤษฎีด้านจิตวิทยา เริ่มต้นจาก Jean Piaget ซึ่งเสนอว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นกระบวนการส่วนบุคคลมีความเป็นอัตนัย Vygotsky ได้ขยายขอบเขตการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลว่า เกิดจากการสื่อสารทางภาษากับบุคคลอื่น สำหรับด้านสังคมวิทยา Emile Durkheim และคณะ เชื่อว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลต่อการเสริมสร้างความรู้ใหม่ ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนว Constructivism จัดเป็นทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (cognitive psychology) มีรากฐานมาจากผลงานของ Ausubel และ Piaget ประเด็นสำคัญประการแรกของทฤษฎีการเรียนรู้ (ลักขณา สรวิวัฒน์ (2557, น. 185-188))

ตาม Constructivism คือ ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม โดยใช้กระบวนการทางปัญญา (cognitive apparatus) ของตน ประเด็นสำคัญประการที่สองของทฤษฎี คือ การเรียนรู้ตามแนว Constructivism คือ โครงสร้างทางปัญญา เป็นผลของความพยายามทางความคิด ผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยน โครงสร้างทางปัญญาได้โดยจัดสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น

2.2.2 แนวคิดและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติในชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาผู้เรียน ครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการ แนวคิดและจุดเน้นของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กรมวิชาการและคณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ในคณะกรรมการการปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษา (2543, น. 76) กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาว่า ผู้บริหารสถานศึกษาทำหน้าที่ในการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ นำโรงเรียนไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้และสังคมแห่งปัญญามิมีบทบาทดังนี้

1. ปรับเปลี่ยนความคิดในการบริหารจัดการเพื่อการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้
2. กำหนดแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาสถานศึกษาไว้ในธรรมนูญโรงเรียนมีแผนยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 ว่าด้วยแนวทางการจัดการศึกษา
3. ปรับปรุงการบริหารจัดการให้เอื้ออำนวยความสะดวกให้ครูผู้สอนมีเสรีในการคิดพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ทำการวิจัยชั้นเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันระหว่างเพื่อนครู ทำงานเป็นทีมผั่นกำลังระหว่างกลุ่มวิชาเพื่อพัฒนาผลการเรียนให้ได้มาตรฐานหลักสูตร
4. พัฒนาสภาพแวดล้อมโรงเรียนให้มีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุดสามารถ “ใช้โลก” เป็นห้องเรียน

สรุปได้ว่า ผู้บริหารมีบทบาทในการบริหารจัดการเรียนรู้ โดยยึดหลักการแนวคิดจุดเน้นของการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษา โดยเป็นผู้กำหนดนโยบาย กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบครบวงจร ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

2.2.2.1 แนวคิดและหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1) ความหมายและหลักการ

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered Approach) หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาที่ถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด เน้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน เชื่อมโยง ประยุกต์สิ่งที่เรียนรู้เข้ากับสังคม มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยสะท้อนจากการที่ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนรายวิชา หรือเลือกทำโครงการหรือชิ้นงานตามความ

สนใจในขอบเขตเนื้อหาของวิชานั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับนักการศึกษาที่มีชื่อเสียงอีกหลายท่าน ได้ให้ความหมายของ การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือการที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ตั้งแต่การวางแผนจัดระบบระเบียบ ลงมือปฏิบัติ และประเมินผล การเรียนรู้ของตนเอง เป็นการเรียนรู้แบบเชิงรุก ผู้เรียนหาความรู้ได้จากเอกสาร เพื่อน แหล่งความรู้ อาจารย์ และสิ่งแวดล้อม และมีกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล มีหลักวิชาการรองรับ สามารถประมวลความรู้ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ

การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงเป็นการปฏิรูปการศึกษาที่เปลี่ยนมายึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีหลักการว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องเน้นให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้เต็มศักยภาพของตนเอง รวมทั้งสนับสนุนให้มีการฝึกและปฏิบัติในสภาพการทำงานจริง มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและมีการประยุกต์ใช้ให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ โดยไม่เน้นไปที่การท่องจำเพียงเนื้อหา

2) ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้

ลักษณะสำคัญของแนวคิดการจัดการเรียนรู้ แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีลักษณะสำคัญดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered Approach) ซึ่งยึดหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน (Constructionism) และมุ่งการพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่ จำเป็นของผู้เรียน ในด้านภาษา (Literacy) ด้านคำนวณ (Numeracy) และด้านเหตุผล (Reasoning ability) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552- 2561) โดยมีสาระสำคัญดังนี้

- 1.1) ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง แนวคิดการเรียนรู้เกิดจากกระบวนการและวิธีการของผู้เรียนในการสร้างความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องเฉพาะตัว การตีความหมายของสิ่งที่เรียนรู้เป็นไปตามประสบการณ์เดิม ความเชื่อ ความสนใจ ภูมิหลัง ฯลฯ การสร้างความรู้เป็นกระบวนการทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคม ทฤษฎีนี้มีรากฐานสำคัญมาจากแนวคิดของปียาเจ (Piaget) และวิก็อตสกี (Vygotsky) นักจิตวิทยาการรู้คิด (Cognitivism) ที่สนใจศึกษาเรื่องพัฒนาการทางการรู้คิดซึ่งเป็นกระบวนการของสมองในการปรับเปลี่ยน ลด ตัดทอน ขยาย จัดเก็บและใช้ข้อมูลที่รับเข้ามาทางประสาทสัมผัส ความหมายของสิ่งที่รับรู้สำหรับแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ สามารถปรับประยุกต์ใช้ได้ ดังนี้

ก. จุดประสงค์การเรียนรู้มุ่งเน้นที่กระบวนการสร้างความรู้ ผู้เรียนต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

ข. เป้าหมายการเรียนรู้เปลี่ยนจากการถ่ายทอดสาระการเรียนรู้ที่ตายตัวเป็นการเรียนรู้วิธีการเรียนรู้

ค. ผู้เรียนต้องเรียนรู้จากประสบการณ์จริง การสำรวจ ลองผิดลองถูก จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจ

ง. ผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อการร่วมมือในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สร้างความรู้ร่วมกัน

จ. ให้ผู้เรียนเป็นผู้เลือกสิ่งที่ต้องการเรียน ตั้งกฎระเบียบ รับผิดชอบและแก้ปัญหาการเรียนของตนเอง

ฉ. ครูเปลี่ยนบทบาทจากผู้ถ่ายทอดความรู้เป็นผู้อำนวยความสะดวกช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้เปลี่ยนจากการให้ความรู้เป็นการให้ผู้เรียนสร้างความรู้

ช. การประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้ใช้วิธีการที่หลากหลาย ยืดหยุ่น

1.2) ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน แนวคิด การเรียนรู้ที่เกิดจากการสร้างพลังความรู้ จะทำให้เห็นความคิดนั้นออกเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน เมื่อผู้เรียนสร้างสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมา หมายถึงการสร้างความรู้ขึ้นในตนเองนั่นเอง ความรู้ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นในตนเองนี้ จะมีความหมายต่อผู้เรียนจะอยู่คงทน สามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ดีและเป็นฐานให้ สามารถสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทฤษฎีนี้พัฒนาขึ้นโดยเพเพอร์ท (Papert) แห่งสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้คิดของปีอาเจ เช่นเดียวกับทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การประยุกต์ใช้ทฤษฎีนี้มีจุดเน้นที่การใช้สื่อเทคโนโลยีวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมช่วยให้ผู้เรียนสร้างสาระ การเรียนรู้และชิ้นงานต่างๆ ด้วยตนเองในบรรยากาศที่มีทางเลือกที่หลากหลายตามความถนัด ความสนใจให้ผู้เรียนที่มีวัย ความถนัด ความสามารถและประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สร้างสรรค์ความรู้และชิ้นงาน และพัฒนาทักษะทางสังคมภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตร และมีความสุข

1.3) การพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน 3 ด้าน คือด้านภาษา ด้านคำนวณ และด้านเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้กำหนดจุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในด้านความสามารถพื้นฐานที่จำเป็น เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) คือความสามารถด้านภาษา ด้านคำนวณ และด้านเหตุผล ความสามารถด้านภาษา หมายถึงความสามารถในการอ่าน เพื่อรู้เข้าใจ วิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ ประเมินสิ่งที่อ่านจากสื่อประเภท

ต่างๆ รู้จักเลือกอ่านตามวัตถุประสงค์ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ร่วมกันในสังคม ใช้การอ่านเพื่อการศึกษาตลอดชีวิต และสื่อสารเป็นภาษาเขียนได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและอย่างสร้างสรรค์ ความสามารถด้านคำนวณ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะการคิดคำนวณ ความคิดรวบยอด และทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ความสามารถด้านเหตุผล หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์มาวิเคราะห์สังเคราะห์ประเมินค่าข้อมูล/สถานการณ์/สารสนเทศ เพื่อการตัดสินใจ โดยมีเหตุผล ประกอบอย่างสมเหตุสมผล (บนพื้นฐานของข้อมูล หลักการ เหตุผล ทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และการดำเนินชีวิตอย่างมีคุณธรรมและจริยธรรม)

ก. จัดกิจกรรมเรียนรู้ที่หลากหลายส่งเสริมความสามารถหลายด้าน ไม่เน้นเพียงด้านใดด้านหนึ่ง

ข. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมพัฒนาการใน แต่ละด้านที่แตกต่างตามความเหมาะสม

ค. ให้ผู้เรียนใช้ความแตกต่างหลากหลายให้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุข

ง. ประเมินความสามารถของผู้เรียนด้วยสถานการณ์ที่ต้องใช้ความสามารถหลายด้านในการแก้ปัญหา

2. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ถึงสิ่งสำคัญ 5 กิจกรรม (Big Five Learning) ตามแนวทางของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ดังนี้

2.1) Learning to Question เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนตั้งคำถาม เพื่อสร้างความรู้สึกลอยากรู้ อยากเรียน ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าความสำคัญและประโยชน์ของสิ่งที่เรียน

2.2) Learning to Search เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้วางแผนการเรียนรู้ของตนเอง โดยกำหนดขอบเขต แนวทาง วิธีการเรียนรู้ประเด็นเนื้อหา แนวทางการบันทึกและสรุปผลการเรียนรู้ จัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนรู้และลงมือศึกษาค้นคว้า ศึกษารวบรวมข้อมูล ศึกษาปัญหา ศึกษาการทดลองตามแผนที่วางไว้เพื่อแสวงหาความรู้และค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

2.3) Learning to Construct เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนนำข้อมูลมาร่วมกันวิเคราะห์อภิปราย เปรียบเทียบเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ประเมินค่า สรุปความคิดรวบยอด คุณค่าความสำคัญของแนวคิด และสรุปขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้รวมถึงความรู้ของตนเอง

2.4) Learning to Communicate เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้นำความรู้ข้อค้นพบข้อสรุปที่ได้จากการเรียนรู้นำเสนอเป็นชิ้นงานรูปแบบต่างๆ ตามความสนใจ พร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการเรียนรู้และแสดงความรู้สึกล่อล้อนงาน

2.5) Learning to Serve เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนนำชิ้นงานมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และประเมินซึ่งกันและกัน รวมทั้งวางแผนการต่อยอดการเรียนรู้จากความสนใจ

ทั้ง 5 กิจกรรมนี้ไม่ใช่ขั้นตอนการจัดกิจกรรม เพียงแต่เป็นหลักให้ครูตระหนักว่าในการจัดการการเรียนรู้ในแต่ละหัวเรื่อนั้นผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้โดยมีจุดเน้นสำคัญคือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้ด้วยความรู้สึกอยากรู้อยากเรียน เป็นเจ้าของการเรียนรู้ที่แท้จริงมีโอกาสได้วางแผนการเรียนรู้กำหนดขอบเขตแนวทางการเรียนรู้ของตนเอง ลงมือเรียนรู้ตามแผนและควบคุมกำกับการเรียนรู้ของตนเอง นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเรียนรู้มาวิเคราะห์อภิปรายวิพากษ์วิจารณ์เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับการสรุปความรู้ของตน แล้วจัดทำชิ้นงานเพื่อรายงานผลการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบต่างๆ ตามความสนใจ ทำให้ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับเป็นรูปธรรมชัดเจน รวมทั้งได้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ประเมินปรับปรุงผลการเรียนรู้วิธีการเรียนรู้ของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. กำหนดแนวทางการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้และจัดสภาพบรรยากาศที่เอื้อต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ ดังนี้

3.1) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพิ่มในแผนการจัดการเรียนรู้เดิมของครู โดยเพิ่มการพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน 3 ด้านด้วย คือ ด้านภาษา ด้านคำนวณ และด้านเหตุผล แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง และไม่สร้างความลำบากให้แก่ครูในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จึงเสนอให้ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีอยู่มาปรับ โดยการคงจุดประสงค์การเรียนรู้เดิมที่ครูกำหนดไว้เช่นเดิม (ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับเนื้อหา) เพียงแต่ให้เพิ่มจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน และในแต่ละแผนก็ไม่จำเป็นต้องกำหนดให้ครบทุกด้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของเนื้อหาสาระว่าจะเอื้อไปในด้านใด

3.2) กำหนดเนื้อหาสาระเป็นหัวเรื่องใหญ่แล้วให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมเป็นผู้กำหนดรายการเนื้อหาสาระย่อยตามความถนัดความสนใจด้วยตนเอง แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งตอบสนองความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล การวางแผนกำหนดเนื้อหาสาระ ครูผู้สอนจึงเป็นเพียงผู้กำหนดกรอบกว้างๆ แล้วใช้คำถามกระตุ้นความคิด ให้ผู้เรียนอภิปรายและคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล เพื่อกำหนดรายการเนื้อหาสาระย่อยที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสนใจหรือเหตุผลความจำเป็นในชีวิตประจำวัน

3.3) กำหนดเวลาการเรียนรู้ให้เพียงพอที่ผู้เรียนจะมีกระบวนการคิด และการปฏิบัติจริง แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจึงต้องคิดและปฏิบัติด้วยตนเอง ตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์อภิปรายเหตุผล

ความสำคัญของสิ่งที่จะเรียน วางแผนกำหนดขอบเขต แนวทางวิธีการเรียนรู้ บันทึกข้อมูลการเรียนรู้ นำเสนอข้อมูลการเรียนรู้ วิเคราะห์อภิปรายสรุปความรู้ร่วมกันและจัดทำชิ้นงาน เพื่อนำเสนอผลการเรียนรู้ให้เป็นรูปธรรมเพื่อความภาคภูมิใจในความสำเร็จของการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ค่อนข้างมาก ดังนั้น การกำหนดเวลาเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนจึงต้องยืดหยุ่นและให้เวลาผู้เรียนมีโอกาสได้คิดและปฏิบัติจริงด้วยตนเอง เพื่อแสวงหาและค้นพบความรู้ของตนเอง เกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมาย

3.4) ให้โอกาสผู้เรียนเลือกนำกระบวนการเรียนรู้และวิธีเรียนรู้ที่หลากหลายมาใช้ตาม ความเหมาะสม แนวคิดการจัดการเรียนรู้นี้ รูปแบบการเรียนรู้สำเร็จรูปที่มีกิจกรรมตายตัว แต่เป็น แนวคิดการเรียนรู้ที่สนองตอบความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกกระบวนการ วิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเองมาใช้ อย่างเหมาะสม โดยมีครูทำหน้าที่ใช้กิจกรรมคำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิดวิเคราะห์ จำแนก เปรียบเทียบ ประเมิน จัดลำดับเพื่อตัดสินใจเลือกกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตนเอง และเมื่อตัดสินใจเลือกได้แล้วก็จะดำเนินกิจกรรมไปตามแนวทางของกระบวนการ วิธีการเรียนรู้ที่กำหนด เช่น เมื่อผู้เรียนตัดสินใจเลือกใช้วิธีการทดลอง ผู้เรียนต้องเป็นผู้สังเกตรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา ตั้งปัญหา ตั้งสมมุติฐาน ออกแบบการทดลอง ลงมือทดลองและบันทึกสรุปผลการทดลอง นำเสนอข้อมูลวิเคราะห์อภิปราย สรุปความรู้ของตนเอง แต่ถ้าเลือกวิธีการเรียนรู้ด้วยการศึกษาค้นคว้า ผู้เรียนก็ต้องเป็นผู้วางแผน กำหนดจุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ขอบเขต แนวทางการศึกษาค้นคว้า แหล่งข้อมูล วิธีการบันทึกความรู้ ลงมือศึกษาค้นคว้าตามแผน บันทึกข้อมูล นำเสนอข้อมูลและวิเคราะห์อภิปรายสรุปความรู้ของตนเอง

3.5) ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน 3 ด้านคือ ด้านภาษา ด้านคำนวณ และด้านเหตุผลเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และนำเสนอผลการเรียนรู้ของตน แนวคิดการจัดการเรียนรู้นี้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเองจากการคิดและปฏิบัติจริง การแสวงหาความรู้ บันทึก นำเสนอ วิเคราะห์อภิปราย สรุป และจัดทำชิ้นงานเพื่อนำความรู้ที่ได้ค้นพบมาทำให้เป็นรูปธรรม เพื่อความภาคภูมิใจในความสำเร็จของการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ความสามารถพื้นฐานด้านต่างๆ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และ นำเสนอผลการเรียนรู้ครูผู้สอนจึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความสามารถพื้นฐานแต่ละด้านของตนเอง เป็นปัจจัยในการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จ และใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และแก้ปัญหาประจำวัน

3.6) กำหนดบทบาทของครูผู้สอนจากผู้ถ่ายทอดความรู้เป็นผู้ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของผู้เรียน แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดบทบาทให้ครูผู้สอนไม่ใช่ เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แต่ให้เป็นผู้ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการคิด การปฏิบัติจริง เพื่อแสวงหาและค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง ความสุขและภาคภูมิใจในตนเอง ด้วยมีความเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องเฉพาะบุคคล บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ได้เนื่องจากการได้รับประสบการณ์ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ คิด สังเคราะห์สรุป ประมวลและตกผลึกสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ของบุคคลนั้น และไม่มีใครทำให้ใครเกิดการเรียนรู้ได้ถ้าเขาไม่ปรารถนาที่จะเรียนรู้ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ผู้เรียนต้องเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตน ความกระหายใคร่รู้และการหาคำตอบในสิ่งที่ยากรู้ด้วยตนเองจะทำให้เกิดการเรียนรู้ในที่สุด

3.7) การกำหนดวิธีการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) แนวคิดการจัดการเรียนรู้มุ่งพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียน 3 ด้าน และการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการประเมินเพื่อให้ทราบความสำเร็จในการพัฒนาผู้เรียนจึงต้องใช้การประเมินอย่างต่อเนื่องด้วยเครื่องมือและวิธีการประเมินที่หลากหลาย เหมาะกับตัวชี้วัด/ จุดประสงค์การเรียนรู้ ภาวะและวัยของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น การทดสอบ (ข้อเขียน/ปฏิบัติ) การตรวจจากชิ้นงาน การสอบถาม การสัมภาษณ์ผู้เรียน/ผู้เกี่ยวข้อง การสังเกตการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้รูปแบบการประเมินตามสภาพจริงโดยใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio) ก็สะดวกสำหรับผู้สอน ทั้งนี้เพราะ 1 ใน 5 ของกิจกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญและมักเป็นกิจกรรมสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้คือ Learning to Serve หรือการให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ชิ้นงานในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัด ความสนใจอย่างต่อเนื่อง เพื่อรายงานผลการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง ดังนั้นการนำชิ้นงานของผู้เรียนมาใช้ประโยชน์การตัดสินใจและประเมินผลการเรียน จึงนับว่าเป็นแนวทางการวัดและประเมินที่มีประสิทธิภาพ เพราะทำให้ทราบพัฒนาการและความสำเร็จที่แท้จริงของผู้เรียน ทำให้การทำชิ้นงานของผู้เรียนมีความหมายยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้เป็นอย่างมาก

การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ปัจจุบันสังคมไทยมีกระแสการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมากจนส่งผลให้เกิดวิกฤตการณ์หลายรูปแบบขึ้นในสังคมทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคม การเมือง วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนั้นยังส่งผลให้เกิดกระแสเรียกร้องการปฏิรูปการศึกษาขึ้นเพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมืองของประเทศอย่างแท้จริง เป้าหมายของการจัดการศึกษาจะต้องมุ่งสร้างสรรค์สังคมให้มีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศชาติโดยรวม มุ่งสร้างคนหรือ

ผู้เรียนซึ่งเป็นผลผลิตโดยตรงให้มีคุณลักษณะที่มีศักยภาพและความสามารถที่จะพัฒนาตนเองและสังคมไปสู่ความสำเร็จ การจัดการการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น คือ วิธีการสำคัญที่สร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะต่างๆที่ต้องการในยุคโลกาภิวัตน์ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน โดยให้รู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเอง และพัฒนาศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งแนวคิดการจัดการศึกษานี้เป็นแนวคิดที่มีรากฐานจากปรัชญา การศึกษา และทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ ที่ได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ยาวนาน และเป็นแนวทางที่ได้รับการพิสูจน์ว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามต้องการอย่างได้ผล

ดังที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องเน้นให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพของตนเอง รวมทั้งสนับสนุนให้มีการฝึกและปฏิบัติในสภาพจริงของการทำงาน มีการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสังคมและการประยุกต์ใช้ มีการจัดกิจกรรมและกระบวนการให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินและสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ โดยไม่เน้นไปที่การท่องจำเพียงเนื้อหา

2.3 แนวคิด หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนเพื่อการสื่อสาร

2.3.1 ความหมายและหลักการของการสื่อสาร

2.3.1.1 ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสาร มีความหมายแตกต่างกัน ตามที่มีผู้ให้คำจำกัดความ (ประมะ สตะเวทิน, 2539) ดังนี้

ชาร์ล อี ออสกูด (Charl E.Osgood) ให้ความหมายโดยทั่วไปว่า การสื่อสารเกิดขึ้นเมื่อผู้ส่งสาร มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร โดยใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ที่ถูกส่งผ่านสื่อที่เชื่อมกันระหว่างสองฝ่าย

วอร์เรน ดับเบิลยู วีเวอร์ (Worren W. Weaver) กล่าวว่า การสื่อสารมีความหมายกว้างและยังครอบคลุมถึงกระบวนการทุกอย่างในจิตใจของบุคคลๆหนึ่ง มีผลต่อจิตใจของอีกบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่เพียงการพูดและการเขียนเท่านั้น แต่รวมถึงดนตรี ภาพ การแสดง และพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ด้วย

ยอร์จ เอ มิลเลอร์ (George A. miller) ให้ความหมายว่า การสื่อสารเป็นการถ่ายทอดข่าวสารจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง

เจอร์เกน รอย และเกรกอรี เบทสัน (Jurgen Ruesch and Gregory Bateson) ให้ความหมาย โดยสรุปว่า การสื่อสารไม่ใช่การถ่ายทอดข่าวสารด้วยภาษาพูดและเขียนอย่างมีเจตนาชัดเจนเท่านั้น แต่หมายถึงพฤติกรรมทุกอย่างที่บุคคลหนึ่งกระทำแล้วส่งผลให้บุคคลอื่นเกิดความเข้าใจ

สรุปได้ว่าการสื่อสาร คือ กิจกรรมที่เป็นปฏิสัมพันธ์กันระหว่างฝ่ายส่งสารและฝ่ายรับสารซึ่งกระทำเป็นกระบวนการ เริ่มจากการกำหนดสารแล้วส่งออกไปโดยอาศัยสื่อเป็นพาหนะพาสารนั้นไปยังฝ่ายรับสารทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ฝ่ายรับสารเข้าใจความหมายในสารและเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่ง อันเป็นเครื่องชี้วัดว่ามีการสื่อสารเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่เริ่มต้นจนจบกระบวนการ

2.3.1.2 ความสำคัญของการสื่อสาร

การสื่อสาร เป็นกระบวนการเกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยของคนทุกคน และมีความเกี่ยวข้องไปถึงบุคคลอื่น ตลอดจนถึงสังคมที่แต่ละคนเกี่ยวข้องอยู่ ไม่ว่าจะทำอะไรสิ่งใดล้วนต้องอาศัยการสื่อสาร เป็นเครื่องมือช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ทั้งสิ้น จะเห็นได้จากการที่คนพยายามคิดค้นและพัฒนาวิธีการสื่อสารมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ตลอดจนเครื่องมือหรือเทคนิควิธีการต่างๆ ล้วนเกิดจากความพยายามอย่างสูงของคนต่อเนื่องมาหลายชั่วอายุ หากการสื่อสารไม่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งแล้ว เครื่องมือและวิธีการสำหรับการสื่อสารต่างๆ เหล่านี้ก็คงไม่เกิดขึ้นและพัฒนามาให้เห็นดังเช่นในปัจจุบัน

ในสภาพสังคมที่คนจะต้องเกี่ยวข้องกันมากขึ้นเช่นปัจจุบัน การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมมากขึ้น หากคนในสังคมขาดความรู้ความเข้าใจในการสื่อสาร ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิด หรือทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันได้ ย่อมจะทำให้เกิดปัญหาต่างๆ มากมาย ปัญหาที่เกิดขึ้นกับบุคคลและสังคมทุกวันนี้ มีอยู่ไม่น้อยที่เป็นสาเหตุมาจากความล้มเหลวของการสื่อสาร ดังนั้นการสื่อสารจึงมีความสำคัญสำหรับบุคคลและสังคมหลายด้าน คือ

1. ด้านชีวิตประจำวัน ในชีวิตประจำวันหนึ่งๆ แต่ละคนจะต้องสื่อสารกับตัวเองและสื่อสารกับผู้อื่นตลอดเวลา นับตั้งแต่เวลาตื่นนอนก็ต้องสื่อสารกับตัวเองและคนอื่นที่อยู่ใกล้ตัว การฟังวิทยุ อ่านหนังสือ ออกจากบ้านไปปฏิบัติภารกิจประจำวัน ก็ต้องพบปะบุคคลและเหตุการณ์ต่างๆ ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ต้องทำการสื่อสารอยู่ตลอดเวลา ไม่ในฐานะผู้ส่งสารก็ในฐานะผู้รับสาร หากคนเราขาดความรู้หรือทักษะการสื่อสาร ก็อาจทำให้การปฏิบัติภารกิจประจำวันอาจบกพร่องได้
2. ด้านสังคม การรวมกลุ่มในสังคมทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน จนถึงระดับประเทศ จะต้องมีการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในเรื่องต่างๆ มีกระบวนการทำให้คนยอมอยู่ในกฎเกณฑ์กติกาของสังคม มีการถ่ายทอดความรู้และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

3. ด้านธุรกิจอุตสาหกรรม เกี่ยวกับการโฆษณาสินค้า การประชาสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร การบริหารติดต่อประสานงาน การฝึกอบรมพนักงาน การใช้เครื่องมือเทคโนโลยี การสื่อสาร ฯลฯ กิจกรรมด้านธุรกิจอุตสาหกรรมจะต้องมีการสื่อสารที่ดี จึงจะประสบผลสำเร็จได้

4. ด้านการเมือง กิจกรรมด้านการเมืองการปกครองจะต้องใช้การสื่อสารทุกขั้นตอน เช่น การประชาสัมพันธ์ผลงานของรัฐบาล การสร้างความเข้าใจให้ประชาชนทราบ การบังคับบัญชา การให้บริการประชาชน การชักชวนให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย ซึ่งล้วนจะต้องใช้เทคนิควิธีการของการสื่อสารทั้งสิ้น

5. ด้านการเมืองระหว่างประเทศ เป็นการติดต่อสร้างความสัมพันธ์ในด้านต่างๆ เช่น การค้า การทหาร การทำสนธิสัญญา ฯลฯ การมีนักการทูตประจำในประเทศต่าง ๆ นั้น ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีความจำเป็นต้องใช้การติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

2.3.1.3 วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย (2551, น. 17) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสื่อสารไว้ดังนี้

1. เพื่อแจ้งให้ทราบ (inform) ในการทำการสื่อสาร ผู้ทำการสื่อสารควรมีความ ต้องการที่จะบอกกล่าวหรือชี้แจงข่าวสาร เรื่องราว เหตุการณ์ หรือสิ่งอื่นใดให้ผู้รับสารได้รับทราบ

2. เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (teach or education) ผู้ทำการสื่อสารอาจมีวัตถุประสงค์ เพื่อจะถ่ายทอดวิชาความรู้ หรือเรื่องราวเชิงวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

3. เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (please or entertain) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อสร้างความพอใจ หรือให้ความบันเทิงแก่ผู้รับสาร โดยอาศัยสารที่ตนเองส่งออกไป ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการพูด การเขียน หรือการแสดงกิริยาต่าง ๆ

4. เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or persuade) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อให้ข้อเสนอแนะ หรือชักจูงใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสาร และอาจชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตาม หรือยอมปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน

5. เพื่อเรียนรู้ (learn) วัตถุประสงค์นี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้รับสาร การแสวงหาความรู้ของผู้รับสาร โดยอาศัยลักษณะของสาร ในกรณีนี้มักจะเป็นสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาความรู้ เป็นการหาความรู้เพิ่มเติมและเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาของสารที่ผู้ทำการสื่อสารถ่ายทอดมาถึงตน

6. เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (dispose or decide) ในการดำเนินชีวิตของคนเรามี สิ่งหนึ่ง ที่ต้องกระทำอยู่เสมอก็คือ การตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งการตัดสินใจ นั้นอาจได้รับ

การเสนอแนะ หรือชักจูงใจให้กระทำอย่างนั้นอย่างนี้จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ทางเลือกในการตัดสินใจของเราจึงขึ้นอยู่กับข้อเสนอแนะนั้น

2.3.1.4 ประเภทของการสื่อสาร

ได้จำแนกประเภทของการสื่อสารไว้แตกต่างกันหลายลักษณะ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์ในการจำแนก ในที่นี้จะแสดงการจำแนกประเภทของการสื่อสาร โดยอาศัยเกณฑ์ในการจำแนกที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. จำแนกตามกระบวนการหรือการไหลของข่าวสาร แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1.1 การสื่อสารทางเดียว (One-Way Communication) คือการสื่อสารที่ข่าวสารจะถูกส่งจากผู้ส่งไปยังผู้รับในทิศทางเดียว โดยไม่มีการตอบโต้กลับจากฝ่ายผู้รับ เช่น การสื่อสารผ่านสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ การออกคำสั่งหรือมอบหมายงานโดยฝ่ายผู้รับไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ซึ่งผู้รับอาจไม่เข้าใจข่าวสาร หรือเข้าใจไม่ถูกต้องตามเจตนาของผู้ส่งและทางฝ่ายผู้ส่งเมื่อไม่ทราบปฏิกิริยาของผู้รับจึงไม่อาจปรับการสื่อสารให้เหมาะสมได้ การสื่อสารแบบนี้สามารถทำได้รวดเร็วจึงเหมาะสำหรับการสื่อสารในเรื่องที่เข้าใจง่ายในสถานการณ์ของการสื่อสารบางอย่างมีความจำเป็นต้องใช้การสื่อสารทางเดียว แม้ว่าเรื่องราวที่สื่อสารจะมีความซับซ้อนก็ตาม เช่น กรณีผู้รับและผู้ส่งไม่อาจพบปะ หรือติดต่อสื่อสารกันได้โดยตรงเป็นการสื่อสารแบบกลุ่มใหญ่ และการสื่อสารมวลชนซึ่งไม่อาจทราบผู้รับที่แน่นอน

1.2 การสื่อสารสองทาง (Two-way Communication) คือการสื่อสารที่มีการส่งข่าวสารตอบกลับไปมาระหว่างผู้สื่อสาร ดังนั้นผู้สื่อสารแต่ละฝ่ายจึงเป็นทั้งผู้ส่งและผู้รับในขณะเดียวกัน ผู้สื่อสารมีโอกาสทราบปฏิกิริยาตอบสนองระหว่างกัน ทำให้ทราบผลของการสื่อสารว่าบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ และช่วยให้สามารถปรับพฤติกรรมในการสื่อสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ตัวอย่างการสื่อสารแบบสองทาง เช่น การพบปะพูดคุยกัน การพูดโทรศัพท์ การออกคำสั่งหรือมอบหมายงานโดยฝ่ายรับมีโอกาสแสดงความคิดเห็น การสื่อสารแบบนี้จึงมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่า แต่ถ้าเรื่องราวที่จะสื่อสารเป็นเรื่องง่าย อาจทำให้เสียเวลาโดยไม่จำเป็นในสถานการณ์ของการสื่อสารบางอย่าง เช่น ในการสื่อสารมวลชน ซึ่งโดยปกติมีลักษณะเป็นการสื่อสารทางเดียว นักสื่อสารมวลชนก็มีความพยายามที่จะทำให้มีการสื่อสาร 2 ทางเกิดขึ้น โดยการให้ประชาชนส่งจดหมาย โทรศัพท์ ตอบแบบสอบถาม กลับไปยังองค์กรสื่อมวลชน เพื่อนำผลไปปรับปรุงการสื่อสารให้บรรลุผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. จำแนกตามภาษาสัญลักษณ์ที่แสดงออก แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การสื่อสารเชิงวจนะ (Verbal Communication) หมายถึงการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาพูด หรือเขียนเป็นคำพูด ในการสื่อสาร

2.2 การสื่อสารเชิงอวัจนะ (Non-Verbal Communication) หมายถึงการสื่อสารโดยใช้รหัสสัญญาณอย่างอื่น เช่น ภาษาท่าทาง การแสดงออกทางใบหน้า สายตา ตลอดจนน้ำเสียง ระดับเสียง ความเร็วในการพูด เป็นต้น

3. จำแนกตามจำนวนผู้สื่อสาร

กิจกรรมต่างๆ ของบุคคลและสังคม ถือว่าเป็นผลมาจากการสื่อสารทั้งสิ้น ดังนั้นการสื่อสารจึงมีขอบข่ายครอบคลุมลักษณะการสื่อสารของมนุษย์ 3 ลักษณะคือ

3.1 การสื่อสารส่วนบุคคล (Intrapersonal Communication)

3.2 การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication)

3.3 การสื่อสารมวลชน (Mass Communication)

2.3.1.5 องค์ประกอบของการสื่อสาร

การสื่อสาร คือ กระบวนการเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ระหว่างบุคคลต่อบุคคลหรือบุคคลต่อกลุ่มบุคคลโดยใช้สัญลักษณ์ สัญญาณ หรือ พฤติกรรมที่เข้าใจกัน โดยมีองค์ประกอบ 5 ประการดังนี้

1. ผู้ส่งสาร คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ส่งข้อมูลสารไปยังผู้รับสาร โดยผ่านช่องทางที่เรียกว่าสื่อ ถ้าหากเป็นการสื่อสารทางเดียวผู้ส่งจะทำหน้าที่ส่งเพียงประการเดียวแต่ถ้าเป็นการสื่อสาร 2 ทางผู้ส่งสารจะเป็นผู้รับในบางครั้งด้วย ผู้ส่งสารจะต้องมีทักษะในการสื่อสาร มีเจตคติต่อตนเอง ต่อเรื่องที่ส่ง ต้องมีความรู้ในเนื้อหาที่จะส่งและอยู่ในระบบสังคมเดียวกับผู้รับก็จะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

2. ข่าวสาร ในกระบวนการติดต่อสื่อสารก็มีความสำคัญ ข่าวสารที่ดีต้องแปลเป็นรหัสเพื่อสะดวกในการส่ง การรับและตีความ เนื้อหาของสารและการจัดสารก็จะต้องทำให้การสื่อความหมายง่ายขึ้น

3. สื่อหรือช่องทางในการรับสาร คือ ประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ ตา หู จมูก ลิ้น และกายสัมผัส และตัวกลางที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เช่น ส่งพิมพ์ กราฟิก สื่ออิเล็กทรอนิกส์

4. ผู้รับสาร คือ ผู้ที่เป็นเป้าหมายของผู้ส่งสาร การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพผู้รับสารจะต้องมีประสิทธิภาพในการรับรู้ มีเจตคติที่ดีต่อข้อมูลข่าวสาร ต่อผู้ส่งสารและต่อตนเองด้วย

5. ปฏิกริยาของผู้รับสารและการตอบสนอง (Response and Feedback) เมื่อผู้รับได้รับสารและแปลความหมายจนเป็นที่เข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ผู้รับย่อมจะมีปฏิกริยาตอบสนองต่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย เช่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย คล้อยตามหรือต่อต้าน ซึ่งการตอบสนองของผู้รับอาจผิดไปจากที่ผู้ส่งต้องการก็ได้ ปฏิกริยาตอบสนองของผู้รับ หากได้มีการย้อนกลับ

(Feedback) ไปยังผู้ส่งสารให้รับรู้จะช่วยให้เกิดการปรับการสื่อสารให้ได้ผลดียิ่งขึ้น กรณีเช่นนี้เรียกว่า การสื่อสารแบบสองทาง (Two-way Communication)

2.3.1.6 การสื่อสารกับการศึกษา

การเรียนการสอน เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง มีทั้งผู้ส่งสาร อันได้แก่ครูผู้สอน มีสาร คือความรู้หรือประสบการณ์ที่จัดขึ้น ผู้รับสารคือ ผู้เรียน มีกระบวนการเรียนการสอน ประกอบด้วยเครื่องมือ สื่อการเรียนการสอนต่างๆ ภายใต้สถานการณ์ที่จัดขึ้นในห้องเรียน หรือสถานการณ์ที่จัดขึ้นในสถานที่อื่น และมีจุดหมายของหลักสูตรเป็นเครื่องนำทาง

จุดมุ่งหมายของการสื่อสารในการเรียนการสอน คือการพยายามสร้างความเข้าใจ ทักษะ ความรู้ ความคิดต่างๆ ร่วมกัน ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ความสำเร็จของการเรียนการสอน พิจารณาได้จากพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนแปลงไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้แต่ต้น ตามลักษณะการเรียนรู้ นั้นๆ ปัญหาสำคัญของการสื่อสารในการเรียนการสอนคือ ทำอย่างไรจึงจะสามารถสร้างความเข้าใจ ระหว่างครูกับนักเรียน ได้อย่างถูกต้อง ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการสื่อสาร และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับครู คือการใช้สื่อการเรียนการสอนต่างๆ อย่างเหมาะสม

2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังถือว่าเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ กล่าวคือนักเรียนมีโอกาสนในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อย และ การที่นักเรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษทำให้เกิดข้อจำกัด ในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน แต่ปัญหาหลักใหญ่ที่สำคัญที่ทำให้การเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นั่นคือ ปัจจัยปัญหาด้านตัวผู้สอน นั่นเอง ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนของครูไม่ได้มุ่งเน้นการนำการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารมาใช้โดยเท่าที่เป็นอยู่ก็คือ ครูผู้สอนพยายามสอนเนื้อหาที่กำหนดไว้ให้จบ โดยมีรูปแบบเดิมๆ ซ้ำซากเช่นสอนเฉพาะไวยากรณ์หรือท่องคำศัพท์เพียงอย่างเดียว เวลาสอนครูไม่มีการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแบบอย่าง (ประนอม สุรัสวดี, 2534, น. 7) และครูยังคงยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง โดยไม่มีการกระตุ้นให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรม ไม่มีการใช้สื่อการสอน มีเฉพาะการทำ แบบฝึกหัดประกอบบทเรียนซ้ำไปมา (พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ, 2537, น. 7)

จากปัญหาในเรื่องรูปแบบของการสอนภาษาของครูผู้สอนซึ่งไม่สอดคล้องกับ จุดประสงค์ในหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักเรียน มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ตามสมควรกับวัย โดยกระบวนการสอนต้อง เน้นทักษะที่สัมพันธ์กันทั้ง พูด ฟัง อ่าน เขียน นั้น โดยจะกล่าวในรายละเอียด ดังนี้

2.3.2.1 แนวคิดเรื่องการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาต่างประเทศในอดีต เราจะเห็นว่ามามีวิธีการสอนที่หลากหลายตามหลักแนวคิดพื้นฐานและวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่ที่ครูผู้สอนจะคิดค้นเพื่อใช้ในการสอน หรือเพื่อปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งในประมาณปี ค.ศ. 1970 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้รับความนิยมนอย่างมากในประเทศอังกฤษ เพราะเป็นแนวทางการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อสารตามสถานการณ์ในการใช้ภาษาจริงๆ มากกว่าการที่จะเน้นการสอนที่รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น Widdowson ((1978) อ้างใน Larsen-Freeman (2000, p. 121)) ได้กล่าวไว้ว่าในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงที่จะนำแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้ เนื่องจากผู้เรียนสามารถผลิตประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในชั้นเรียนได้ดีแต่ไม่สามารถที่จะนำความรู้ทางตัวภาษาที่ได้เรียนนั้น ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง เนื่องจากการรู้ถึงกฎในตัวภาษายังไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ๆ นั้นเอง

Larsen-Freeman (2000, pp.128-132) ได้กล่าวไว้ว่าเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นคือการทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้ในเรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้ในเรื่องความหมาย และความเข้าใจในเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบททางสังคม ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนาด้วย นอกจากนี้ในการสอนที่เน้นในเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบทางภาษาแล้วนั้น ผู้เรียนยังต้องเรียนทักษะทั้งสี่ คือพูด ฟัง อ่าน เขียน ไปพร้อมๆกันตั้งแต่เริ่มต้นอีกด้วย โดยสิ่งที่มีความโดดเด่นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้คือเนื้อหาของการเรียนการสอนจะอยู่ภายใต้กระบวนการทางการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น โดยการที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้นต้องมีองค์ประกอบหลักๆอยู่ 3 ประการด้วยกันคือ 1) ช่วงว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) คือความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันโดยเมื่อคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่พอเพียง ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน 2) การเลือก (Choice) คือผู้เรียนมีโอกาสในการเลือกที่จะพูดหรือเขียน ตลอดจนรูปแบบในการสื่อสารความหมาย 3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ ผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้ทราบถึงผลของการสื่อสารที่ว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจากปฏิกิริยาของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้แล้วการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติกล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้

ภาษาให้มากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน โดยให้เลือกใช้ภาษาตามต้องการและให้ประเมินการสื่อสารด้วยตนเองเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนมีขณะที่มีการเรียนการสอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดจะถูกแก้ไขเฉพาะในส่วนที่สำคัญๆที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้นผู้เรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆได้

Littlewood (1981, p. 17) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นควรเน้นเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่าเรื่องรูปแบบของภาษา คือการเรียนภาษาไม่ได้หมายถึงการเรียนในส่วนของไวยากรณ์เท่านั้น หากแต่ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการที่จะต้องใช้สื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้อีกด้วย

Hymes (1981, p. 19) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ภาษานั้นต้องอาศัยการตีความที่ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆในสังคม และสามารถรู้ได้ว่าเมื่อไรควรพูด และควรพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และควรมีลักษณะอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นั่นเอง

Wilkins (1976) (อ้างใน อุไรวรรณ ศรีวิงค์ (2559)) ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่าเป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นแต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย การสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งเป็นเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้แบ่งได้เป็น 4 ประเภทตามแนวคิดของ Savignon (1983, p. 36-38) ดังต่อไปนี้

1) ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษา (Linguistic or grammatical competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับเรื่องการออกเสียง ศัพท์ โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3) ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่างๆโดย

สามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่างๆได้ต่อเนื่องมีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายที่มีข้อความเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกัน

4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับ การถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อม การใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงแบบต่างๆเพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้นหากเมื่อเกิดความเข้าใจผิด หรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นั้นเน้นถึงการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นถึงหลักเกณฑ์การใช้ภาษา อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องอีกด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนแนวนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น มีการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ มีการสวมบทบาท การเล่นเกม เป็นต้น และการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนต้องมีทักษะความสามารถทั้ง 4 ด้าน นั่นคือ ความสามารถในการด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ และ ความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

2.3.2.2 ขั้นตอนในการดำเนินการสอนเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นได้มีการจัดลำดับขั้นตอนโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอยู่หลายท่าน โดยขอเสนอแนวคิดของนักวิจัยทางภาษา 2 ท่านที่เข้าใจได้ง่าย และเหมาะกับการนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางการสอนให้กับนักเรียนไทย ดังนี้

Scott อ้างใน Johnson and Morrow (1981, p. 72-77) ได้แบ่งขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 4 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1) การตั้งจุดประสงค์ (Setting objective) คือ การตั้งจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทาง กล่าวคือ ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นผู้สอนต้องตั้งจุดประสงค์ปลายทาง เช่นว่า หลังจากที่เรียนแล้วนักเรียนสามารถแนะนำตัวเอง บอกทิศทาง หรือขอคำแนะนำจากผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ และการตั้งจุดประสงค์นำทางซึ่งก็คือ ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์และรูปแบบโครงสร้างภาษาตลอดจนทราบเกี่ยวกับสังคมหรือวัฒนธรรม

2) การดำเนินการสอน (Presentation) คือ ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยมุ่งเน้นการสอนภาษาในบริบท กล่าวคือผู้สอนต้องชี้ให้ผู้เรียนเข้าใจ

ว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดที่ไหน พูดอย่างไร เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ และมีความเหมาะสมอย่างไร เป็นที่ยอมรับในสังคมเจ้าของภาษาหรือไม่

3) การฝึก (Practice) คือ การฝึกในเรื่องตัวภาษาที่ผู้สอนได้ทำการสอนไป ผู้สอนอาจทำการช่วยเหลือแนะนำในเบื้องต้นเช่นเป็นตัวอย่างในการเริ่มใช้ภาษาในสถานการณ์นั้นๆกับผู้เรียนอีกคน ก่อนที่จะปล่อยให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทและฝึกฝนการใช้ภาษาโดยเป็นรายบุคคล เป็นคู่ เป็นกลุ่มเล็กๆ หรือ ทั้งชั้น ซึ่งการฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนี้จะทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจจริงๆว่าใครเป็นผู้ใช้ประโยคนี้กับใคร เมื่อไหร่ ที่ไหน อย่างไร

4) การถ่ายโอน (Transfer) คือ การให้ผู้เรียนได้นำภาษาที่ได้เรียนและที่ได้ฝึกฝนออกไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยมีการสร้างหรือจำลองสถานการณ์ใกล้เคียงกับของจริง ซึ่งอาจเป็นการแสดงบทบาทสมมติหรือเล่นเกมสัทนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างเสรีและเต็มที่ การถ่ายโอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงๆอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

2.3.2.3 การสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1) การสอนทักษะการฟัง

การสอนทักษะการฟังเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพราะเป็นทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนเพื่อเสริมการพัฒนาไปถึงทักษะการพูด อ่าน และเขียน ซึ่งการที่ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการออกเสียงโดยการเรียนควบคู่ไปกับความหมายของคำศัพท์และรูปแบบประโยคนั้นทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเสียงและเนื้อหาจากสิ่งที่ได้ฟังเพื่อมาใช้ในการพูด อ่าน และเขียนในท้ายที่สุด

Finocchiaro and Brumfit (อ้างใน สุมิตรา อังวัฒนากุล, น. 138-139) ได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการฟังดังนี้

1) ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครูผู้สอน เช่น การตั้งคำถาม และการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ตอบสนองสิ่งที่ครูพูดได้อย่างเหมาะสม หรือการฟัง การบอกแนวทางในการปฏิบัติ การเล่าภาพ หรือการเล่าเหตุการณ์ เป็นต้น

2) ให้ฟังเพื่อนนักเรียนด้วยการปฏิบัติกิจกรรม เช่น การถามคำถาม สรุปลใจความของเรื่อง หรือให้เล่าเรื่องต่างๆจากสิ่งที่ฟัง เป็นต้น

3) ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฟังการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ

4) ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลอื่น หรือการฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลงหรือให้ดูภาพยนตร์จากภาพยนตร์ที่จัดขึ้นเพื่อการเรียนภาษาหรือจากโปรแกรมทางโทรทัศน์

5) ให้ผู้เรียนหัดฟังในสถานการณ์จริง เช่น การให้นักเรียนออกไปสัมภาษณ์ชาวต่างประเทศ เป็นต้น

6) ให้เข้าฟังบรรยายนอกสถานที่ การประชุมปฏิบัติการ เข้าร่วมชมรมภาษาหรือชุมนุมต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

7) ให้ผู้เรียนฝึกการฟังจากการเล่นเกม

ทั้งนี้การสอนทักษะการฟังเป็นสิ่งที่จะต้องทำอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกิจกรรมในการสอนฟังนี้สามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามความเหมาะสมกับเพศ วัย ความสนใจของผู้เรียนได้หลากหลายรูปแบบ

2) การสอนทักษะการพูด

ทักษะการพูดก็เป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในกระบวนการสื่อสาร เพราะเป็นการแสดงความคิดและเจตนาที่มาจากตัวผู้พูดเอง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรเน้นไปพร้อมกับทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน โดยการจัดกิจกรรมการสอนพูดนั้น Finocchiaro and Brumfit อ้างใน สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537, น. 168) ได้เสนอไว้ดังนี้

1) ให้ตอบคำถามในสิ่งที่ครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนถาม

2) ให้นักเรียนถามและตอบคำถามกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

3) ให้นักเรียนบอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง

4) ให้บอกลักษณะวัตถุหรือให้บรรยายภาพ

5) ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียนเอง

6) ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อไว้

7) ให้จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน เพื่อใช้เป็นบทสนทนา เช่น ร้านขายของ สถานีรถไฟ ธนาคาร ตลาด โรงแรม หรือฝึกสนทนาทางโทรศัพท์ เป็นต้น

8) ให้เล่นเกมต่างๆ ในภาษา

9) ให้โต้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็น

10) ให้อ่านหนังสือพิมพ์เป็นภาษาของผู้เรียนแล้ว รายงานเป็นภาษาอังกฤษ

11) แสดงบทบาทสมมุติโดยใช้ภาษาเป้าหมาย

การสอนทักษะการพูดเป็นสิ่งที่จะต้องทำควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การที่ผู้เรียนจะพูดได้ดีนั้นต้องมีการฝึกที่เป็นแบบแผนจึงจะสามารถพัฒนาทักษะพูดได้อย่างดีและเป็นอิสระ

3) การสอนทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการของการสื่อสารซึ่งเป็นมากกว่าการรับสาร เพราะสัมพันธ์เกี่ยวกับ การพูด และการเขียนอย่างแนบแน่น ซึ่งถ้าได้รับข้อมูลที่ดีจากการอ่านแล้วก็จะสามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะในการพูด และการเขียน ได้เป็นอย่างดี

สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537, น. 178-179) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านไว้ดังนี้

1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading activities) คือ การสร้างความสนใจ และปูพื้นเรื่องที่ต้องการให้ผู้เรียนอ่าน เช่น การคาดเดาเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ดึงความรู้เดิมออกมาให้เสริมเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ทั้งนี้อาจให้ผู้เรียนเดาคความหมายจากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียง หรือจากรูปภาพ หรือการแสดงท่าทาง เป็นต้น

2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading activities) คือ การให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับ โครงสร้างและเนื้อความจากเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ได้แก่ การลำดับเนื้อเรื่อง โดยตัดเรื่องออกเป็น ส่วน ๆ อาจเป็นย่อหน้าหรือประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเอง แล้วให้เขียนแผนภูมิของเนื้อเรื่อง และให้เล่าเรื่องโดยสรุป

3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading activities) คือ การตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมที่ทำอาจโยงไปสู่ทักษะการพูดหรือการเขียน โดยให้แสดงบทบาทสมมุติ หรือเขียนโต้ตอบ

กิจกรรมการสอนการอ่านเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้หาข้อมูลจากสิ่งที่อ่าน จากนั้นให้ทำกิจกรรมหลังจากการอ่าน เช่น การพูดสรุป เขียน หรือสื่อความในรูปแบบของแผนผัง ตาราง แต่บางครั้งการใช้คำถามถูกผิด หรือให้ตัวเลือกตอบก็จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเรียงลำดับเนื้อหา และเข้าใจเนื้อความจากการอ่านมากขึ้น

4) การสอนทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนถือว่าเป็นทักษะที่มีความยากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ความหมายของสิ่งที่ต้องการสื่อ ตลอดจนต้องเข้าใจในเรื่องของการเกาะเกี่ยวความและการเชื่อมโยงความ (Cohesion and Coherence) ซึ่งการสอนทักษะการเขียนนั้นเป็นการสื่อสารที่อยู่ในระดับที่สูงกว่าประโยค

สุมิตรา อังวัฒนากุล (2540) กล่าวว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนควรมีลักษณะดังนี้

1) การสอนทักษะการเขียนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะและเสริมรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้วจากการฟังและการพูด โดยจะเป็นลักษณะการสอนเขียนแบบควบคุม กล่าวคือครูแนะนำถึงรูปประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าที่ต้องเขียนแบบ เป็นต้น

2) การควบคุมการเขียนควรลดน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งที่ครูชี้แนะตัวเองทีละน้อย กล่าวคือผู้สอนหาเนื้อหา หรือรูปแบบบางส่วนสำหรับผู้เรียนในการเขียน เช่น ประโยคเริ่ม ประโยคสุดท้าย ให้คำถามหรือข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน และผู้เรียนจะมีการอภิปรายร่วมกัน เป็นต้น

3) กิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสารควรได้รับการเน้นเป็นพิเศษ นั่นคือ หลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกเขียนการเขียนตามที่คุณสอนชี้แนะแล้ว ผู้เรียนจะต้องสามารถเขียนได้อย่างอิสระ มีการรวบรวมความคิดและการเรียบเรียงความคิดได้ด้วยตัวเอง

ทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารอาจทำได้หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกทักษะในการฟังพูด อ่าน มาก่อน ซึ่งการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนนั้น ผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายประกอบการสอน เพราะกิจกรรมเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะสอนทักษะการเขียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2.3.3 แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา

2.3.3.1 ความหมายของการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา

การสอนภาษาแบบบูรณาการและเนื้อหา หมายถึง การสอนโดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการสอน เพื่อที่จะได้เรียนรู้ในส่วนของเนื้อหาวิชา และ ภาษาต่างประเทศไปพร้อมกัน ได้ (Verikaite, 2008)

การสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา หมายถึง การสอนในวิชาต่าง ๆ โดยเลือกใช้ภาษาเป้าหมายแทนการใช้ภาษาที่ 1 ของผู้เรียน (British Council, 2013)

การสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา หมายถึง การสอนเนื้อหาวิชาโดยใช้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองในการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นการสอนทั้งเนื้อหาวิชาและภาษาในเวลาเดียวกัน (Wikipedia, 2013)

ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าความหมายของการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา หมายถึง การใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อกลางในการสอนเนื้อหาวิชา

2.3.3.2 การสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา

การนำการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาไปปฏิบัตินั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 4 ประการ ที่ผู้เรียนจะต้องนำมาบูรณาการ ได้แก่

1. การรับรู้ (Cognition) คือ ทักษะการคิด และวิธีแก้ปัญหา

2. ชุมชน (Community) คือ การตระหนักถึงเนื้อหา และจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมของโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือสังคม

3. การสื่อสาร (Communication) คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และขอบเขตของการใช้ภาษา

4. วัฒนธรรม (Culture) คือ การมีส่วนร่วมในภาษา เนื้อหา และการพูดที่ทำให้เกิดการเรียนรู้และการสื่อสารขึ้น

ทั้งนี้การที่จะนำการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จได้นั้น (Vilkanciene, 2007) กล่าวว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ได้แก่

1. การออกแบบบทเรียน (Course Design)
2. วิธีในการสอน (Methodology)
3. งานและกิจกรรมต่างๆ (Tasks and Activities)
4. การพัฒนาความสามารถ (Competence Development)
5. สภาพแวดล้อมในการสอนและการเรียนรู้ (Teaching and Learning Environment)

การสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาเป็นการรวมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่

1. ทักษะการฟัง (Listening) เป็นกิจกรรมนำเข้า (Input Activity) ซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา

2. ทักษะการอ่าน (Reading) เป็นแหล่งที่มาของการนำเข้า โดยใช้อุปกรณ์ที่มีความหมาย

3. ทักษะการพูด (Speaking) เป็นการให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการพูดมากกว่าความถูกต้องแม่นยำ

4. ทักษะการเขียน (Writing) เป็นชุดของกิจกรรมคำศัพท์ โดยนำไวยากรณ์กลับมาใช้ใหม่

การสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาเป็นแนวคิดที่ถูกพัฒนาขึ้นหลังจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เป็นแนวคิดที่มีความละเอียดมากขึ้น โดยการสอนเป็นเพียง 1 ใน 4 องค์ประกอบที่ครูจะต้องนำมาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับการบูรณาการการรับรู้จากชุมชน และวัฒนธรรมในการจัดการเรียนการสอนด้วย เนื่องจากการสอนโดยใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อกลางในการสอนเนื้อหาวิชาต่างๆดั่งนี้นักเรียนจะรู้สึกว่าการเรียนภาษา แต่จะรู้สึกว่าการเรียนเนื้อหาวิชานั้นๆ อยู่จึงเป็นการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามแนวคิดนี้ก็ยังมีจุดมุ่งเน้นที่ครูและนักเรียนเป็น

หลัก แต่การเรียนรู้ภาษาได้ดีจำเป็นต้องคอยฝึกฝนไม่ใช่เฉพาะภายในโรงเรียนโดยครูเท่านั้น แต่ต้องรวมถึงภายนอกโรงเรียน ซึ่งหมายรวมถึงที่บ้านโดยผู้ปกครอง และในชุมชนโดยคนในชุมชนด้วย

2.4 แนวคิดการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ (WHOLE SCHOOL APPROACH: WSA)

2.4.1 ความหมายของการเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน

การเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน หมายถึง การสร้างสภาพแวดล้อมให้นักเรียนรู้สึกว่าได้รับการต้อนรับและเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้บริหาร ครู บุคลากร ผู้สนับสนุน และหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ของโรงเรียน(Ontario Ministry of Education, 2008)

การเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน หมายถึง การที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้ปกครอง นักเรียน บุคลากร และชุมชน ทำงานร่วมกันเพื่อช่วยกันสร้างสภาพแวดล้อมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโรงเรียน (Mind Matters, 2012)

ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า ความหมายของการเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน หมายถึง การร่วมมือกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่โรงเรียนกำหนด

2.4.2 การเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแนวคิดการเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน (Whole School Approach) ประกอบไปด้วย 5 ส่วนได้แก่ (Ontario Ministry of Education, 2008)

2.4.2.1 ส่วนของคณะผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วย

- การสนับสนุนครูด้านการพัฒนาหลักสูตร การสอน และการประเมินผลภาษาอังกฤษ
- การจัดหาสื่อภาษาอังกฤษ
- การสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญให้จัดโครงการพัฒนาภาษาอังกฤษ
- การสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
- การร่วมมือกับชุมชนในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

2.4.2.2 ส่วนของครู ประกอบด้วย

- การศึกษาภูมิหลังของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ
- การสอน และการประเมินผลภาษาอังกฤษ
- การจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- การสร้างโอกาสให้นักเรียนพัฒนาภาษาอังกฤษ

- การร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

2.4.2.3 ส่วนของนักเรียน ประกอบด้วย

- การสร้างความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

- การใช้สื่อภาษาอังกฤษ

- การแสวงหาโอกาสสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ

2.4.2.4 ส่วนของผู้ปกครอง ประกอบด้วย

- การทำความเข้าใจกับหลักสูตรและสิ่งทีนักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

- การส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ

- การส่งเสริมให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ

- การให้ความร่วมมือกับครูและบุคลากรของโรงเรียนในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

2.4.2.5 ส่วนของชุมชน ประกอบด้วย

- การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

- การจัดกิจกรรมตามความต้องการของนักเรียนที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

- การร่วมมือกับครอบครัว ของนักเรียนในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

ทั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าแนวคิดการเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน (Whole School Approach) ของ Ontario Ministry of Education (2008) เป็นแนวคิดที่มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากการร่วมมือกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนในการช่วยพัฒนาจึงเป็นการให้ความสำคัญกับคนทุกคนและงานทุกส่วนอย่างครอบคลุม ซึ่งจะส่งผลให้การบริหารโรงเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็วกว่าการให้ความสำคัญกับบุคคลหนึ่งหรืองานด้านใดด้านหนึ่งเป็นหลัก อาทิเช่น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT/Communicative Approach) และการสอนภาษาแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหา(Content and Language Integrated Learning: CLIL) ที่ให้ความสำคัญกับงานด้านวิชาการเป็นหลัก และไม่ครอบคลุมต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด เพราะได้ให้ความสำคัญกับครูและนักเรียนเป็นหลัก ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 8 ก็ได้กำหนดให้มีการจัดการศึกษาโดยมีส่วนร่วมจากหลายฝ่าย ทั้งบุคคล ครอบครัว ชุมชน สถาบันศาสนา สถาบันสังคม เป็นต้น นอกจากนี้การเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียน (Whole School Approach) ของ Ontario Ministry of Education (2008) ก็มีวัตถุประสงค์ที่จะเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาเพื่อครอบคลุมตัวชี้วัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาของไทยสำหรับใช้

ในการทำการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ และการเสริมสร้างแบบทั่วทั้งโรงเรียนก็ได้ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่ 1 อย่างแพร่หลาย ซึ่งก็ตรงกับบริบทของประเทศไทย อาทิเช่น ประเทศแคนาดา ประเทศสิงคโปร์ฮ่องกง เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาตัวแปรตามทั้ง 5 ด้านเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่จะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 2.5

2.5 ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

2.5.1 การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.5.1.1 ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา หมายถึง ค่าเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งใช้มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มี ดังนี้

2.5.1.2 คุณภาพผู้เรียนชั้นประถมศึกษา

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง สามารถใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้เคียงหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

5. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

6. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

7. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

8. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

9. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

10. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050 – 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

11. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

2.5.1.3 ความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา

การที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษาให้มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นควรเริ่มตั้งแต่ในวัยเด็ก Lenneberg (1967) กล่าวว่า ช่วงเวลาที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดี รวดเร็ว และใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งทั้งในแง่ของคุณภาพและระยะเวลาที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดี รวดเร็ว และใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งทั้งในแง่ของคุณภาพและระยะเวลานั้นอยู่ในช่วงที่มีอายุเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา (Critical Period) ซึ่งก็คือช่วงอายุระหว่าง 0 - 12 ปี หรือเป็นช่วงอายุก่อนเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ (Pre-puberty) ซึ่งสอดคล้องกับ Brown (1994) ที่เห็นด้วยว่า เมื่อเลยช่วง Critical Period หรือหลังอายุ 12 ปีไปแล้วนั้น ผู้ที่เรียนภาษามักไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการออกเสียงภาษาที่สองได้ เหมือนกับเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามก็มีคนที่เริ่มเรียนภาษาหลังอายุ 12 ปีเช่นกัน แต่เนื่องจากการเริ่มเรียนภาษาหลังวัยเจริญพันธุ์ ดังนั้นจึงมีส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดี Singleton (1989) มีความเห็นสอดคล้องว่าการเริ่มเรียนภาษาตั้งแต่วัยเด็กเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด เพราะผู้เรียนจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับภาษาเนื่องจากมีโอกาสได้ใช้ภาษามาก ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐในปี พ.ศ. 2538 ที่ประกาศให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 โดยให้มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาเป็นต้นไป

การนำมาตรฐานสู่โรงเรียนและห้องเรียน เป็นเป้าหมายสำคัญอยู่ที่การพัฒนาคุณภาพนักเรียนให้มีคุณลักษณะครบถ้วนตามมาตรฐานคุณภาพนักเรียน ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างรวมทั้งตัวของนักเรียนต้องมีบทบาทในการร่วมพัฒนาและพัฒนาตนเองด้วย ดังนี้

1. มีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาโรงเรียนสู่มาตรฐานตามความเหมาะสม เช่น ร่วมให้ข้อคิดเกี่ยวกับปัญหาความต้องการในด้านต่างๆของนักเรียน เสนอแนวทางการพัฒนาและร่วมประเมินผลการพัฒนา เป็นต้น
2. รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองในการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ใฝ่เรียน ศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ
3. ร่วมวางแผนการเรียนรู้ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เต็มความสามารถและร่วมประเมินการเรียนรู้

จะเห็นได้ว่า นักเรียนเป็นผู้ดำเนินการวางแผนในการเรียน ทราบถึงเป้าหมายของตนเอง เพื่อที่จะเรียน หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันตามกำหนด นักเรียนสนใจทำกิจกรรมที่ครูได้จัดทำไว้และเรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี มีความสะดวกสบายในการเข้าถึงการใช้สื่อภาษาอังกฤษเพื่อสร้างโอกาสในการเสริมทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน และแสวงหาโอกาสสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งยังให้ความสนใจที่จะร่วมกิจกรรมที่มีของรางวัลให้ด้วย หากครูผู้สอนมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่สร้างสรรค์ หรือกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น ดังนั้นครูจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.5.2 จัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู

ครู อาจารย์ เป็นผู้ที่มามีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการนำมาตรฐานสู่โรงเรียนและห้องเรียนจะบรรลุความสำเร็จ ถ้าครูผู้สอนปรับเปลี่ยนแนวคิดว่าการจัดการศึกษามีใช่เป็นเพียงหน้าที่ของโรงเรียนเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องร่วมแรงร่วมใจกัน ร่วมกันคิดร่วมกันทำตามบทบาทหน้าที่ เพื่อพัฒนาโรงเรียนและนักเรียนให้เป็นคนดีมีคุณภาพพร้อมที่จะทำหน้าที่และเป็นที่พึ่งของตนเอง ครอบครัวและสังคม นอกจากนั้นครูผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนแนวคิดและวิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงให้มากที่สุดโดยนักเรียนจะต้องเป็นผู้แสวงหา ค้นหาและสรุปความรู้ด้วยตนเอง ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ส่งเสริมสนับสนุน อำนวยความสะดวก และประสานการเรียนรู้ เช่น จัดหาสื่ออุปกรณ์ขอความร่วมมือจากแหล่งการเรียนรู้ เป็นต้น การนำมาตรฐานสู่โรงเรียนและห้องเรียน ครูผู้สอนพึงมีบทบาทที่สำคัญดังนี้

1. ศึกษาเรียนรู้หลักการ กระบวนการนำมาตรฐานสู่โรงเรียนและห้องเรียน และวิธีการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ (Whole school Approach; WSA) เพื่อให้ตระหนักและเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองและผู้ที่เกี่ยวข้อง
2. มีบทบาทร่วมกับผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาโรงเรียนสู่มาตรฐานทุกชั้นตอน ตั้งแต่ร่วมกำหนดมาตรฐานโรงเรียน จัดทำแผนปฏิบัติการประจำปี นำแผนไปปฏิบัติจริง ประเมินตนเองและสรุปรายงาน และมีบทบาทสำคัญในการประเมินตนเองและสรุปรายงาน และมีบทบาทสำคัญในการประเมินตนเองด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อแสวงหาแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามมาตรฐาน
3. มีจิตสำนึกมุ่งมั่น และเห็นความสำคัญของการปรับเปลี่ยนแนวคิดและวิธีการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เน้นนักเรียนเป็นสำคัญตามมาตรฐานการเรียนการสอน
4. จัดทำข้อมูลนักเรียนรายบุคคล เพื่อให้รู้จักและเข้าใจนักเรียนในความรับผิดชอบทั้งด้านความรู้ความสามารถ ความถนัดความสนใจ ปัญหาความต้องการและการพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของนักเรียนเพื่อสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน
5. ศึกษาข้อมูลชุมชนในด้านต่างๆ เช่น ปัญหาความต้องการด้านการจัดการการศึกษาของชุมชน แหล่งทรัพยากร ภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้ เพื่อให้การจัดการศึกษาสอดคล้องกับปัญหาความต้องการของชุมชน นักเรียนได้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต
6. ประสานกับผู้ปกครองนักเรียนเพื่อแสวงหาความร่วมมือในการส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ของบุตรหลาน ทั้งด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้
7. ศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนพัฒนาตนเองให้สามารถจัดกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นนักเรียนเป็นสำคัญตามมาตรฐานการเรียนการสอน โดยเริ่มจากการฝึกจัดกระบวนการเรียนจากประสบการณ์ วิชาเนื้อหาที่ตนเองมีความถนัดความสนใจเป็นพื้นฐานก่อน โดยพยายามสรรหากิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนเรียนรู้จากการสัมผัสและปฏิบัติจริง มิใช่เรียนรู้โดยมีครูและหนังสือแบบเรียนเป็นแหล่งความรู้เท่านั้น วางแผนการเรียนรู้แล้วจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแผนที่วาง สังเกตพฤติกรรมและผลการเรียนรู้ที่เกิดกับนักเรียนแล้วนำมาวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย เพื่อแสวงหาแนวทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพที่สุด แล้วจึงขยายแนวคิดในการจัดประสบการณ์เรียนรู้ไปสู่กลุ่มประสบการณ์วิชาและเนื้อหาอื่นๆ การฝึกฝนพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เป็นการพัฒนางานในหน้าที่การสอนทำให้ครูผู้สอนพัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นครูมืออาชีพได้ในที่สุด

8. จัดบรรยากาศสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวย กระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยตนเอง ทั้งจากสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน

9. จัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถในทักษะทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

1) ทักษะการฟัง (Listening) หมายถึง ครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการสอน โดยใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

2) ทักษะการพูด (Speaking) หมายถึง ครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการสอนพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัล ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้น และนักเรียนยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนในห้องเรียนไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันด้วย

3) ทักษะการอ่าน (Reading) หมายถึง ครูเป็นผู้ใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง 2) ความสามารถในการเรียงลำดับเหตุการณ์ 3) ความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูล และ 4) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์

4) ทักษะการเขียน (Writing) หมายถึง ครูเป็นผู้ดำเนินการสอนเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นทำให้ช่วยเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากมีโอกาสในการเรียนรู้มากขึ้นและสามารถวางแผนในการเขียนได้ง่ายขึ้น

10. วัดประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยเครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย ผลการประเมินมาปรับปรุงการเรียนของนักเรียนและการสอนของครู

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ครูเป็นผู้ดำเนินการศึกษานิเทศศาสตร์ของนักเรียนที่เกี่ยวข้อง ภาษาอังกฤษเพื่อทราบถึงจุดเด่น จุดด้อย จะได้ช่วยแนะนำได้ตรงจุดของนักเรียนแต่ละราย วางแผน และจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลภาษาอังกฤษ รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมของ ห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การสร้างโอกาสให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ และการร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนในการส่งเสริมภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครู ได้วิเคราะห์ขั้นตอนการเรียนการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียน และเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยจัดกิจกรรมการเรียน เพื่อรวมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะการพูด (Speaking) ทักษะ การอ่าน (Reading) และทักษะการเขียน (Writing) หากครูผู้สอนได้รับการสนับสนุนและส่งเสริม ของผู้บริหาร โรงเรียนอย่างดีแล้ว ก็จะทำให้ครูผู้สอนสามารถทำงานได้เต็มประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้บริหาร โรงเรียนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.5.3 การสนับสนุน และส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน

ผู้บริหารหรือผู้นำหรือผู้จัดองค์การ หรือหัวหน้างาน ไม่ว่าจะหน่วยงานเล็กหรือหน่วยงานใหญ่ หน่วยงานราชการหรือเอกชนก็ตามย่อมมีบทบาทที่เป็นผลต่อการสำเร็จหรือประสิทธิภาพของงานเป็นอย่างยิ่ง บางครั้ง การจัดองค์การ แม้จะไม่เรียบร้อยถูกต้องอยู่บ้าง ก็อาจได้รับผลงานสูงได้ หากผู้บริหารมีคุณลักษณะที่ดี แต่ถ้าคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมในการนำของผู้บริหารไม่ดี แม้การจัดองค์การถูกต้อง หรือดีเพียงใดก็ตาม ผลงานที่เกิดขึ้นของหน่วยงานนั้นๆย่อมสมบูรณ์ได้ยาก ดังนั้นผู้บริหารหรือผู้นำจะต้องมีคุณสมบัติเหมาะสม มีพฤติกรรม ในการนำที่ถูกต้องเพราะความสำเร็จของงานทุกด้านขององค์การ ขึ้นอยู่กับผู้บริหาร หรือผู้นำ ซึ่งจะวินิจฉัยสั่งการ หรือตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้งานเกิดประสิทธิภาพ ซึ่งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหารหรือผู้นำนั้น ควรที่จะประกอบด้วยเรื่องที่สำคัญ ได้แก่ คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ คุณลักษณะด้านความเป็นผู้นำ คุณลักษณะด้านความรู้ทางวิชาการ และคุณลักษณะด้านความสามารถในการบริหาร

2.5.3.1 คุณลักษณะด้านบุคลิกลักษณะ

อรุณ รักธรรม (2527, น. 198-202) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพผู้บริหารที่ดี มี ดังนี้

- 1) เป็นผู้มีความรู้
- 2) เป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
- 3) เป็นผู้มีความกล้าหาญ
- 4) เป็นผู้มีความเด็ดขาด
- 5) เป็นผู้มีความแนบเนียน มีกิริยาวาจาที่ถูกต้องเหมาะสม
- 6) เป็นผู้มีความยุติธรรม
- 7) เป็นผู้มีลักษณะท่าทางการแสดงออกที่ดี
- 8) เป็นผู้ที่มีความอดทน
- 9) เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น
- 10) เป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัว
- 11) เป็นผู้มีความตื่นตัวหรือระมัดระวังอยู่เสมอ
- 12) เป็นผู้มีความพินิจพิจารณาสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผล
- 13) เป็นผู้มีความสงบเสงี่ยม
- 14) เป็นผู้มีความจงรักภักดี
- 15) เป็นผู้มีความมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
- 16) เป็นผู้มีความสามารถควบคุมอารมณ์ได้ดี

2.5.3.2 คุณลักษณะด้านความเป็นผู้นำ

1) ความมีชีวิตชีวาและทนทาน (Vitality and Endurance) จะต้องมีความคล่องแคล่วคล่องว่องไว ตื่นตัวอยู่เสมอ พร้อมอยู่เสมอที่จะรับสถานการณ์ทุกชนิด ปรับตัวได้เปลี่ยนแปลงได้ และร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอ มีความอดทนต่อการทำงานหนักและนานๆ ทนต่อความลำบากเจ็บช้ำได้ โดยไม่ปรีปาก หรือแสดงอาการ ท้อแท้ให้พบเห็น

2) ความสามารถในการตัดสินใจ (Decisiveness) จะต้องตัดสินใจถูกต้อง ตัดสินใจได้เร็ว และเต็มใจเสมอ ที่จะเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตัวเองเมื่อมีปัญหาใดๆเกิดขึ้น

3) ความสามารถในการจูงใจคน (Persuasiveness) ผู้นำที่สามารถชักจูงให้ผู้อื่นร่วมมือกับตนได้เท่านั้นที่จะได้รับความสำเร็จ

4) ความรับผิดชอบ (Responsibility)

ความฉลาดไหวพริบ (Intellectual Capacity) ความฉลาดไหวพริบจำเป็นที่สุด สำหรับผู้บริหาร หรือผู้นำ ที่จะใช้ในการบริหารงาน หรือใช้ในการวินิจฉัยสั่งการ

2.5.3.3 คุณลักษณะด้านความรู้ทางวิชาการ

ความรู้ทางวิชาการ ได้แก่ การศึกษาวิชาการทั่วไป การศึกษาด้านวิชาชีพ และการศึกษาให้เกิด ความรอบรู้ เชี่ยวชาญในแขนงวิชาที่คนสนใจ สำหรับใช้จัดระดับความรู้ และประสบการณ์ในการทำงานของบุคคลที่มาทำงาน ในการเป็นผู้บริหาร

2.5.3.4 คุณลักษณะด้านความสามารถในการบริหาร

1) ใช้แผนเป็นเครื่องมือในการบริหาร โรงเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศให้ถูกต้อง การให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผน การมอบหมายงานให้บุคลากรทำตามความรู้ความสามารถ การควบคุม กำกับ ติดตาม นิเทศงาน

2) สนับสนุนให้บุคลากรเกิดความมุ่งมั่นในการพัฒนา ได้แก่ การส่งเสริมให้บุคลากรพัฒนาตนเองและพัฒนางาน การจัดสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก และผลประโยชน์ตอบแทน

3) จัดกิจกรรมหลากหลายเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดกิจกรรมทางวิชาการ การจัดบริการแนะแนว บริการสุขภาพ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรม การจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนให้มีบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้

3) ประสานความร่วมมือจากทุกฝ่ายเพื่อพัฒนางาน

4) ประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ เป็นการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง ใช้วิธีการที่หลากหลายให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม นำผลการประเมินไปนิเทศ และพัฒนางานการบริหารเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

หากกล่าวถึงปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างการเรียนรู้ในโรงเรียน คือ ระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และการมีส่วนร่วม ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาในยุคปฏิรูปในการศึกษาจึงต้องมีศาสตร์และศิลป์ในการบริหารจัดการ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่จะทำให้การบริหารจัดการศึกษามุ่งบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

จากการรายงานการประชุมระดับชาติ (Nation Conference of Professors of Educational Administration) (อ้างใน บุญชัย จงกลณี, ม.ป.ป., 14-15) เมื่อปี ค.ศ.1951 ได้มีการประมวลปรัชญาของการบริหารการศึกษา กล่าวไว้ว่า

- 1) ผู้บริหารต้องใช้ความฉลาด ไหวพริบแก้ไขปัญหาต่างๆที่สำคัญในการบริหารได้ดี (Application of intelligence to life problems)
- 2) ผู้บริหารต้องเปิดโอกาสให้บุคคลอื่นเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงาน (Necessity of social group action)
- 3) ผู้บริหารต้องเคารพความเป็นคนของแต่ละคน และให้การยอมรับในความเห็นและความสามารถของผู้อื่น (Respect of the individual)
- 4) ผู้บริหารต้องยึดเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ของการศึกษาเป็นหลัก การบริหารการศึกษาจะไม่มีจุดหมายถ้าขาดเป้าหมาย นอกจากนี้ผู้บริหารจะต้องถือว่าเป้าหมายของการศึกษาย่อมเปลี่ยนแปลงตามสภาพสังคม ในฐานะผู้บริหารจะต้องปรับปรุงการศึกษา ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (Function Social Organization)
- 5) ผู้บริหารจะต้องถือว่าตนเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ประสานประโยชน์ให้บริการแก่บุคคลอื่น เพื่อให้การศึกษาได้ผลและมีประสิทธิภาพที่สุด (Administrator as group instrument)
- 6) ผู้บริหารจะต้องเปิดโอกาสให้บุคคลอื่นทำความเข้าใจกันได้ทุกเมื่อและรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่นในวงการศึกษาและในชุมชนที่สถานศึกษาดำเนินอยู่ (Freedom of Communication)
- 7) ผู้บริหารต้องถือว่าตนเองเป็นผู้นำ มิใช่เจ้านาย (Administrator as a leader)
- 8) ผู้บริหารต้องถือว่าตนเองคือ นักการศึกษาซึ่งเป็นผู้ยึดมั่นในปรัชญาของการศึกษา (Administrator as an educator)
- 9) ผู้บริหารจะต้องเสียสละเพื่อให้การศึกษาแก่ประชาชน และเพื่อให้สังคมดีขึ้น (Dedication of public education to community betterment)
- 10) ผู้บริหารต้องประสานงานระหว่างชาวบ้านกับสถานศึกษาในการดำเนินการศึกษา (School community integration in education)
- 11) ผู้บริหารต้องประเมินผลงานตนเองอยู่เสมอ สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง คือ ประเมินวิธีการทำงานพร้อมๆกันไปกับการประเมินการปฏิบัติงาน เนื่องจากการทำงานจะมุ่งเอาแต่ผล

อย่างเดียวไม่ได้ ขั้นตอนการทำงานก็จำเป็นเช่นกัน (Two fold evaluation of Administration means and ends)

12) ผู้บริหารจะต้องเคารพในวิชาชีพของการบริหาร และมีความรับผิดชอบต่อวิชาชีพ (Professional integrity and responsibility)

13) ผู้บริหารจะต้องขวนขวายหาความรู้ใส่ตนอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้การบริหารงานของตนเองทันสมัย (Necessity for professional growth)

คุณสมบัติทั้ง 13 ประการนี้ เป็นแนวทางแห่งความเชื่อหรือปรัชญาของนักการบริหารที่พึงมีอันเป็นวิถี หรือแนวทางที่ผู้บริหารพึงยึดถือในการบริหารงาน ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นการยากที่จะปฏิบัติได้ครบถ้วน แต่การที่ได้ทราบไว้ก็จะเป็นประโยชน์ให้แก่ผู้บริหารที่จะสามารถหยิบยกเอามาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้

สรุปได้ว่า ผู้บริหาร โรงเรียนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมากต่อการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและให้การสนับสนุนแก่ครูในด้านการพัฒนาหลักสูตร การสอน และประเมินผลภาษาอังกฤษ ให้การสนับสนุนผู้เชี่ยวชาญให้จัดโครงการการพัฒนาภาษาอังกฤษ ให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นประสบการณ์ที่ดีเป็นส่วนส่งเสริมการเรียนการสอนตามประมวลการเรียนรู้ในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลาย เหมาะสมและเพียงพอให้ครูอาจารย์เพื่อได้เลือกใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ได้ผล ทั้งยังช่วยจัดหาแนะแนวการศึกษาเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนเต็มศักยภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ สามารถปรับตัวด้านการเรียนและมีนิสัยใฝ่เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อสนับสนุนให้ครูได้ปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ และเพื่อให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น นอกจากนี้หากผู้บริหาร โรงเรียนให้ความร่วมมือกับผู้ปกครองในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแล้ว ก็จะทำให้มีการพัฒนาการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ โดยทุกฝ่ายเห็นถึงประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้ปกครองจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.5.4 การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองและครอบครัว คือ ครูคนแรกๆ ของนักเรียนก็ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที่บ้าน โดยไม่ต้องได้รับอิทธิพลหรือได้รับการสอนอย่างเป็นทางการจากโรงเรียนแต่อย่างใด ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เมื่อนักเรียนเข้าเรียนใน โรงเรียนแล้ว การเรียนรู้จะต้องเชื่อมต่อและเชื่อมโยง

ระหว่างโรงเรียนและครอบครัว เพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างต่อเนื่องและทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อนักเรียน เพราะสามารถเชื่อมโยงสู่ชีวิตจริงที่บ้านได้ด้วย

มีวิจัยมากมายที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและผลดีต่อนักเรียนในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองและครอบครัวในการจัดการศึกษาด้วยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนมีผลต่อพัฒนาการและความสำเร็จด้านการศึกษาของนักเรียนอย่างเด่นชัด อีกทั้งยังช่วยผลักดันให้สถานศึกษาดำเนินงานจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดีขึ้นอีกด้วย ซึ่งการมีส่วนร่วมนั้น ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมได้ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน

North Central Regional Education Laboratory (วิศวกรรม ภารกิจการศึกษา, (2553) ได้นำเสนอลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในโรงเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนตามรูปแบบของ Epstein และ Janson 6 ลักษณะ ซึ่งโรงเรียนได้นำมาเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองดังนี้คือ

1. Parenting หรือ การดูแลเลี้ยงดูเด็กของครอบครัว หมายถึง ภาระหน้าที่พื้นฐานของผู้ปกครองที่จะต้องจัดให้เด็กซึ่งควรรวมถึง การจัดหาที่อยู่อาศัย การดูแลสุขภาพ อนามัย อาหารที่มีคุณภาพ และความปลอดภัยให้แก่เด็ก นอกจากนี้ ผู้ปกครองควรจะต้องจัดสภาพแวดล้อมที่บ้านที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่เด็กอย่างเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นด้วย สิ่งที่โรงเรียนพยายามดำเนินการเพื่อส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม เช่น ให้ความเข้าใจแก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ให้คำปรึกษาหรือข้อมูลเกี่ยวกับการเลี้ยงดูหรือการปรับพฤติกรรมเด็ก จัดอบรมเชิงปฏิบัติการหรือสิ่งพิมพ์ให้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการเลี้ยงดูส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กที่เหมาะสมกับวัยและชั้นเรียน แนะนำหนังสือ website และสื่อต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมเด็กในทุกด้านให้แก่ผู้ปกครอง แนะนำการจัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมลักษณะนี้ได้อย่างเป็นธรรมชาติที่บ้าน การเรียนรู้ในชีวิตประจำวันของเด็กและครอบครัวทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อการเรียนรู้ที่โรงเรียนและบ้านสอดคล้อง สนับสนุนซึ่งกันและกัน อีกทั้งผู้ปกครองยังสามารถจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กได้ โดยอาจจะเริ่มจากการหาสถานที่ประจำซึ่งเจียบสงบให้เด็กทำการบ้าน จัดบอร์ดหรือสถานที่ในการจัดแสดงผลงานต่างๆของเด็ก จัดสื่อ เกม หนังสือที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนี้ ให้โอกาสเด็กได้ฝึกช่วยเหลือตนเอง ฝึกทักษะ และมีส่วนร่วม ช่วยรับผิดชอบงานบ้านเล็กๆน้อยๆตามวัย ผู้ปกครองควรให้กำลังใจเด็กสม่ำเสมอ และเป็นตัวอย่างที่ดี เชิญชวน ชมเชย ส่งเสริม สนับสนุนเด็กตามวัย

2. Communication หรือ การสื่อสาร หน้าที่รับผิดชอบพื้นฐานของโรงเรียนนั้นควร รวมถึงวิธีการสื่อสารอย่างหลากหลายจากโรงเรียนไปยังบ้าน (เช่น ข่าวสาร จดหมายแจ้ง email สมุดสื่อสาร สมุดรายงานการเรียน การประชุม การโทรศัพท์) รวมถึงการให้ข้อมูลต่างๆ ด้วย (เช่น หลักสูตร การจัดอบรมและกิจกรรมต่างๆ การเรียนการสอนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ข่าวสาร ประจำสัปดาห์) ผู้ปกครองก็เช่นกัน ควรสื่อสารจากบ้านสู่โรงเรียน ทำให้เกิดการสื่อสารสองทาง เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนและการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน ซึ่งการติดต่อสื่อสารนี้ไม่ควรเป็นการสื่อสารเมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาเท่านั้น แต่ควรได้สื่อสารให้ครูได้รับทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่บ้าน พัฒนาการของเด็ก ความสนใจของเด็ก ความรู้สึกของเด็กและผู้ปกครองเกี่ยวกับครู โรงเรียน กิจกรรม และการเรียนรู้ควบคู่ไปด้วย รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ เช่น แหล่งเรียนรู้ วิทยากร ฯลฯ โรงเรียนได้พยายามเปิดช่องทางการสื่อสารสองทางเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมต่างๆ ของโรงเรียน การจัดการเรียนการสอน การเรียนรู้ของเด็กที่โรงเรียน และความก้าวหน้าของเด็กๆหลายช่องทาง เช่น จัดปฐมนิเทศ และประชุมผู้ปกครองอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง ส่งแฟ้มผลงานนักเรียนและแจ้งการปฏิบัติตนของเด็กในชีวิตประจำวันที่โรงเรียนทุกเดือนเพื่อให้ครอบครัวได้รับรู้ ทบทวน และเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้ปกครองได้รับสมุดรายงานการเรียนและพัฒนาการของเด็ก ภาคละ 1 ครั้ง จัดทำตารางกิจกรรมประจำวัน ปฏิทินโรงเรียน ข่าวสารประจำหน่วยการเรียนรู้ ข่าวสารประจำสัปดาห์ ข่าวสารชุมชน ข่าวสารแนะนำแหล่งเรียนรู้ เผยแพร่ให้ผู้ปกครองได้รับทราบ จัดช่องทางการติดต่อสื่อสารได้หลายรูปแบบ เช่น ผ่านสมุดสื่อสารประจำตัวนักเรียน โทรศัพท์ โทรสาร e-mail, Facebook, website ของโรงเรียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกโรงเรียน วัน และเวลาการรับสมัครสอบเข้าของโรงเรียนประถมศึกษาต่างๆ การสอบเข้ารวมถึงตัวอย่างข้อสอบ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพิเศษต่างๆของโรงเรียน และการจัดนิทรรศการ การจัดทัศนศึกษา ต่างๆ รวมถึงการจัดกิจกรรม Project Approach ของโรงเรียนอย่างละเอียด ให้ข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับนโยบาย หลักสูตร โปรแกรม ระเบียบการและการดำเนินการเปลี่ยนแปลงของโรงเรียน โดยหวังว่าผู้ปกครองจะได้ตอบสนองและติดต่อสื่อสารกับครูและกับผู้ปกครองกันเองได้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อการมีส่วนร่วมพัฒนาเด็กกันมากขึ้น

3. Volunteering อาสาสมัคร หมายถึง การที่ผู้ปกครองอาสาสมัครสละเวลาและนำ ความเชี่ยวชาญหรือความสามารถต่างๆเข้ามาช่วยกิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็ก พัฒนาครูและบุคลากร หรือเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองด้วยกันเอง ช่องทางที่โรงเรียนได้จัดให้ผู้ปกครองอาสาสมัครเข้าร่วมได้มีหลายรูปแบบหลายกิจกรรม เช่น จัดให้มีผู้ปกครองเครือข่ายเพื่อการติดต่อสื่อสาร เชื่อมสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกันเอง เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และร่วมกันจัดหรือทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อพัฒนาเด็ก โรงเรียน ครู บุคลากร และผู้ปกครองด้วยกันเอง

โดยผู้ปกครองสามารถอาสาเข้ามาเป็นกรรมการของผู้ปกครองเครือข่ายได้ จัดโครงการ “ผู้ปกครองมีส่วนร่วม” โดยเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่เด็กที่โรงเรียน เช่น การจัดกิจกรรมเสริมหน่วยการเรียนรู้ของเด็ก การเข้ามาเล่านิทานให้เด็กฟัง การเข้ามาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ความรู้และทักษะต่างๆแก่เด็ก การเป็นวิทยากร ฯลฯ เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดนิทรรศการหรือดำเนินการตามโครงการต่างๆ เพื่อการเรียนรู้ของเด็ก ครูหรือผู้ปกครองด้วยกัน เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้ร่วมตรวจตรา หรือร่วมกิจกรรมอื่นๆ ที่จะช่วยดูแลความปลอดภัย และการดำเนินงานต่างๆ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ปกครองที่มีส่วนร่วมด้านอาสาสมัครจะทำให้เด็กรู้สึกและเห็นได้ว่าผู้ปกครองให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก อันเป็นการช่วยให้เด็กกระตือรือร้น และอยากเรียนรู้ และเห็นความสำคัญในการเรียนรู้มากขึ้น ดังนั้นถ้าผู้ปกครองจะสามารถสละเวลาปีละอย่างน้อย 1-2 ชั่วโมงในการมีส่วนร่วมแบบอาสาสมัครก็จะทำให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อนักเรียน

4. Learning at Home หรือ การเรียนรู้ที่บ้าน หมายถึง ผู้ปกครองช่วยนักเรียนในการทำบ้าน และตั้งเป้าหมายทางการศึกษาให้แก่เด็ก รวมถึงการเล่น เกม ทำกิจกรรมร่วมกับเด็ก เพื่อเชื่อมโยงการเรียนรู้ของเด็กที่โรงเรียนและที่บ้าน ทำให้เด็กเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ ได้รับการเรียนรู้ในแง่มุมรายละเอียดที่ต่างกัน เห็นว่าการเรียนรู้ไม่ได้จำกัดเฉพาะที่โรงเรียนแต่เกิดความต่อเนื่องในการฝึกทักษะและการเรียนรู้ เช่น ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่โรงเรียน เพื่อผู้ปกครองสามารถส่งเสริมต่อเนื่องได้ที่บ้าน เสนอแนะกิจกรรม หนังสือ สื่อให้ผู้ปกครองสามารถจัดกิจกรรมกับนักเรียนที่บ้าน ให้การบ้านที่เด็กต้องมีปฏิสัมพันธ์หรือได้ทำร่วมกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง จัดโครงการ “ห้องสมุดในห้องเรียน” เพื่อให้เด็กขอยืมหนังสือกลับบ้านไปอ่านกับผู้ปกครอง หรือให้ผู้ปกครองเล่าให้ฟังได้ทุกวัน ผู้ปกครองควรได้กำหนดเวลาในการมีส่วนร่วมด้านนี้ที่บ้านอย่างเป็นระบบ พยายามตอบคำถามนักเรียนด้วยการช่วยให้เด็กทำกิจกรรม สำรวจ สืบค้น เพื่อหาคำตอบร่วมกัน ศึกษาวิธีการใช้คำถามและระดับของคำถามที่ใช้เพื่อกระตุ้นให้เด็กคิด รวมทั้งศึกษาวิธีการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กอย่างเหมาะสมกับวัย ทั้งนี้ “การบ้าน” ไม่ได้หมายถึงงานที่ต้องทำคนเดียว แต่รวมถึงกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกันกับสมาชิกที่บ้าน หรือชุมชน ทำให้เกิดการเชื่อมโยงงานกับการเรียนรู้ที่โรงเรียนและชีวิตจริงของนักเรียน ส่วน “การช่วยเหลือ” ที่บ้าน หมายถึง การส่งเสริมสนับสนุนโดยให้กำลังใจ ตอบสนอง ชมเชย แนะนำ ดูแล และพูดคุย อภิปราย ไม่ใช่ “สอน” วิชาต่างๆ

5. Decision – Making หรือ การตัดสินใจ หมายถึง ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในองค์กรผู้ปกครอง เช่น คณะกรรมการบริหาร โรงเรียน หรือสมาคมผู้ปกครอง และการตัดสินใจในนโยบายภาวะผู้นำ และการประชาสัมพันธ์ ดังนั้นโรงเรียนจะต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองใน

การตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆของสถานศึกษา พัฒนาภาวะผู้นำให้แก่ผู้ปกครองและผู้แทนผู้ปกครอง

6. Collaborating with Community หรือ การให้ความร่วมมือกับชุมชน หมายถึง การที่ผู้ปกครองส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนกับทรัพยากรและการบริการของชุมชน และผสมผสานทรัพยากรและการบริการจากชุมชนในการเสริมสร้างหลักสูตรของโรงเรียน การดำเนินการของผู้ปกครองและการพัฒนานักเรียน ผู้ปกครองสามารถใช้ทรัพยากรและบริการของชุมชน ส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้เด็กได้เสมอเมื่อมีโอกาส เช่น การพาเด็กไปดูชมนิทรรศการ หรือ พิพิธภัณฑ์ หรือ ใช้บริการห้องสมุด สวนสาธารณะ หรือ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ หรือ เข้าร่วมกิจกรรมโครงการต่างๆของชุมชน เช่น โครงการเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย หรือการประหยัดทรัพยากร หรือการแสดงดนตรีระบำ หุ่นกระบอก ฯลฯ รวมถึงการพาเด็กไปทำบุญ สวดมนต์ หรือร่วมกิจกรรมศาสนาและประเพณีไทยต่างๆอันจะทำให้เด็กได้เรียนรู้ในบริบทของชุมชน รู้จักสถานที่ที่สามารถแสวงหาความรู้ คำตอบของข้อสงสัย หรือพัฒนาทักษะด้านต่างๆ เพื่อเด็กจะได้รับประสบการณ์ตรง และเข้าใจได้ว่าการเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะที่บ้าน โรงเรียน หรือตำราเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝังให้รักชุมชน และช่วยเหลือสังคมที่ดีอีกด้วย

หากผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กได้ทั้ง 6 ด้าน หรือมากที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว ผู้ปกครองก็จะเป็นหุ้นส่วนของโรงเรียนในการเสริมสร้างศักยภาพของเด็กสู่คุณภาพสูงสุดได้แน่นอน มีวิจัยมากมายที่บ่งบอกถึงประโยชน์ (benefits) ของการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองอย่างจริงจังว่าจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จทางการศึกษาและชีวิตในหลายด้าน และรัฐบาลหลายประเทศ รวมถึง สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา ได้กำหนดให้ทุกโรงเรียนทุกระดับ ส่งเสริม เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กอย่างจริงจังจนเรียกได้ว่าผู้ปกครอง “เป็นหุ้นส่วน” ของโรงเรียนในการจัดการการศึกษาให้แก่เด็กนักเรียน

กล่าวโดยสรุป ผู้ปกครองเป็นผู้ดำเนินการทำความเข้าใจกับหลักสูตรที่นักเรียนเรียน ดำเนินการส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษและให้ความร่วมมือกับโรงเรียนโดยผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำแผนและแนวทางในการกำหนดกิจกรรมโครงการร่วมกัน เพื่อให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงกิจกรรมที่โรงเรียนดำเนินการอยู่ และผู้ปกครองเป็นผู้ดำเนินการเสริมกิจกรรมที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน รวมทั้งผู้ปกครองให้การสนับสนุนแก่นักเรียน โดยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้หากผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับชุมชนในการเสริมสร้างภาษาอังกฤษแล้ว ก็จะส่งผลให้เกิดสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ดังนั้นชุมชนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่ง

ในการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังจะกล่าวในหัวข้อถัดไป

2.5.5 การส่งเสริมของชุมชน

ชุมชนจัดว่าเป็นผู้รับผลผลิตจากการจัดการศึกษาโดยตรงและทางอ้อม บทบาทของชุมชนที่เหมาะสม จะเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพตามมาตรฐาน โดยมีบทบาทดังนี้

1) ตระหนักถึงความสำคัญของการร่วมพัฒนาโรงเรียนไปสู่มาตรฐานและร่วมกิจกรรมการพัฒนาตามความเหมาะสม เช่น ร่วมกำหนดนโยบาย เป้าหมาย มาตรฐานโรงเรียนและแนวทางการพัฒนาโรงเรียน ฯลฯ

2) มีส่วนร่วมในการศึกษาของบุตรหลานของตน เช่น ให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม ให้ข้อมูลด้านต่างๆ ของนักเรียน เช่น คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือดูแลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกับโรงเรียน เช่น จัดหาสื่ออุปกรณ์ แหล่งความรู้ร่วมเป็นวิทยากร ฯลฯ ร่วมประเมินผลการเรียนรู้ของบุตรหลานเพื่อให้ทราบถึงการพัฒนาที่แท้จริงที่ปรากฏกับนักเรียนทั้งด้านความรู้ความคิด คุณธรรมค่านิยม ความประพฤติและการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ฯลฯ

3) ให้ความร่วมมือในการควบคุมดูแลแก้ไขปัญหาในด้านต่างๆ ของนักเรียน เช่น ด้านความประพฤติ ด้านสุขภาพจิต และการเรียน เป็นต้น

4) สนับสนุนการดำเนินตามแผน โครงการกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ตามแผนปฏิบัติการประจำปี ในลักษณะต่างๆเช่น ให้ความอนุเคราะห์ด้านวัสดุอุปกรณ์ งบประมาณแรงงานและกำลังความคิด เพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

5) มีส่วนร่วมในการประเมินผลการพัฒนาโรงเรียน รวมทั้งชื่นชมเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ทราบโดยทั่วกัน

กล่าวโดยสรุป ชุมชนได้ดำเนินส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมให้แก่นักเรียนที่เป็นบุตรหลานของชุมชนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยโรงเรียนเป็นผู้เข้าไปขอความร่วมมือจากชุมชน สร้างระบบที่เอื้อให้ชุมชนมีส่วนร่วม ให้ความเอื้อเพื่อแก่ชุมชน และสร้างความมั่นใจให้กับชุมชน ส่งเสริมการจัดกิจกรรมว่าเป็นไปตามความต้องการของนักเรียน อีกทั้งยังให้ชุมชนทำหน้าที่ให้ความร่วมมือกับครอบครัวของนักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.6 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

2.6.1 สภาพทั่วไปของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งสืบเนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศกำหนดให้โรงเรียนเอกชนแยกออกจากกรมวิสามัญ เพื่อปรับปรุงคุณภาพทางการศึกษาทั้งด้านวิชาการ และด้านบริการของเอกชนให้ดีขึ้น โดยใช้ชื่อย่อว่า สช. มีฐานะเทียบเท่ากรมหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2515 ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 217 ลงวันที่ 29 กันยายน 2515 โดยโอนอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของกรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับกองโรงเรียนราษฎร์ แลโอนงานวิทยาลัยเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชนคนแรก คือ ดร.ชำรง บัวศรี (วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน ฉบับพิเศษ, 2535) โดยมีที่ตั้งอยู่ที่ 319 ว่างจันทน์เกษม ถนนราชดำเนินนอก แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในฐานะหน่วยงานที่มีพันธกิจหลักในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการการศึกษาเอกชน ได้ดำเนินการขับเคลื่อนนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ภายใต้ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาเอกชน โดยมุ่งหวังยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น รวมทั้งสร้างการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการการศึกษา เพื่อสร้างบรรยากาศการแข่งขันในระบบการจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพกับภาครัฐและระหว่างโรงเรียน เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับผู้เรียนในการรับบริการทางการศึกษาที่มีคุณภาพ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในฐานะหน่วยงานที่มีพันธกิจหลักในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการการศึกษาเอกชน ได้ดำเนินการขับเคลื่อนนโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ภายใต้ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษาเอกชน โดยมุ่งหวังยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สูงขึ้น รวมทั้งสร้างการมีส่วนร่วมของเอกชนในการจัดการการศึกษา เพื่อสร้างบรรยากาศการแข่งขันในระบบการจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพกับภาครัฐและระหว่างสถานศึกษา เพื่อเป็นทางเลือกสำหรับผู้เรียนในการรับบริการทางการศึกษาที่มีคุณภาพ

2.6.2 ภารกิจและอำนาจหน้าที่ของสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2548 และพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ดังนี้

1. เป็นหน่วยงานในการส่งเสริมและประสานงานการศึกษาเอกชนและดำเนินการให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน
2. เสนอนโยบายยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาการศึกษาเอกชน กำหนดกฎ ระเบียบ และเกณฑ์มาตรฐานกลางในการจัดการการศึกษาเอกชน รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการ การประกันคุณภาพ การวิจัยและพัฒนาเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเอกชน
3. ดำเนินการเกี่ยวกับกองทุนทางการศึกษาเอกชน การอุดหนุนการศึกษาเอกชน การคุ้มครองการทำงาน สิทธิประโยชน์ของครู บุคลากรทางการศึกษา และผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชน
4. เป็นศูนย์ส่งเสริมสนับสนุนข้อมูลและทะเบียนกลางทางการศึกษาเอกชน ตลอดจนติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาเอกชน
5. ปฏิบัติงานร่วมกันหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

2.6.3 ทิศทางการพัฒนาการศึกษาของโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ภายใต้สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2.6.3.1 วิสัยทัศน์

การศึกษาเอกชนมีคุณภาพได้มาตรฐานสากล

2.6.3.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาเอกชนให้ได้มาตรฐานสากล
2. เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้พัฒนาตามศักยภาพ
3. เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการการศึกษาเอกชนให้มีประสิทธิภาพโดยส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
4. เพื่อร่วมสร้างสันติสุขโดยใช้กลไกการพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ วิถีชีวิตและอาชีพ

2.6.3.3 พันธกิจ

1. เร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

2. เสริมสร้างโอกาสทางการศึกษาเอกชนให้แก่ประชาชนอย่างกว้างขวาง
3. พัฒนาระบบบริหารจัดการการศึกษาเอกชนตามหลักธรรมาภิบาลและส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
4. ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการการศึกษาเอกชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้สู่สังคมสันติสุข พันธกิจตามนโยบาย รัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการ คนปัจจุบัน

2.6.3.4 เป้าประสงค์

1. นักเรียน บุคลากรและโรงเรียนเอกชนได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นระบบ
2. มีระบบข้อมูลสารสนเทศที่เป็นปัจจุบัน
3. มีระบบบริหารจัดการที่เป็นระบบ มีแบบแผน
4. บุคลากรมีประสิทธิภาพในการทำงานเพิ่มขึ้น
5. นักเรียน บุคลากรและโรงเรียนเอกชนมีคุณภาพและมาตรฐานสูงขึ้น

2.6.3.5 ยุทธศาสตร์

1. การสร้างความสมานฉันท์ สามัคคีปรองดอง และค่านิยมหลัก 12 ประการ
2. การเพิ่มและกระจายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ประชาชนอย่างเท่าเทียม
3. การเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน และส่งเสริมการวิจัยพัฒนาประเทศ
4. การปฏิรูปการเรียนรู้และยกระดับคุณภาพการศึกษา
5. การปฏิรูปครูโดยเน้นการผลิตและพัฒนาครูที่มีคุณภาพ
6. การปฏิรูประบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ
7. การพัฒนาการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้
8. การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
9. การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาให้ทันสมัย

2.6.4 การบริหารแผนสู่การปฏิบัติ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ได้นำแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 - 2560 สู่การปฏิบัติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ฯ จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสนับสนุนและแนวทางการดำเนินงานที่สำคัญ รวมทั้งการติดตามประเมินผลและเงื่อนไขความสำเร็จ ดังนี้

1.1 ระดับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน/สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดเผยแพร่ ชี้แจง ประชาสัมพันธ์ สร้างความรู้ ความเข้าใจ สาระสำคัญของแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชนพ.ศ. 2556 - 2560 ให้ผู้เกี่ยวข้องได้รับทราบ มีส่วนร่วมและสนับสนุนในการนำแผนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติ ทั้งยังนำแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน

พ.ศ. 2556 - 2560 ผู้การปฏิบัติโดยใช้เป็นกรอบทำแผนปฏิบัติราชการ 4 ปีและแผนปฏิบัติราชการประจำปี รวมทั้งเป็นกรอบในการขอตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีโดยมีการจัดทำแผนปฏิบัติราชการประจำปีของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษา พ.ศ. 2556 - 2560 และสนับสนุนทรัพยากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงานตามแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษา พ.ศ. 2556 - 2560 ปฏิบัติตามแผนยุทธศาสตร์ อีกทั้งให้มีการเร่งรัด กำกับ ติดตาม และประเมินผลเป็นระยะๆ เพื่อทบทวน ปรับปรุง และพัฒนาแนวทางการปฏิบัติงานทั้งในระยะครึ่งแผนและเมื่อสิ้นสุดแผน พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการวางแผนและให้ผู้บริหารใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์และบริหารสถานศึกษาเอกชนให้ได้มาตรฐานให้มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 - 2560 ในระดับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน/สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสู่การปฏิบัติอย่างมีส่วนร่วมทั้งกระบวนการพัฒนา

1.2 ระดับสถานศึกษาเอกชน สถานศึกษาเอกชนเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนโดยจัดทำแผนระดับสถานศึกษา เพื่อให้การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์เป็นผลสำเร็จและเป็นไปในทิศทางเดียวกันโดยให้สถานศึกษาเอกชนกำหนดงาน/โครงการ/กิจกรรมและงบประมาณในการดำเนินงานให้เกิดความเชื่อมโยงในการขับเคลื่อนของสถานศึกษาเอกชนที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพและรองรับการเป็นสถานศึกษาเอกชนที่ได้มาตรฐานสากล ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนมีความมุ่งมั่นร่วมขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ให้มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 - 2560 ในระดับสถานศึกษาสู่การปฏิบัติอย่างมีส่วนร่วมทั้งกระบวนการพัฒนา

2. การติดตามประเมินผล

การติดตามประเมินผลในการนำแผนยุทธศาสตร์ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 - 2560 สู่การปฏิบัติมีแนวทาง ดังนี้

2.1 ให้ความสำคัญกับการติดตามความก้าวหน้า การประเมินผลสำเร็จและผลกระทบของการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และผลการพัฒนาการศึกษาเอกชนในภาพรวม

2.2 พัฒนาระบบการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลและรายงานผลให้มีประสิทธิภาพรวดเร็ว เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศในการนำไปปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

2.3 พัฒนาระบบการประเมินผลการปฏิบัติราชการ โดยให้ระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรทุกระดับเป็นระบบที่ผลักดันและสนับสนุนให้บุคลากรปฏิบัติตามแผนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 เสริมสร้างกลไกการกำกับ ดูแลและรับฟังข้อคิดเห็นจากผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้เข้มแข็ง โดยเปิดโอกาสให้ติดตามความก้าวหน้าตรวจสอบความโปร่งใสและความสำเร็จของโครงการพัฒนาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้หลายช่องทาง

2.5 ให้มีการทบทวนแนวทางการขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษา เอกชน พ.ศ. 2556 - 2560 คู่การปฏิบัติเป็นระยะทั้งในระยะครึ่งแผนและเมื่อสิ้นสุดแผนเพื่อการนำแผนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จัดประชุมเนื้อหาตามนโยบายการจัดการการศึกษาของรัฐเกี่ยวกับนโยบายของการศึกษาเอกชนต่อสำนักคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจังหวัด เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาการศึกษา เอกชนมุ่งเน้นให้ทุกภาคส่วนจัดการการศึกษาเชิงบูรณาการ จัดทำแผนพัฒนาการศึกษาเอกชน จังหวัด แผนพัฒนาโรงเรียนให้มีความสอดคล้องกับนโยบายการจัดการการศึกษาของชาติ และการสร้างจุดเด่นเฉพาะด้านของการจัดการการศึกษาเอกชนในทุกระดับ

กล่าวโดยสรุป สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้กำหนดทิศทางการบริหารนโยบายและกลยุทธ์การศึกษาเพื่อสนับสนุนโรงเรียนเอกชนโดยมุ่งเน้นพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง มีความรู้ความสามารถ และศักยภาพในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในปี 2560 นี้ จะเน้นแผนการบูรณาการทางการศึกษาและรายการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 เรื่อง ได้แก่ 1) ผู้บริหารโรงเรียน 2) ครู 3) นักเรียน 4) ผู้ปกครอง และ 5) ชุมชน ดังนี้

บงอร สาคราโกล (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม ผลวิจัยพบว่า 1. พฤติกรรมผู้นำผู้บริหาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงครามอยู่ในระดับมากทั้งในภาพรวมและรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ผู้ร่วมงาน ผู้สอน ผู้กระตุ้น และผู้สื่อสาร 2. การบริหารงานด้านวิชาการของผู้บริหาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาสมุทรสงครามอยู่ในระดับมาก ทั้งในภาพรวมและรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้ การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและเทียบโอนผลการเรียน การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา การแนะแนวการศึกษา การพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ การนิเทศการศึกษา และการวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา 3. พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารด้านผู้สื่อสาร และผู้กระตุ้นส่งผลต่อการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงครามโดยภาพรวม

อัจฉรา ยุทธมนตรี (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ในกรุงเทพมหานคร ที่ผ่านการประเมินระดับดีมาก ผลการวิจัย พบว่า 1. การวางแผนงานด้านวิชาการ แต่ละโรงเรียนมีคณะกรรมการวิชาการของโรงเรียน คณะกรรมการวางแผนงานด้านวิชาการ ประกอบด้วย หัวหน้ากลุ่มสาระมากที่สุด ผู้รับผิดชอบในการอนุมัติแผนงานวิชาการของโรงเรียน คือ ผู้อำนวยการ โรงเรียนมีการดำเนินการวางแผนงานด้านวิชาการ โดยจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีล่วงหน้า 2. การบริหารและพัฒนาหลักสูตร กรรมการบริหารหลักสูตรของโรงเรียน ประกอบด้วย หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้มากที่สุด โรงเรียนได้ดำเนินการในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน มีการประเมินเพื่อนำมาประกอบการประเมินผลหลักสูตร ในเรื่องการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรด้วยวิธีการนำผลการทดสอบ O-NET มาพัฒนาเป็นแนวทางปรับปรุงหลักสูตรมากที่สุด 3. การจัดการเรียนการสอน แนวปฏิบัติในการจัดการ ให้รับผิดชอบงานสอนใช้วิธีการจัดตามความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้สอน มีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามแผนการสอนของครู โดยการนิเทศการสอน โรงเรียนมีแนวทางการจัดสอนซ่อมเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ ประเมินผลสัมฤทธิ์ของการสอบกลางเทอมของผู้เรียนแล้วคัดนักเรียนที่อ่อนมาสอนซ่อมเสริม 4. การนิเทศการศึกษาเพื่อพัฒนาครู โดยดำเนินการให้ครู-อาจารย์มีส่วนร่วมในการจัดการนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียน โดยการสังเกตการสอนในห้องเรียน การนิเทศการศึกษาเพื่อพัฒนาครู จัดให้มีการประชุม อบรม สัมมนา ก่อนเปิดภาคเรียน 5. การใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา มีการพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีที่มีความหลากหลายเหมาะสมและเพียงพอ ให้ครูอาจารย์ได้เลือกพัฒนาและใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างได้ผล 6. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นประสบการณ์ที่ดีเป็นส่วนส่งเสริมการเรียนการสอนตามประมวลการเรียนในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น 7. การแนะแนว การแนะแนวการศึกษามุ่งหวังให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียน ได้เต็มศักยภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ และวางแผนการเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับตัวด้านการเรียนและมีนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน 8. การร่วมมือในการพัฒนา

วิชาการ กับสถานศึกษาและองค์กรอื่น สถานศึกษาแต่ละแห่งจำเป็นต้องมีการประสานร่วมมือกับสถาบันอื่นในการพัฒนาวิชาการ ไม่ว่าจะจัดในรูปกลุ่มโรงเรียน หรือในรูปของสหวิทยาเขต ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในด้านวิชาการแก่สมาชิกด้วยกัน ส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน โดยโรงเรียนใช้วิธีจัดทำเอกสาร หรือสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้แก่ชุมชน 9. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพงานวิชาการ โรงเรียนมีการส่งเสริมการทำวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับดีมาก 10. การวัดและประเมินผลงานวิชาการ ใช้เครื่องมือในการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการสังเกต มีการรายงานผลการวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยใช้แบบรายงานแสดงผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนรายบุคคล โรงเรียนนำผลจากการวัดผลประเมินผลไปใช้เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของครู

จันทร์ฤทัย พานิชสุกผล (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชน เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภาวะคุกคาม และพัฒนากลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียนเอกชน ในภาพรวมอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ตามลำดับดังนี้ การวางแผน การประเมินผล และการนำแผนสู่การปฏิบัติ สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากและมากที่สุด ตามลำดับดังนี้ บทบาทและหน้าที่ของครู คณะผู้บริหาร โรงเรียน นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน เมื่อพิจารณาจุดแข็ง พบว่า บทบาทและหน้าที่ที่เป็นจุดแข็งสูงสุดคือครู ทั้งนี้ กลยุทธ์หลัก ได้แก่ กลยุทธ์เสริมจุดแข็งและโอกาสควบคู่กับการป้องกันภาวะคุกคามของบทบาทและหน้าที่ในการเสริมสร้างของครู กลยุทธ์รอง ได้แก่ กลยุทธ์เสริมจุดแข็งและโอกาสควบคู่กับการป้องกันภาวะคุกคามในการสอนและประเมินผลภาษาอังกฤษ ส่วนบทบาทและหน้าที่ที่เป็นจุดอ่อนเพียงบทบาทเดียวคือชุมชน ทั้งนี้กลยุทธ์หลัก ได้แก่ กลยุทธ์แก้ไขจุดอ่อนและป้องกันภาวะคุกคามของบทบาทและหน้าที่ในการเสริมสร้างของชุมชน กลยุทธ์รอง ได้แก่ กลยุทธ์แก้ไขจุดอ่อนและป้องกันภาวะคุกคามในการจัดกิจกรรมตามความต้องการของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก พบว่า ความทันสมัยของเทคโนโลยีเป็นโอกาสที่สูงที่สุด และงบประมาณของรัฐเป็นภาวะคุกคามที่สูงที่สุด กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา ประกอบด้วย 12 กลยุทธ์หลัก 40 กลยุทธ์รอง และ 80 วิธีดำเนินการผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษหลังการสอนโดยวิธีดีที่ทันสมัยสูงกว่าก่อนการสอนโดยการใช้วิธีดีที่ทันสมัย ทั้งนี้ นักเรียนมีความ

พึงพอใจและสนุกสนานกับการเรียน โดยนักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะคำศัพท์ และสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการสอน

พรพรรณ คงสนทนา (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัลที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งการวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัลที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2) ศึกษาความคิดเห็นต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมส์ดิจิทัล กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาราสมุทร ศรีราชา จำนวน 30 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัลเป็นวิชาเสริม ภาคการเรียนฤดูร้อน ปีการศึกษา 2558 การทดลองใช้เวลาทั้งสิ้น 12 สัปดาห์ การเก็บข้อมูลใช้การรวบรวมเชิงคุณภาพและปริมาณ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองคือ สถิติทดสอบค่าที สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพใช้สถิติเชิงพรรณนาและนำเสนอในรูปแบบของความถี่และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผู้เรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการเรียนผ่านการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัล โดยนักเรียนเห็นว่าการเรียนผ่านการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมส์ดิจิทัลนั้นนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนนั้นเกิดความสนใจและสนุกสนานกับการเรียนมากขึ้นแล้วนักเรียนยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนในห้องเรียนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย เนื่องจากผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ และเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์มากขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนบางคนมีความเห็นว่ายังประสบปัญหาในการเรียนอยู่บ้าง กล่าวคือ การเรียนการสอนในห้องเรียนนั้นใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสอนและพูดคุย รวมถึงเวลาในการทำแบบฝึกหัดไม่เพียงพอ

พรรณศรี ปทุมศิริ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 หลังใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันมีค่าสูงขึ้น ประกอบกับนักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การถ่ายทอดข้อมูล และการคิดวิเคราะห์เพิ่มขึ้น

กิตติ เพ็ญภาคกุล (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ

ฝึกทักษะที่ความเร็วจังหวะของเสียงดนตรีประกอบแตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้งนี้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะนี้ไม่นำเสนอเนื้อหาความรู้แก่ผู้เรียนแต่ใช้คำถามหรือปัญหาที่ได้จากการคัดเลือกจากการสุ่ม โดยมีกรใส่เสียงดนตรีเข้าไป เนื่องจากดนตรีเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านการเรียนรู้และความคิด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่มีความเร็วจังหวะของเสียงดนตรีประกอบแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนจบจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีความเร็วจังหวะของเสียงดนตรีประกอบซ้ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าและมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่เรียนจบจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีความเร็วจังหวะของเสียงดนตรีประกอบเร็ว

ชินณเพ็ญ รัตนวงศ์ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้สูงกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง การพูด การเขียน ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้สูงกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ 3) ระดับพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนได้ปฏิบัติงานสอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

อรพรรณ สุธาพันธ์ (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพยนตร์ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ๑41102 โรงเรียนอัสสัมชัญลำปาง อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพยนตร์ จำนวน 4 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนและหลังการทดลองแล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพยนตร์มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

เพิ่มขึ้นหลังการทดลอง 2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพยนตร์มีการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง

ดรินทร์ ดนะทิพย์ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนซิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักซิปปา ประกอบด้วย 1) การสร้างความรู้ (Constructing of Knowledge) “แนวคิดการสร้างสรรค้ความรู้” 2) การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) 3) การมีส่วนร่วมทางกาย (Physical Participation) 4) การเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning) 5) การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (Application) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

มณิชา พงษ์โต (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า (1) คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการเรียนแบบผสมผสานโดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่นมีค่าอิทธิพลมาก (2) นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนแบบผสมผสานโดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยนักเรียนมองว่าการเรียนแบบผสมผสานและการใช้เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นทำให้เกิดผลดีหลายประการที่ช่วยเสริมให้พวกเขาพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ เช่น มีโอกาสในการเรียนรู้มากขึ้นและสามารถวางแผนในการเขียนได้ง่ายขึ้น เป็นต้น

สุธาสินี ค้วงไต้ด (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการประยุกต์การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่มีต่อสมรรถนะครูในด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูมีสมรรถนะในด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญคะแนนเฉลี่ยในระดับปานกลาง 2) แนวทางการการประยุกต์ใช้การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาสมรรถนะครูต้องใช้ขั้นตอนทั้ง 4 ขั้น ของกระบวนการวิจัยปฏิบัติการ คือ การวางแผน, การปฏิบัติ, การสังเกต และการสะท้อนผล มีการดำเนินการ 2 วงจรคือ (1) การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้วิจัยกับครู (2) การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมระหว่างครูกับครู 3) ผลการทดลองการประยุกต์ใช้การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม พบว่า คะแนนเฉลี่ยสมรรถนะครูในด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทั้ง 9 ด้าน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของครูกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Norman (2005) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบทีมของนักเรียน (Student Teams Achievement Division-STAD) ในห้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในเกาหลีใต้ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบทีมของนักเรียน ซึ่งเป็นรูปแบบของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperatives Learning) นั้น ส่งผลกระทบต่อเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการเรียนแบบทีมของนักเรียนยังส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ฉันทิร วุฒิวงศา (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนและนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ในปัจจุบันอยู่ในเกณฑ์ต่ำ กลยุทธ์การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษประกอบด้วย 1) กลยุทธ์การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ 1.1) ระดับภาษา 1.2) ระดับผู้เรียน 1.3) ระดับสถานการณ์ในการเรียน 2) กลยุทธ์การเรียนรู้อาษาต่างประเทศของผู้เรียน 2.1) กลยุทธ์ทางตรง 2.1.1) กลยุทธ์ด้านความจำ 2.1.2) กลยุทธ์ด้านการรู้คิด 2.1.3) กลยุทธ์ด้านการทดแทน 2.2) กลยุทธ์ทางอ้อม 2.2.1) กลยุทธ์ด้านอภิปัญญา 2.2.2) กลยุทธ์ด้านอารมณ์ 2.2.3) กลยุทธ์ด้านสังคม

ทิพย์ทิศา วุฒิชัย (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนลาดบัวหลวงไพโรจน์วิทยา อำเภอลาดบัวหลวงจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า 1. สถานภาพของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 62.23 อายุ 31 - 40 ปี ร้อยละ 45.06 อาชีพรับจ้าง ร้อยละ 49.36 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 5,001 บาท ร้อยละ 38.63 ระดับการศึกษาประถมศึกษาและต่ำกว่า ร้อยละ 65.67 และระดับชั้นเรียนของบุตรหลานมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 24.03 2. การมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาด้านวิชาการเป็นอันดับแรก รองลงมาคือด้านความสัมพันธ์กับชุมชน ด้านกิจการนักเรียน และด้านบริหารทั่วไปตามลำดับ 3. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเรียนในระดับชั้นเรียนต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาการของ โรงเรียนลาดบัวหลวงไพโรจน์วิทยา อำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนผู้ปกครองที่มีเพศ อายุ อาชีพ รายได้ และระดับการศึกษาต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของโรงเรียนลาดบัวหลวงไพโรจน์วิทยา อำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยาไม่แตกต่างกัน

สุดใจ ทิพย์รัตน์ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนบ้านเด่นศาลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เชียงราย เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า 1. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการ

เรียนรู้ของนักเรียนพบว่า ผู้ปกครองมีระดับส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับน้อย เรียงลำดับการมีส่วนร่วมแต่ละด้านจากมากไปหาน้อยคือ การอบรมเลี้ยงดูเด็ก การติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ที่บ้าน การมีส่วนร่วมกับชุมชน การอาสาสมัคร และการตัดสินใจตามลำดับ 2. ความต้องการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า ผู้ปกครองมีระดับความต้องการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับการมีส่วนร่วมแต่ละด้านจากมากไปหาน้อยคือ การอบรมเลี้ยงดูเด็ก การติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ที่บ้าน การมีส่วนร่วมกับชุมชน การอาสาสมัคร และการตัดสินใจตามลำดับ 3. แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียนบ้านเด่นศาลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงรายเขต 2 ได้แก่ ควรมีการประชุมหารือร่วมกันระหว่างผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำแผนและแนวทางในการกำหนดกิจกรรมโครงการร่วมกัน และควรมีกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้ครอบคลุมครบทุกด้าน โดยให้เหมาะสมกับบริบทของผู้ปกครองและโรงเรียน รวมทั้งนักเรียนเอง

วิเชียรรัตน์ พึ่งกลิ่น (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางพัฒนาการบริหารงานการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา กิ่งอำเภอพัฒนา จังหวัดระยอง ผลการศึกษาพบว่า 1. ปัญหาการบริหารงานการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง 2. ปัญหาการบริหารงานการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนจำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3. แนวทางพัฒนาการบริหารงานการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนที่สำคัญ ได้แก่ ควรจัดทำสิ่งตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่ข่าวสารกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนและกิจกรรมการจัดการศึกษาให้ผู้ปกครองและชุมชนทราบอย่างต่อเนื่อง ควรมีการร่วมมือกับชุมชนในการแก้ปัญหาเช่น ปัญหายาเสพติด ควรมีส่วนร่วมกับชุมชนในการประชุม ปรึกษาหารือหรือกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ควรให้ชุมชนร่วมมือช่วยเหลือและแสดงความคิดเห็นในการปรับปรุงโรงเรียน ควรนำวิทยากรในท้องถิ่นมาช่วยในด้านการเรียนการสอนในบางโอกาส

ชูชาติ พ่วงสมจิตร (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนกับโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตปริมณฑล กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า 1. ปัจจัยที่ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมกับโรงเรียน ประกอบด้วย 3 กลุ่มปัจจัย คือ 1.1 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย (1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (2) ปัจจัยด้านการเมืองการปกครอง และ (3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม 1.2 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับชุมชน 1.3 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน 2. ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมของ

ชุมชนกับโรงเรียน ประกอบด้วย 3 กลุ่มปัจจัย คือ 2.1 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย (1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (2) ปัจจัยด้านการเมืองการปกครอง 2.2 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับชุมชน ได้แก่ ความเอื้ออำนวย ความไม่ผูกพันกับชุมชน การไม่มีเวลาว่าง การขาดความสัมพันธ์อันดีกับโรงเรียน และความขัดสนส่วนบุคคล 2.3 กลุ่มปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน ประกอบด้วย (1) ปัจจัยเกี่ยวกับบุคลากรของโรงเรียน ได้แก่ ผู้บริหารและครูรุ่นปัจจุบันขาดความสัมพันธ์อันดีกับชุมชน บุคลากรในฝ่ายบริหารไม่ให้ความสำคัญกับผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วม ผู้บริหารไม่อยู่บริหารโรงเรียน จำบุคลากรที่ช่วยเหลือโรงเรียนไม่ได้ ทำงานโดยไม่ปรึกษาหารือ ไม่เร่งแก้ปัญหาความขัดแย้งกับชุมชน ครูมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องและเหมาะสมต่อชาวบ้านที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม และกีดกันการเข้ามามีส่วนร่วมของคนในชุมชน (2) วิธีปฏิบัติงานของโรงเรียน ได้แก่ ความเอาใจใส่ต่อนักเรียนน้อยลง โรงเรียนทำให้ประชาชนเดือดร้อน ยกเลิกสิทธิพิเศษของผู้มีอุปการะต่อโรงเรียน แต่งตั้งผู้ที่มาทำงานกับชุมชนไม่เหมาะสม ไม่ตอบแทนชุมชน ไม่กำหนดบทบาทที่เหมาะสมให้แก่ผู้เข้ามามีส่วนร่วม (3) ผลการปฏิบัติงานของโรงเรียน ได้แก่ ความโดดเด่นด้านวิชาการของโรงเรียนลดลง และไม่มีผลงานที่ประสพผลสำเร็จเสนอให้ชุมชนชื่นชม (4) ปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ ข่าวดังลบของโรงเรียน ความสัมพันธ์กับวัดไม่ดี การขาดบุคลากรที่จะเชื่อมโยงกับชุมชน และการขาดทีมงานที่ดี

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เน้นศึกษาเฉพาะเจาะจงแค่บางส่วนเท่านั้น เช่น ศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของคณะผู้บริหาร โรงเรียน ของครูของผู้ปกครอง หรือชุมชนเท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอต่อการตอบคำถามวิจัยเรื่องระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ครอบคลุมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 8 ที่ให้การจัดการการศึกษาโดยมีส่วนร่วมจากหลายฝ่ายด้วยกัน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัยเรื่อง ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีสาระสำคัญต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่1-6) จำนวน 371 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่1-6) ที่ได้มาโดยการกำหนดตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนทั้งหมดจำนวน 189 โรงเรียน

โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ประกอบด้วย ผู้อำนวยการ โรงเรียน/ผู้จัดการ โรงเรียน/ครูใหญ่โรงเรียนละ 1 ท่าน จำนวน 189 โรงเรียน ครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนละ 1 ท่าน จำนวน 189 โรงเรียน ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนละ 1 ท่าน จำนวน 189 โรงเรียน รวมทั้งหมคมมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญทั้งสิ้นจำนวน 567 ท่าน ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดประชากร	ประชากร (โรงเรียน)	กลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียน)	ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (คน)		
			ผู้บริหาร	ครูหัวหน้ากลุ่มสาระ	ครูผู้สอน
โรงเรียนเอกชน	371	189	189	189	189

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ คือ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการโรงเรียน / ครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่านโดยสุ่มจากโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลทางวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษ (ในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา) หรือโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญของโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนเอกชนระดับชั้นประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ

ระดับ	5	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
ระดับ	3	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
ระดับ	1	หมายถึง ที่มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์โดยมีการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย โดยนำค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามที่ละข้อไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.69-91) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ผู้บริหาร/รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หรือครูหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาที่เคยได้รับรางวัลทางวิชาการในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ของโรงเรียนเอกชนใน กรุงเทพมหานครจำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีข้อมูลเพียงพอในเรื่องที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาที่สุดเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key information interview)

3.3 การสร้างเครื่องมือ

3.3.1 แบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและหลักการเกี่ยวกับองค์ประกอบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดการบริหารจัดการเรียนรู้แบบพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบที่มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันแบบองค์รวม (Whole School Approach) ทำให้ค้นพบกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ประกอบไปด้วย ตัวแปรที่ทำให้เกิดระบบการ

จัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 5 องค์ประกอบ ซึ่งได้แก่ 1.การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน 2.การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู 3.การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน 4.การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง และ 5.การส่งเสริมของชุมชน

3.3.1.2 จากการศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนิยามตัวแปรการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษครอบคลุมแนวคิดเกี่ยวกับระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 5 องค์ประกอบดังกล่าว

3.3.1.3 จัดทำร่างแบบสอบถามจากประเด็นและสาระสำคัญตามนิยามปฏิบัติการตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรจากกรอบแนวคิดของการวิจัย

3.3.1.4 นำร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปขอคำแนะนำจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา รับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำกลับไปให้ท่านอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องอีกครั้ง

3.3.1.5 นำร่างแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เชิงโครงสร้าง (Construct Validity) รวมทั้งด้านการใช้ภาษา และอื่นๆ ของข้อคำถามแต่ละข้อที่เห็นสมควรให้แก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของแต่ละข้อคำถาม แล้วนำข้อคำถามมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective: IOC) มีค่า 0.80 – 1.00 โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อดังนี้

+1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามประเด็นของเนื้อหา

0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามประเด็นของเนื้อหา

-1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามประเด็นของเนื้อหา

3.3.1.6 ปรับปรุงข้อคำถามบางข้อตามข้อสังเกตและคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้การดูแลของท่านอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงให้ท่านอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้ง

3.3.1.7 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้บริหาร โรงเรียน ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ /ครูหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถูกต้องของข้อคำถามรายข้อกับผลรวมทั้งหมด (Corrected Item Total Correlation) ได้ค่า Reliability Coefficients เท่ากับ 0.979 (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก)

3.3.1.8 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบไปจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แล้ว นำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในกาทำวิจัยต่อไป

3.3.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกมีลักษณะแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

3.3.2.1 เป็นเค้าโครง (Outline) หัวข้อคำถามครอบคลุมค่านิยมทั้ง 5 ด้าน มีการวางแผน เตรียมชุดคำถาม และวิธีการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า

3.3.2.2 มีความยืดหยุ่น (Flexible) ลักษณะของคำถามปลายเปิด (open – ended question) เปิดโอกาสผู้ตอบคำถามสามารถแสดงความคิดเห็น อธิบายความสำคัญของปัญหาอย่างลึกซึ้งในแง่มุมต่าง ๆ พร้อมทั้งเสนอแนวทางการพัฒนา

3.3.2.3 เรียงข้อคำถามตามลำดับความสำคัญอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง

3.3.2.4 นำร่างแบบสอบถามไปขอคำแนะนำจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา รับคำแนะนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในภาคสนามต่อไป

3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

3.4.1 การเก็บข้อมูลแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.4.2.1 ขอนหนังสือจากสาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บและรวบรวมข้อมูล

3.4.1.2 นำส่งแบบสอบถามพร้อมด้วยหนังสือขออนุญาต โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) ไปยังโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง พร้อมนัดหมายเวลาในการเก็บแบบสอบถามคืน

3.4.2 การเก็บและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5 ท่าน จากโรงเรียนที่ได้รับรางวัลทางวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษ หรือโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.5.1.1 แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมดจำนวน 189 โรงเรียน (567 ฉบับ) ได้รับกลับคืนมาจำนวน 174 โรงเรียน (522 ฉบับ) คิดเป็นร้อยละ 92.06

3.5.1.2 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาแล้วคัดไว้เฉพาะแบบสอบถามที่ตอบครบถ้วนทุกข้อคำถาม

3.5.1.3 นำข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามไปลงรหัสในแบบลงรหัสข้อมูล (Coding Form) เพื่อนำไปคำนวณหาค่าสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

- 1) ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียน วิเคราะห์โดยใช้จำนวนและค่าร้อยละ
- 2) ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานครทั้ง 5 ด้าน ซึ่งวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
- 3) การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษตามตัวแปรพื้นฐานใช้การทดสอบค่าที (paired samples t-test)
- 4) การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ 2 ระดับ คือที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด และแบบสัมภาษณ์

โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (paired samples t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ตอน เรียงลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนที่ได้รับรางวัลผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของ
โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ
ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน

(n = 522)

ข้อมูลผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	105	20.11
- หญิง	417	79.89
รวม	522	100.00
อายุ		
- น้อยกว่า 30 ปี	62	11.88
- 31-40 ปี	159	30.46
- 41-50 ปี	127	24.33
- 50 ปีขึ้นไป	174	33.33
รวม	522	100.00
ระดับการศึกษา		
- ประกาศนียบัตร	13	2.49
- ปริญญาตรี	315	60.35
- ปริญญาโท	185	35.44
- ปริญญาเอก	9	1.72
รวม	522	100.00
ตำแหน่ง		
- ผู้อำนวยการโรงเรียน / ผู้จัดการโรงเรียน / ครูใหญ่	174	33.33
- ครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	174	33.33
- ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ	174	33.34
รวม	522	100.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 79.89) และส่วนเพศชายมีน้อยกว่า (ร้อยละ 20.11) อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 50 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 33.33) รองลงมาช่วงอายุ 31-40 ปี (ร้อยละ 30.46) และช่วงอายุ 41-50 ปี (ร้อยละ 24.33) และช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 11.88) ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 60.35) รองลงมาเป็นระดับปริญญาโท (ร้อยละ 35.44) และระดับประกาศนียบัตร (ร้อยละ 2.49) และระดับปริญญาเอกมีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 1.72) และตำแหน่ง พบว่า มีสัดส่วนเท่ากัน (ร้อยละ 33.33)

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียน จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET การได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และขนาดโรงเรียน

(n = 174)

ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน	จำนวน (โรงเรียน)	ร้อยละ
1. ผลการทดสอบ O-NET		
- สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ	136	78.16
- ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ	38	21.84
รวม	174	100.00
2. การได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา		
- เคยได้รับ	85	48.85
- ไม่เคยได้รับรางวัล	89	51.15
รวม	174	100.00

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

(n = 174)

ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียน	จำนวน (โรงเรียน)	ร้อยละ
3. การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ		
- เคยได้รับ	72	41.38
- ไม่เคยได้รับรางวัล	102	58.62
รวม	174	100.00
4. ขนาดโรงเรียน		
- ขนาดเล็ก	47	27.01
- ขนาดกลาง	77	44.25
- ขนาดใหญ่	46	26.44
- ขนาดใหญ่พิเศษ	4	2.30
รวม	174	100.00

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามผลการทดสอบ O-NET การได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ และขนาดโรงเรียน ได้ดังนี้

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษประจำปี 2559 (ครั้งล่าสุด) พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีผลการทดสอบ O-NET สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (ร้อยละ 78.16) และส่วนโรงเรียนที่มีผลการทดสอบ O-NET ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติมีน้อยกว่า (ร้อยละ 21.84)

การได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 51.15) และส่วนโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านวิชาการ(วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา มีน้อยกว่า (ร้อยละ 48.85)

การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 58.62) และส่วนโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษมีน้อยกว่า (ร้อยละ 41.38)

ขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนขนาดกลาง (ร้อยละ 44.25) รองลงมาเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก (ร้อยละ 27.01) และโรงเรียนขนาดใหญ่ (ร้อยละ 26.44) ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษมีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 2.30)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

(n = 174)

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน	3.95	0.59	มาก	3
การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	3.96	0.63	มาก	2
การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน	4.08	0.67	มาก	1
การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง	3.59	0.75	มาก	4
การส่งเสริมของชุมชน	3.17	0.79	ปานกลาง	5
รวม	3.79	0.59	มาก	-

จากตารางที่ 4.3 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$, S.D. = 0.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.67) รองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.63) และด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.59) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการส่งเสริมของชุมชน ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.79)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ

(n = 174)

ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนด	3.50	0.70	ปานกลาง	8
2. นักเรียนวางแผนการเรียนเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูแนะนำ	3.68	0.73	มาก	7
3. นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้น	4.09	0.75	มาก	2
4. นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี	4.05	0.75	มาก	3
5. นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อภาษาอังกฤษ	4.03	0.82	มาก	4
6. นักเรียนมีโอกาสสร้างเสริมภาษาอังกฤษจากครูด้วยความเป็นกันเอง	4.02	0.75	มาก	6
7. นักเรียนสนใจเรียนภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อนๆตามที่ครูจัดประสบการณ์	4.03	0.74	มาก	5
8. นักเรียนให้ความสนใจกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีรางวัลให้	4.23	0.76	มาก	1
รวม	3.95	0.59	มาก	-

จากตารางที่ 4.4 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.95, S.D. = 0.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนให้ความสนใจกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีรางวัลให้ (\bar{X} = 4.23, S.D. = 0.76) รองลงมาคือ นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้น (\bar{X} = 4.09, S.D. = 0.75) และนักเรียน

ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.75) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนด ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 0.70)

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู จำแนกเป็นรายชื่อ

(n = 174)

ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. ครูวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละราย	3.80	0.76	มาก	12
2. ครูแนะนำนักเรียนได้ตรงตามจุดเด่น จุดด้อยของนักเรียนแต่ละราย	3.89	0.75	มาก	9
3. ครูจัดประสบการณ์การสอนและมีการประเมินผลภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ	4.07	0.74	มาก	3
4. ครูจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	3.98	0.79	มาก	5
5. ครูส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโอกาสต่างๆ	4.12	0.75	มาก	1
6. ครูร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนในการส่งเสริมภาษาอังกฤษ	3.83	0.81	มาก	11
7. ครูจัดขั้นตอนการเรียนการสอน โดยบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียน	3.93	0.81	มาก	6
8. ครูจัดกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.11	0.72	มาก	2
9. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ (Listening) ของนักเรียนได้อย่างมีคุณภาพ	3.89	0.80	มาก	8
10. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด (Speaking) ของนักเรียนทั้งในและนอกชั้นเรียน	3.91	0.84	มาก	7

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
11. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการอ่าน (Reading) ของนักเรียนสม่ำเสมอ	4.01	0.78	มาก	4
12. ครูเลือกวิธีการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน (Writing) ของนักเรียนได้อย่างมีคุณภาพ	3.87	0.77	มาก	10
รวม	3.96	0.63	มาก	-

จากตารางที่ 4.5 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ครูส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโอกาสต่างๆ ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.75) รองลงมา คือ ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.72) ครูจัดประสบการณ์การสอนและมีการประเมินผลภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.74) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ครูวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละราย ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.76)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ

(n = 174)

ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนครูในการพัฒนาหลักสูตร การสอน และการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ	4.19	0.72	มาก	3
2. ผู้บริหารสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง	4.20	0.73	มาก	2
3. ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม	4.23	0.75	มาก	1
4. ผู้บริหารให้การสนับสนุน โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครู	3.84	0.89	มาก	10
5. ผู้บริหารให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน	4.07	0.80	มาก	6
6. ผู้บริหารให้การสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดี	4.10	0.81	มาก	5
7. ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายใช้ในโรงเรียน	4.01	0.82	มาก	8
8. ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้เหมาะสมและพอเพียง	3.94	0.82	มาก	9
9. ผู้บริหารส่งเสริมงานแนะแนวการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนเต็มศักยภาพ	4.01	0.78	มาก	7
10. ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	4.18	0.75	มาก	4
รวม	4.08	0.67	มาก	-

จากตารางที่ 4.6 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.75) รองลงมา คือ ผู้บริหารสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 0.73) ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนครูในการพัฒนาหลักสูตร การสอน และการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.72) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ผู้บริหารให้การสนับสนุนโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครู ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 0.89)

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง จำแนกเป็นรายข้อ

(n = 174)

ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. ผู้ปกครองส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน	3.75	0.82	มาก	2
2. ผู้ปกครองศึกษาและเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่	3.50	0.85	ปานกลาง	4
3. ผู้ปกครองให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน	3.65	0.86	มาก	3
4. ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	3.78	0.87	มาก	1
5. ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน	3.42	0.91	ปานกลาง	6
6. ผู้ปกครองสนับสนุนนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน	3.44	0.95	ปานกลาง	5
รวม	3.59	0.75	มาก	-

จากตารางที่ 4.7 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.87) รองลงมา คือ ผู้ปกครองส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.75$, S.D. = 0.82) ผู้ปกครองให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = 0.86) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.91)

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการส่งเสริมของชุมชน จำแนกเป็นรายข้อ

(n = 174)

ด้านการส่งเสริมของชุมชน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน	3.18	0.87	ปานกลาง	4
2. ชุมชนเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่	3.19	0.86	ปานกลาง	3
3. ชุมชนให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน	3.22	0.88	ปานกลาง	2
4. ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษให้ เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน	3.17	0.86	ปานกลาง	5
5. ชุมชนรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	3.26	0.87	ปานกลาง	1

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ด้านการส่งเสริมของชุมชน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
6. ชุมชนมีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษแก่นักเรียน	3.08	0.84	ปานกลาง	8
7. ชุมชนดำเนินการเสริมกิจกรรมให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน	3.12	0.90	ปานกลาง	7
8. ชุมชนให้ความร่วมมือกับครอบครัวของนักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษ	3.16	0.88	ปานกลาง	6
รวม	3.17	0.79	ปานกลาง	-

จากตารางที่ 4.8 พบว่า โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ด้านการส่งเสริมของชุมชน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ชุมชนรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.87) รองลงมา คือ ชุมชนให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.88) ชุมชนเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.86) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ชุมชนมีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษแก่นักเรียน ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 0.84)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET

(n = 174)

ระบบการจัดการการเรียนรู้	สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (n = 136)		ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (n = 38)		t	Sig. (2-tailed)
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน	4.00	0.59	3.77	0.57	3.80	0.00
2. ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	4.00	0.61	3.79	0.68	3.18	0.00
3. ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน	4.12	0.67	3.93	0.69	2.60	0.01
4. ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง	3.65	0.76	3.39	0.71	3.27	0.01
5. ด้านการส่งเสริมของชุมชน	3.21	0.79	3.03	0.78	2.22	0.03
รวม	3.84	0.58	3.62	0.61	3.45	0.00

จากตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET พบว่า ในภาพรวมโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านมีการปฏิบัติแตกต่างกันที่มีระดับนัยสำคัญ .01 ยกเว้นด้านการส่งเสริมของชุมชนที่มีระดับการปฏิบัติที่แตกต่างกันที่มีระดับนัยสำคัญ .05

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละรายด้าน พบว่า ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครองมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสูงสุด

ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา

(n = 174)

ระบบการจัดการการเรียนรู้	ได้รับรางวัลด้านวิชาการ (n = 85)		ไม่ได้รับรางวัลด้านวิชาการ (n = 89)		t	Sig. (2-tailed)
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน	4.22	0.51	3.70	0.55	11.10	0.00
2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	4.22	0.59	3.71	0.57	10.05	0.00
3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน	4.39	0.57	3.78	0.63	11.62	0.00
4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง	3.90	0.72	3.30	0.66	9.90	0.00
5. การส่งเสริมของชุมชน	3.45	0.75	2.91	0.74	8.32	0.00
รวม	4.07	0.54	3.52	0.51	12.09	0.00

จากตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา พบว่า ในภาพรวมโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่ได้รับรางวัลด้านวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านมีการปฏิบัติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 เช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละรายด้าน พบว่า ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียนมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสูงสุด

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

(n = 174)

ระบบการจัดการการเรียนรู้	ได้รับรางวัลด้านการสื่อสาร (n = 72)		ไม่ได้รับรางวัลด้านการสื่อสาร (n = 102)		t	Sig. (2-tailed)
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน	4.26	0.50	3.73	0.55	11.29	0.00
2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู	4.30	0.58	3.71	0.56	11.75	0.00
3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน	4.43	0.58	3.82	0.62	11.38	0.00
4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง	3.95	0.71	3.33	0.68	10.11	0.00
5. การส่งเสริมของชุมชน	3.50	0.74	2.94	0.74	8.53	0.00
รวม	4.13	0.53	3.55	0.50	12.69	0.00

จากตาราง 4.11 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า ในภาพรวมโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่ได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านมีการปฏิบัติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 เช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละรายด้าน พบว่า การส่งเสริม สนับสนุนของผู้ปกครองมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสูงสุด

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 4.12 ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
1. ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของ นักเรียน		แนวทางการพัฒนา	
- นักเรียนมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน และมี พัฒนาการที่แตกต่างกัน	52	- วิเคราะห์นักเรียนเป็นรายบุคคลจัดเด็ก เป็นกลุ่ม จัดสอนเสริม จัดกิจกรรมการ เรียนรู้ที่หลากหลาย และ น่าสนใจมากขึ้น	38
		- ทบทวนเสริมและซ่อมเสริม ให้มีความ เข้มข้นต่อไป ย้ำเน้นหลายๆ ครั้ง	4
		- ครูทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างจาก ผู้เรียนคนอื่นที่ง่ายในการเข้าใจของเด็ก อ่อน	2
		- ควรมีการเรียนปรับพื้นฐานก่อน	4
		- ต้องกระตุ้นเน้นให้นักเรียนมีทักษะทั้ง 4 ทักษะ	3
		- ควรให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมแก้ปัญหา	1
		- ช้างครูต่างชาติมาสอน	1
		ติดตามประเมินผลนักเรียนอย่างต่อเนื่อง	1
- เด็กนักเรียนบางคนไม่สนใจ ขาดความ กระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เท่าที่ควร	40	- คุณครูต้องจัดกิจกรรมกระตุ้นให้ นักเรียนสนใจบ่อยๆ เพื่อส่งเสริมความ สนใจให้แก่เด็กนักเรียน	22

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- นักเรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสาร การกล้าแสดงออก	38	- ปลุกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษโดยความร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียน	7
		- ควรมีการเข้มงวดทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน	4
		- ติดต่อกับผู้ปกครอง ลดการเล่นเกม	3
		- จัดให้นักเรียนรับผิดชอบ ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ	2
		- นำเกม นำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนรักและสนใจ	1
		- จัดกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ	1
		- ให้นักเรียนฝึกพูดประโยคง่ายๆ	1
		- ฝึกสื่อสารนอกห้องเรียน บุคคลชาวต่างชาติ	1
		- ฝึกให้นักเรียนกล้าพูดและกล้าแสดงออกในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษ รวมทั้งการจัดกิจกรรมทางภาษา	26
		- ฝึกนักเรียนออกเสียงกับเจ้าของภาษา	11
		- ครูควรมีกิจกรรมสนุก ๆ จูงใจให้นักเรียนทำและใช้ภาษาแบบง่าย ๆ ไปเรื่อย ๆ จนเริ่มชินและยกระดับขึ้นในการใช้ภาษาให้ยาวขึ้น ยากขึ้น	3
		- เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามภาษาอังกฤษ อย่างเป็นกันเอง	1
		- ส่งเสริมให้นักเรียนตอบคำถามและฝึกให้นักเรียนคิด	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- นักเรียนบางคนยังต้องได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง และการเขียนเพิ่มเติม	15	- ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนให้มากยิ่งขึ้น - ฝึกการอ่าน เขียน บ่อยๆ เน้นย้ำเน้น คำศัพท์ โดยมีกิจกรรมหลากหลาย - ให้นักเรียนมาเรียนเสริมและให้เพื่อน ช่วยดูแลพร้อมให้แรงเสริมมากกว่าการตำหนิ - จัดกลุ่มนักเรียนที่มีปัญหาและครูให้ความสนใจส่งเสริมให้มีความรู้มากขึ้น - ให้นักเรียนฝึกออกเสียงจากการแสดงละคร นิทาน - ฝึกเขียน ให้ถูกต้องหรือคัดลายมือ ภาษาอังกฤษ	13 4 1 1 1
- นักเรียนไม่ท่องคำศัพท์	11	- ควรมีเทคนิคการสอนการท่องคำศัพท์ เพื่อให้นักเรียนจำได้ - จัดบัตรคำรูปภาพ หรือร้องเพลง ภาษาอังกฤษให้นักเรียน - ร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียนในการ ค่อยดูแลนักเรียน	9 2 1
- นักเรียนบางคนยังไม่สามารถจำคำศัพท์ได้	10	- ฝึกบ่อยๆ ท่องทุกวัน ท่องให้ขึ้นใจ - หาเทคนิคการจำ	7 4
- นักเรียนท่องคำศัพท์ได้ แต่นำมาใช้ในการ แต่งประโยคไม่เป็น	7	- ฝึกการใช้ศัพท์มาแต่งประโยคให้มากขึ้น - ทบทวนวิธีการแต่งประโยคบ่อยๆ	6 3
- นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่แน่น	7	- ควรอ่านหนังสือ หากิจกรรมทาง วิชาการต่าง ๆ มาทำ - ทบทวนสิ่งนั้นๆ จนเข้าใจ ให้ใช้แผนผัง ความคิด	3 3

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- มีนักเรียนบางคนต้องการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ เป็นพิเศษเพราะตามเพื่อนไม่ทัน	4	- ท่องศัพท์บ่อยๆ และหัดเขียนประโยคให้ถูกต้อง - มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนกลุ่มดังกล่าวในช่วงพักกลางวัน หรือ หลังเลิกเรียน - ควรมีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนกลุ่มอ่อนให้มากขึ้น	3 2 1
- นักเรียนขาดทักษะการฟัง	3	- จัดกิจกรรมทักษะการฟัง คู่มือต่างๆ การ์ตูน เพื่อให้มีทักษะในการฟัง - ส่งเสริมด้านการฟัง การออกเสียงอักษรประโยคต่างๆ และเล่นเกมทายปัญหา	3 1
- นักเรียนขาดทักษะทางการเขียน	3	- ควรฝึกทักษะการเขียนแบบง่ายๆตั้งแต่ป.1 - ฝึกนักเรียนเขียนบ่อยๆ ก่อนเข้าเรียน - เขียน-อ่านหนังสือและท่องศัพท์บ่อยๆ	1 1 1
- นักเรียนขาดความรับผิดชอบในงานที่มอบหมาย	3	- ลงโทษนักเรียนที่ไม่รับผิดชอบเพื่อให้ทำงานได้ดีขึ้น - ครอบบรมเรื่องความสำคัญของความรับผิดชอบให้นักเรียนเข้าใจ - แจ้ง ผู้ปกครองรับทราบปัญหา และกวดขันนักเรียน	1 1 1
- นักเรียนไม่มีทักษะการคิดวิเคราะห์ เชื่อมโยงกับสิ่งอื่น	3	- ควรกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ ฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะการคิด วิเคราะห์ ใ้ใช้คำถามหรือปฏิบัติกิจกรรมที่น่าสนใจ	3
- นักเรียนอ่อน ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการทำงานของกิจกรรมกลุ่ม	2	- จัดกลุ่มให้นักเรียนได้แสดงออกทุกคน และเพื่อนช่วยเพื่อน	2
- นักเรียนขาดทักษะในการออกเสียง บางตัวอักษร	2	- ฝึกการอ่านออกเสียง ให้ถูกต้อง และเน้นการอ่านออกเสียง	2

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- นักเรียนขาดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	1	- ควรได้มีโอกาสนำไปใช้กับผู้ปกครองที่บ้านให้สม่ำเสมอ	1
- นักเรียนไม่เข้าใจหลักภาษาไวยากรณ์	1	- ครูพัฒนาการสอนโดยใช้สื่อการเรียนรู้มาเป็นตัวช่วยในการพัฒนา	1
- นักเรียนเรียนรู้แบบท่องจำ	1	- ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้แบบเข้าใจตีความหมาย	1
- นักเรียนท่องคำศัพท์ไม่คล่อง	1	- ควรมีการฝึกท่องศัพท์ทุกวัน	1
- นักเรียนขาดทักษะในการวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	1	- คุณครูควรชี้แนะแนวทางการทำงานของนักเรียนให้มากขึ้น และสม่ำเสมอ	
2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู		แนวทางการพัฒนา	
- กิจกรรมการสอนไม่น่าสนใจ ไม่ทันสมัย ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรียน	34	- หากิจกรรมหรือเกมใหม่ ๆ วิธีการสอนให้สนุกสนาน และทันสมัย เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจมากขึ้น	25
		- มีกิจกรรมที่สนุกสนาน เสริมทักษะ	8
		- แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยเพื่อจะได้ดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง	1
		- สร้างกิจกรรมที่เป็น Active Learning	1
		- พัฒนาสื่อการสอนโดยใช้ CAI เข้ามามีส่วนร่วม	1
- ครูยังขาดทักษะ กระบวนการเรียนการสอนในการจัดทำแผนการสอน ความรู้ความสามารถในการสอน การวัดประเมินผล และประสบการณ์ของครูผู้สอน	24	- จัดอบรมส่งเสริมให้ครูได้พัฒนาศักยภาพด้านความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการจัดทำแผนการสอน การจัดการเรียนการสอน ที่ถูกต้องชัดเจน และมีแบบแผน	20
		- เพิ่มกิจกรรมและประสบการณ์จากครูต่างชาติเจ้าของภาษาให้แก่ครู	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
-		- จัดกิจกรรมแบ่งปันความรู้โดยเพื่อนครูที่มีความรู้ความชำนาญ	1
		- สร้างจิตสำนึกและตระหนักถึงคุณค่าของอาชีพครู	1
		- จัดนิเทศ การสอนครู	1
- ครูขาดประสบการณ์และความรู้ ขาดเทคนิคการสอน ขาดความเชี่ยวชาญ และไม่ถนัด	24	- จัดการฝึกอบรมให้ครูได้พัฒนาความรู้ความสามารถทักษะด้านการสอน	14
		- อบรมและศึกษาหาความรู้ เทคนิคเกี่ยวกับการสอนสื่อต่าง ๆ ที่ทันสมัย	7
		- จัดการนิเทศการสอนครู	3
- สื่อ อุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย	18	- สรรหาสื่อ การสอนที่ทันสมัยให้นักเรียนได้เรียนรู้	15
		- จัดโครงการ/กิจกรรมการผลิตสื่อ เชิญวิทยากรให้ความรู้แก่ครู	2
		- ให้แบ่งกลุ่มแล้วใช้สื่อที่ละกลุ่มเพื่อให้เพียงพอแก่นักเรียน	1
		- อบรมครูหาความรู้เทคนิคใหม่ๆ กิจกรรมใหม่ๆ ให้นักเรียนสนใจมีส่วนร่วม	6
- การจัดกิจกรรมมีน้อย ไม่หลากหลาย ไม่ดีที่สุดสำหรับนักเรียน และมีประสบการณ์น้อย	12	- วางแผนการจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลายเหมาะสมกับผู้เรียน	3
		- พัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีช่วยสอน	2
		- ครูต่างชาติประชุมและสร้างกิจกรรมเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ครูในกลุ่มสาระฯ	1
- นักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงออกในกิจกรรมภาษาอังกฤษ	9	- ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก กล้าสื่อสารภาษาอังกฤษ ให้กำลังใจนักเรียน	4
		- ส่งเสริมให้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโอกาสต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน	3

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- การจัดกิจกรรมในบางกิจกรรมของครูยังไม่ได้คุณภาพ ทำให้นักเรียนขาดทักษะการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง	6	- จัดกิจกรรมให้ทันสมัยเหมาะสมกับเนื้อหา - พัฒนาครูในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการให้ฝึกทักษะด้านการเขียนให้มากขึ้น - ให้ครูใช้เทคนิคจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ในแต่ละบท บัตรคำ เกมง่าย ๆ - ครูต้องปรับทัศนคติและตระหนักว่านักเรียนมีหลากหลาย - จัดกิจกรรมเพิ่มเติมต่อเนื่องไปถึงบ้าน เพื่อให้ผู้ปกครองได้รู้และมีส่วนร่วม	2 3 2 1 1
- ครูจบไม่ตรงเอก ทำให้ไม่มีศักยภาพการจัดกิจกรรม	5	- ครูควรพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ขยันจัดกิจกรรมและผลิตสื่อนวัตกรรมใหม่ ๆ มีความกระตือรือร้น ขยันไปอบรมและนำผลการอบรมมาพัฒนาการเรียนการสอน - โรงเรียนควรใช้ครูเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน - พัฒนาบุคลากรอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้มีศักยภาพ - ให้โอกาสครูได้รับความรู้ด้านการอบรมการจัดกิจกรรมต่าง ๆ	2 2 1 4
- ครูขาดความทันสมัยด้านเทคโนโลยี	4	- ใช้สื่ออุปกรณ์การสอนให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้	3

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- การสอนของครูเน้นการอ่านและเขียนมากกว่าการพูด มีกิจกรรมน้อย เน้นแต่เนื้อหาที่ไม่น่าสนใจ	4	- สอนให้นักเรียนมีพื้นฐานด้านไวยากรณ์และศัพท์เพื่อใช้ในการพูด	1
- ครูบางคนไม่ค่อยกล้าแสดงออกทางการพูดสื่อสาร	3	- ให้นักครูร่วมกันสอนกับครูต่างชาติ เพื่อให้กล้าแสดงออกตามครูต่างชาติ	1
- จัดกิจกรรมได้เฉพาะกลุ่มที่มีพื้นฐานดีในบางกิจกรรม กิจกรรมบางอย่างดำเนินไปค่อนข้างช้า เพราะเนื่องจากนักเรียนมีทักษะการเรียนรู้ที่ไม่เท่ากัน	2	- ส่งครูไปอบรมวิชาภาษาอังกฤษ	1
- การอบรมครูในโรงเรียนมีน้อย เพราะตรงกับคาบสอนของครู	2	- จัดนิเทศครูวิชาภาษาอังกฤษ	1
- ครูไม่นำสื่อการสอนมาประกอบการสอนนักเรียน	2	- หากิจกรรมที่ไม่ยากมากให้นักเรียนแบ่งกิจกรรมตามความยาก – ง่าย ให้เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียน	2
- ครูยังใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารไม่ดีเท่าที่ควร	2	- ให้นักครูได้รับการอบรมและหาประสบการณ์เสมอและให้ครูต่างชาติแนะนำทสนทนา	2
- ครูไม่เข้าใจพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน	2	- นิเทศติดตามครูเรื่องการนำสื่อการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับนักเรียน	2
- ครูขาดความเอาใจใส่ในกิจกรรมนักเรียนขาดความรับผิดชอบ	2	- การจัดให้ครูได้เรียนรู้กับครูต่างชาติ	2
- การจัดกิจกรรมกับหลักสูตรไม่สอดคล้อง	1	- ครูต้องวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลและจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน	2
		- ครูควรใส่ใจให้นักเรียนทำกิจกรรม	1
		- จัดระบบการพัฒนาครูบ่อย ๆ	1
		- ผู้บริหารควรนิเทศครู	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน		แนวทางการพัฒนา	
- การส่งเสริมครูให้มีพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในยุค 4.0	30	- ส่งเสริมให้ครูมีการพัฒนาทักษะของครูให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง เพื่อสู่ครูมืออาชีพ	18
		- อบรมครู โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ	12
		- ควรมีการให้ครูทุกคนได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง	7
		- ให้ครูผลิตสื่ออุปกรณ์การสอนให้เหมาะสมกับการจัดการการสอน	1
- การบริหารจัดการด้านสื่อการเรียนรู้มีน้อย ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย	26	- จัดสรรงบประมาณด้านสื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนและมีความทันสมัย	13
		- ส่งเสริมอุปกรณ์ด้าน IT ในการจัดการเรียนการสอน	10
		- ส่งเสริมให้ครูสร้างสื่อและจัดหาอุปกรณ์ให้มีจำนวนมากขึ้น เพียงพอต่อการเรียนรู้	3
		- ควรเพิ่มสัญญาณ wifi เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ในยุคของการใช้ IT	1
- การบริหารจัดการด้านการจัดแหล่งการเรียนรู้	12	- จัดงบประมาณในการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งในและนอกห้องเรียน	11
- ไม่มีครูเจ้าของภาษามาสอนให้กับผู้เรียน	8	- ควรจัดจ้างครูเจ้าของภาษามาจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง	8

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- การรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของครูและนักเรียน	7	- ควรมีการรับฟังปัญหาอย่างแท้จริงจากนักเรียนและครู เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาต่อไป	7
- การส่งเสริมด้านการจัดกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษ	6	- เชิญบุคคลภายนอกมาจัดกิจกรรม	1
		- ควรมีการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกทักษะอย่างต่อเนื่อง เช่น กิจกรรมค่าย	5
- สร้างกลุ่ม PLC ด้านภาษาอังกฤษ	5	- ส่งเสริมให้นักเรียนไปแข่งขันภายนอก	1
		- จัดหาเวลาและสถานที่ให้ครูได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้	3
		- จัดกิจกรรมเพื่อให้ครูชาวไทยกับครูชาวต่างชาติเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้	2
- การให้แรงเสริมขวัญกำลังใจแก่ครู	5	- จัดทัศนศึกษาแหล่งเรียนรู้ที่สัมผัสประสบการณ์ตรง เช่น ไปต่างประเทศ	5
- การสนับสนุนอบรมการสร้างสื่อที่ทันสมัย	4	- ควรให้การส่งเสริมให้มีการเข้าอบรมการสร้างสื่อเพื่อพัฒนานักเรียน	4
		- ควรมีการจัดกิจกรรมประกวดสื่อ	1
- ขาดการติดตามเอาใจใส่นักเรียนและครู	3	- ควรมีการนิเทศอย่างสม่ำเสมอ	3
- ด้านงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาครู	3	- ส่งเสริมสนับสนุนงบประมาณการจัดจ้างครูชาวต่างชาติเจ้าของภาษามาสอน	3
- สร้างแรงจูงใจให้กับครู	1	- จัดการแข่งขันเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3
- ความเข้าใจของผู้บริหารเกี่ยวกับการวางแผนการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษ	1	- ผู้บริหารควรมีการอบรมด้านพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง		แนวทางการพัฒนา	
- ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ	59	- โรงเรียนต้องประชาสัมพันธ์ หรือ ประชุมผู้ปกครองชี้แจงให้เห็น ความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ และการสนับสนุนให้นักเรียนได้ทำ กิจกรรมทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน	43
- ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการเข้มงวด ในการเรียนภาษาอังกฤษ และส่งเสริมทักษะ ของบุตรตนเอง	45	- เชิญชวนผู้ปกครองให้เข้ามีส่วนร่วมใน การจัดกิจกรรม	13
		- โรงเรียนจัดอบรม ชี้แจง หรือแนะนำ กระตุ้นให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญ ของภาษาอังกฤษ โดยครูต้องติดตาม สอบถามผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง	31
		- เรียกพบเป็นรายกรณีที่มีปัญหา	15
		- จัดทำเอกสารให้นักเรียนทำกิจกรรม ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน	3
		- ส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามหาความรู้ด้วย ตนเอง	13
- มีภาระมากไม่มีเวลาดูแลบุตร	36	- โรงเรียนต้องทำความเข้าใจกับ ผู้ปกครองเรื่องการมีเวลาในการดูแล บุตรหลาน	13
		- ครูต้องช่วยดูแลนักเรียนและขอให้ ผู้ปกครองคอยติดตามผู้เรียน	7
		- ทางโรงเรียนต้องจัดสอนพิเศษให้ นักเรียน	4
		- เชิญผู้ปกครองที่มีความรู้มาเป็นวิทยากร ช่วยเหลือนักเรียน	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
- ขาดความรู้เกี่ยวกับทักษะในการฝึกฝนนักเรียน	17	- อบรมเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้ปกครองโดยให้ผู้ปกครองสามารถใช้เครื่องมือที่เป็นสื่อที่สามารถสอนนักเรียนได้	9
		- สร้างเครือข่ายผู้ปกครอง ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ เป็นคนช่วยหาวิธีการส่งเสริมผู้เรียน	3
		- ครูพยายามออกแบบงานที่ผู้ปกครองสามารถช่วยได้	2
		- ครูจัดกิจกรรมให้เด็กได้ทำกับผู้ปกครองมากขึ้น	2
		- จัดค่ายภาษาอังกฤษ ให้กับผู้ปกครอง	1
- ผู้ปกครองไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และการสอนแบบใหม่	8	- จัดประชุมผู้ปกครองเพื่อทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง	8
- ผู้ปกครองไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมกับโรงเรียน	7	- ติดต่อประสานงาน ให้ข้อมูล ข่าวสารผ่านช่องทางอื่น	7
- ผู้ปกครองไม่มีการกระตุ้นให้นักเรียนท่องศัพท์	6	- ชี้แจงให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการช่วยกระตุ้นให้นักเรียนท่องศัพท์	6
- ผู้ปกครองคิดว่าเป็นหน้าที่ของโรงเรียน	2	- พูดคุยกับผู้ปกครองให้เข้าใจ และให้ความร่วมมือเมื่อนักเรียนกลับบ้านควรทำกิจกรรมเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง	2
- ขาดการส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ	1	- ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและมีส่วนร่วมในการพัฒนานักเรียน	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	แนวทางการพัฒนา	จำนวน
5. การส่งเสริมของชุมชน		แนวทางการพัฒนา	
- ชุมชนไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญ ไม่ให้ความร่วมมือ ขาดความกระตือรือร้น เรื่องการศึกษา การใช้ภาษาอังกฤษ	47	- จัดให้ชุมชนมีส่วนร่วมกับกิจกรรม โรงเรียนและนักเรียน	21
		- ประชาสัมพันธ์ ชี้แจง และส่งเสริมให้ เห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ	21
		- จัดกิจกรรมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษ	4
		- จัดกิจกรรมฝึกนักเรียนด้านภาษา ส่งเสริมการใช้ภาษาแก่ชุมชน	2
		- จัดหาชาวต่างชาติร่วมงานในชุมชน	2
- ชุมชนมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของโรงเรียน น้อย หรือไม่เคย	35	- เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม กิจกรรมโรงเรียน และแสดงความ คิดเห็น	17
		- จัดทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ ร่วมกับชุมชน	12
		- ชี้แจงสร้างความเข้าใจกับชุมชน	3
		- เชิญผู้นำชุมชนให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม โรงเรียน	2
- ขาดแหล่งเรียนรู้ในชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนา ภาษาอังกฤษ	13	- จัดทำแหล่งเรียนรู้ร่วมกับชุมชนให้ นักเรียนได้ศึกษา	9
		- ร่วมกันจัดกิจกรรมกับชุมชน โดย โรงเรียนสนับสนุน	4
- ไม่มีการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนในชุมชน	9	- โรงเรียนเชิญชุมชนเข้าร่วมกิจกรรมของ โรงเรียน	9
- ขาดการประชาสัมพันธ์ ผลักดันกิจกรรม ต่าง ๆ ชู่ชุมชน	6	- ประชาสัมพันธ์กิจกรรม เชิญชวนให้ ชุมชนมีส่วนร่วม	6

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนที่ได้รับรางวัล

จากการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์โรงเรียนที่ได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชน ระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครจำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนเขมะสิริอนุสรณ์ โรงเรียนสารสาสน์พัฒนา โรงเรียนธนิษฐวิทยา และโรงเรียนศิริมงคลศึกษา โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน/รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หรือครูหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีข้อมูลเพียงพอในเรื่องที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาค้นคว้าที่สุดเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key information interview) สรุปผลได้ดังนี้

แนวคิดและหลักการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

แนวคิดและหลักการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนของทั้ง 5 โรงเรียนนั้น ผู้บริหารได้ให้ความสำคัญต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยผู้บริหารมีหลักการ ดังนี้

1. ผู้บริหารเห็นความสำคัญของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเริ่มสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ
2. ผู้บริหารเป็นผู้นำในการสนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาและทำให้ครู และบุคลากรอื่นตระหนักว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพียงใด
3. ผู้บริหารมีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการกำหนดแผนปฏิบัติงานประจำปี รวมถึงการให้มีการนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ชัดเจนและสอดคล้องกับการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยบรรจุกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ในยุทธศาสตร์อย่างชัดเจน โดยเน้นกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจเป็นพิเศษ อีกทั้งยังจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้เอื้ออำนวยแก่นักเรียน

หากพิจารณาตามรายด้านของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันเป็นระบบนั้น ทำให้โรงเรียนมีแนวทางการพัฒนาในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้

1. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน

เมื่อผู้บริหารเห็นความสำคัญของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนพยายามดำเนินการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ให้ตรงประเด็น โดยเริ่มจากการทราบถึงปัญหาที่แท้จริงจากนักเรียนและครูก่อน เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์และหาทางแก้ไขได้อย่างตรงจุด ทั้งยังสื่อสารให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชนให้ทราบถึง

ความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการสร้างเจตคติที่ดี โดยผู้บริหารเป็นผู้มีบทบาทและมีส่วนร่วมสำคัญในการกำหนดแผนปฏิบัติงานประจำปี รวมถึงการให้มีการนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยบรรจุกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ในยุทธศาสตร์อย่างชัดเจน โดยเน้นกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจเป็นพิเศษ เช่น โครงการวันพูดภาษาอังกฤษ (ในหนึ่งสัปดาห์กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหนึ่งวัน) โครงการเขียนดินแดนต่างชาติ เป็นต้น อีกทั้งยังสนับสนุนด้านงบประมาณให้ครูเข้าอบรมเพื่อพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนที่น่าสนใจให้แก่แก่นักเรียน และจัดหาครูเจ้าของภาษาเพื่อให้ครูร่วมกันสอนกับครูต่างชาติ เพื่อให้กล้าแสดงออกตามครูต่างชาติ และนักเรียนได้เรียนจากครูเจ้าของภาษาด้วย และนอกจากนี้ควรส่งเสริมอุปกรณ์ และสื่อเทคโนโลยี เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจยิ่งขึ้น ทั้งยังจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้อี้อำนวยแก่นักเรียนด้วย

2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู

ครูได้ร่วมมือกับครูต่างชาติตั้งแต่การวางแผนการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเชื่อมโยงกับหลักสูตรหรือสอดคล้องวิชาอื่นที่เรียน เพื่อให้ได้ผลและใช้เวลาอย่างคุ้มค่าที่สุด โดยเน้นกิจกรรมที่สนุกก่อน และค่อยๆปรับนำมาบูรณาการกับเนื้อหา แต่ยังคงให้สอนสนุกอยู่ และพยายามปรับวิธีการสอนที่เน้นวิชาการให้น่าสนุกมากขึ้น และให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอด้วยกระบวนการเรียนการสอนและให้มีความหลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดความสุข สนใจที่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การโต้เวที การนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน การสร้างสถานการณ์จำลอง ฯลฯ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษ ฝึกทักษะกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยครูใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนอย่างเหมาะสม ทั้งสื่อเทคโนโลยี วีดีโอ คลิปต่างๆ รวมทั้งการวิเคราะห์นักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อส่งเสริมได้อย่างเหมาะสม ทั้งนักเรียนที่เก่ง กลาง อ่อน มีกระบวนการเสริมบทเรียนทั้งเพื่อนช่วยเพื่อน การสอนเสริมช่วงเวลาพัก การอ่านText ภาษาอังกฤษ หนังสือเรียนนอกเวลา และประเด็นต่างๆ มาดกอภิปรายร่วมกัน เป็นต้น นอกจากนี้ครูไทยที่สอนภาษาอังกฤษควรฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองด้วยการอบรมการสื่อสารภาษาอังกฤษกับครูต่างชาติ เพื่อใช้ในการสื่อสารกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน

3. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน

เมื่อครูได้เน้นกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจเป็นพิเศษ และจัดสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนที่เอื้ออำนวยให้แก่แก่นักเรียนแล้ว ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน

วิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น และอยากที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส ทำให้นักเรียนเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ในการหาคำศัพท์เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร เพื่อพัฒนาให้ตนเองนั้นสื่อสารภาษาอังกฤษได้

4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง

ผู้บริหารต้องพยายามสื่อสารให้ผู้ปกครองได้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อที่จะได้รับการมีส่วนร่วมจากผู้ปกครอง โดยการจัดกิจกรรมโรงเรียนที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนด้วยการนำเสนอทั้ง 2 ภาษา เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นชินอย่างต่อเนื่อง เช่น การพูดแถวช่วงเช้าทุกวัน จะพูดคุยทั้ง 2 ภาษา ในช่วงแรกๆ จะยังไม่ค่อยรู้เรื่องนัก แต่เมื่อเข้าไปในห้องเรียน คุณครูแต่ละระดับชั้นจะทำการอธิบายในห้องเรียนอีกครั้ง หรือหากเนื้อหาตรงกับวิชาที่จะสอน ก็สามารถนำเข้าสู่การเรียนการสอนได้ด้วย นอกจากนี้ เมื่อมีการจัดกิจกรรมโรงเรียนจะเชิญผู้ปกครองเข้ามาดูด้วย ก็จะนำนักเรียนมาเป็นพิธีกร ทั้งภาคภาษาไทย และภาคภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้ปกครองเกิดความสนใจว่าทำอย่างไรจะทำให้บุตรของตนเองเป็นแบบนี้บ้าง ซึ่งเป็นตัวชี้ให้ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมตามที่ครูได้นำเสนอ บางโรงเรียนได้สอนนักเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ไปฝึกปฏิบัติกับที่บ้านของนักเรียน ทำให้ผู้ปกครองได้รับความรู้นำไปประกอบวิชาชีพของตนให้ดียิ่งขึ้นได้ ทำให้ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ปกครองได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายในช่วงวันหยุด โดยทำกิจกรรมร่วมกัน และสอดแทรกความรู้ภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส จัดให้มีอินเตอร์เน็ตเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่างประเทศ หรือให้ความร่วมมือในรูปแบบผู้ปกครองเครือข่าย ผู้ปกครองอาสาในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็น การประเมินแนะนำเรื่องหลักสูตรโรงเรียนด้วย

5. การส่งเสริมของชุมชน

แม้ว่าโรงเรียนส่วนใหญ่จะประสบปัญหาเรื่องการขอความร่วมมือจากชุมชน อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารแต่ละโรงเรียน พยายามนำแหล่งเรียนรู้บริเวณใกล้โรงเรียนมาใช้เป็นสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษแทน เพื่อให้นักเรียนสามารถนำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ผู้บริหารพยายามเชิญชวนตัวแทนชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการจัดการศึกษา โดยเฉพาะทางด้านภาษาอังกฤษ โดยที่ฝ่ายกิจการนักเรียนสร้างสัมพันธ์กับชุมชนภายนอก ด้วยการเป็นมัคคุเทศก์น้อยให้ชุมชนในบางกิจกรรม หรือการนำทัวร์โรงเรียน ทั้งนี้พิจารณาตามความเหมาะสมของผู้บริหารและคณะทำงาน

หากกล่าวโดยสรุปนั้น พบว่า จุดมุ่งหมายของโรงเรียนที่ต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้นอย่างเป็นระบบนั้น ต้องเริ่มที่ผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ขับเคลื่อนและมีแนวทางการดำเนินการที่ชัดเจน รวมทั้งคอยสนับสนุนส่งเสริมทั้งภายใน โรงเรียน (ครูและนักเรียน) และภายนอกโรงเรียน (ผู้ปกครองและชุมชน) อย่างต่อเนื่องและในรูปแบบที่หลากหลาย เพราะเชื่อว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้นั้น ต้องอาศัยความร่วมมือทั้งจากผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และชุมชน

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและทำการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ การได้รับรางวัลด้านวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษ และการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้เป็น โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) ปีการศึกษา 2559 จากจำนวน 371 โรงเรียน กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% กำหนดได้จำนวนโรงเรียนตัวอย่างจำนวน 189 โรงเรียน ซึ่งในแต่ละโรงเรียนดังกล่าว มีผู้ให้ข้อมูล (Key Informants) ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน/ผู้จัดการโรงเรียน/ครูใหญ่ ครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ โรงเรียนละ 3 คน ทั้งหมดจำนวน 567 ฉบับ โดยเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากการส่งไปรษณีย์ และเก็บรวบรวมด้วยตนเองได้แบบสอบถามคืนกลับมาจำนวน 522 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.06

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียน ตอนที่ 2 แบบสอบถาม

เกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ และตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา และแนวทางการพัฒนาต่อระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่า 0.80 – 1.00 และแบบสอบถามเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.979 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้การทดสอบค่าที (paired samples t-test) และการวิเคราะห์เนื้อหาโดยมีสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานที่เป็นโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่มีผลการทดสอบ O-NET สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (ร้อยละ 78.16) เป็นโรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 51.15) และไม่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 58.62) สาเหตุน่าจะมาจากเป็นโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีความต้องการรักษามาตรฐานของโรงเรียนเป็นหลัก ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะวัดผลงานจากผลการทดสอบ O-NET เป็นหลัก นอกจากนี้หน่วยงานการจัดการแข่งขันมีไม่มากนัก อีกทั้งหน่วยงานหลักอันได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กระทรวงศึกษาธิการ ไม่ได้จัดการแข่งขันให้เป็นที่รับทราบกันอย่างทั่วถึง

5.1.2 โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครมีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน รองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู และด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการส่งเสริมของชุมชน

5.1.3 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ในภาพรวมโรงเรียนที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน หากพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านมีการปฏิบัติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ยกเว้นด้านการส่งเสริมของชุมชนที่มีระดับการปฏิบัติแตกต่างกัน

ที่มีระดับนัยสำคัญ .05 เมื่อจำแนกตามการได้รับรางวัลด้านวิชาการวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าทั้งในภาพรวมและรายค่านั้น โรงเรียนที่ได้รับรางวัลด้านวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อจำแนกตามการได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่าทั้งในภาพรวมและรายค่านั้น โรงเรียนที่ได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิด พบว่า

5.1.4.1 ปัญหาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี ดังนี้

1) ปัญหาของการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะนักเรียน เกิดจากพื้นฐานและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน ทำให้เด็กนักเรียนแต่ละคนมีความสนใจ ความกระตือรือร้น และความรับผิดชอบในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่าง นอกจากนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และขาดความกล้าแสดงออกในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วย

2) ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู คือ ครูยังขาดประสบการณ์และความรู้ ขาดเทคนิคการสอน ขาดความเชี่ยวชาญ ไม่ถนัด ขาดทักษะ และกระบวนการเรียนการสอนในการจัดทำแผนการสอน และการวัดประเมินผล รวมทั้งครูไม่ได้วางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยศึกษานิเทศก์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละราย เนื่องจากจำนวนเด็กในห้องมีจำนวนมาก ซึ่งครูส่วนใหญ่เน้นการสอนเพื่อให้มีผลคะแนนที่ดีมากกว่าการพัฒนาทักษะการสื่อสาร นอกจากนี้ ครูยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักเรียนในชีวิตประจำวันมากนัก เนื่องจากครูไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเช่นกัน ทั้งยังโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก จึงมีครูต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษาจำนวนน้อย

3) ปัญหาด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารยังขาดการสนับสนุนโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครู และการบริหารจัดการด้านการเรียนรู้มีน้อย ไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย ทำให้ไม่มีสื่อที่น่าสนใจไว้ประกอบการเรียนการสอน ซึ่งการจัดจ้างครูเจ้าของภาษามาจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน ได้รับประสบการณ์ตรง และให้เกิดความคุ้นชินการเจ้าของภาษาก็มีจำนวนน้อย ไม่เพียงพอกับปริมาณนักเรียน

4) ปัญหาด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง คือ ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการเข้มงวดในการเรียนภาษาอังกฤษ และส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่บุตร

5) ปัญหาด้านการส่งเสริมของชุมชน คือ ชุมชนไม่เห็นความสำคัญและไม่ได้ให้ความร่วมมือเรื่องการศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งยังขาดแหล่งเรียนรู้ในชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาอังกฤษด้วย

5.1.4.2 แนวทางการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี ดังนี้

1) ครูควรแจ้งให้นักเรียนและผู้ปกครองได้ทราบและตระหนักถึงความจำเป็นของการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อร่วมมือและช่วยกันพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งที่บ้านและโรงเรียน โดยให้เด็กนักเรียนเริ่มวางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยมีครูคอยให้คำชี้แนะแนวทางการทำงานของนักเรียนด้วย

2) ครูควรวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละรายเพื่อพัฒนานักเรียนได้อย่างตรงจุด อีกทั้งครูควรได้รับการเข้าฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถทักษะด้านการสอนอบรมและศึกษาหาความรู้ เทคนิคเกี่ยวกับการสอนสื่อต่าง ๆ ที่ทันสมัย มีจัดการนิเทศการสอนครู เพิ่มกิจกรรมและประสบการณ์จากครูต่างชาติเจ้าของภาษาให้แก่ครู จัดกิจกรรมแบ่งปันความรู้โดยเพื่อนครูที่มีความรู้ความชำนาญ และสรรหาสื่อการสอนที่ทันสมัยให้นักเรียนได้เรียนรู้ และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ครูควรพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ขยันจัดกิจกรรมและผลิตสื่อนวัตกรรมใหม่ ๆ มีความกระตือรือร้น ขยันไปอบรมและนำผลการอบรมมาพัฒนาการเรียนการสอนด้วย

3) ผู้บริหารควรทราบถึงปัญหาอย่างแท้จริง จากนักเรียนและครู เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาและแก้ไขได้อย่างตรงจุด ทั้งยังตระหนักถึงความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อแจ้งให้ครูผู้ปกครอง และชุมชนให้ทราบด้วย นอกจากนี้ ผู้บริหารควรสนับสนุนให้ครูเข้าอบรมเพื่อพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนที่น่าสนใจให้แก่นักเรียน และนอกจากนี้ ควรสนับสนุนด้านอุปกรณ์และสื่อเทคโนโลยี เพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจยิ่งขึ้น และจัดหาครูเจ้าของภาษาเพื่อให้ครูร่วมกันสอนกับครูต่างชาติ เพื่อให้กล้าแสดงออกตามครูต่างชาติ และนักเรียนได้เรียนจากครูเจ้าของภาษาด้วย

4) โรงเรียนควรจัดประชุม หรือทำการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองได้เห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษและการสนับสนุนให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมทั้งที่โรงเรียน

และที่บ้าน และเชิญชวนผู้ปกครองให้เข้ามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม หรือจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน

5) โรงเรียนควรประชาสัมพันธ์ ชี้แจง และส่งเสริมให้ชุมชนเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมโรงเรียน และแสดงความคิดเห็น และจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ร่วมกับชุมชนเพื่อฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนและคนในชุมชน เพื่อให้เกิดประโยชน์กับทุกฝ่าย

5.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนที่ได้รับรางวัล พบว่า

ผู้บริหารได้ให้ความสำคัญต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยผู้บริหารเห็นความสำคัญของการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเริ่มจากการสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้แก่ ครู และบุคลากรอื่นในโรงเรียน ผู้บริหารสนับสนุนและส่งเสริม มีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการกำหนดแผนปฏิบัติงานประจำปีอย่างต่อเนื่อง ชัดเจน และสอดคล้องกับระบบการจัดการการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเน้นกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจเป็นพิเศษ ทั้งยังจัดสรรงบประมาณจ้างครูเจ้าของภาษาจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง พร้อมทั้งจัดให้มีการอบรมครูโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง และจัดหาสื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารเพื่อให้น่าสนใจแก่นักเรียน ทั้งยังพยายามปรับวิธีการสอนที่เน้นวิชาการให้น่าสนใจมากขึ้น และให้มีการฝึกทักษะปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ด้วยกระบวนการเรียนการสอนและให้มีความหลากหลาย นอกจากนี้เมื่อมีการจัดกิจกรรมโรงเรียน โดยการจัดกิจกรรมที่มีนักเรียนเป็นพิธีกรที่พูดภาษาอังกฤษที่ผู้ปกครองเข้ามาดูด้วยนั้น ก็จะเป็นตัวชี้ให้ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมตามที่ครูได้นำเสนอ บางโรงเรียนได้สอนนักเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และไปฝึกปฏิบัติที่บ้านของนักเรียน ทำให้ผู้ปกครองได้รับความรู้นำไปประกอบวิชาชีพของตนให้ดียิ่งขึ้นได้ ทำให้ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ปกครองได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายในช่วงวันหยุด โดยทำกิจกรรมร่วมกัน และสอดแทรกความรู้ภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส นอกจากนี้ผู้บริหารได้พยายามขอความร่วมมือจากชุมชน โดยการจัดกิจกรรมมักคุเทศก์น้อยตามแหล่งเรียนรู้ในชุมชน เป็นต้น

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่นำไปสู่การอภิปราย โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นหลัก คือ 1) การอภิปรายผลการศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร 2) การอภิปรายผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร และ 3) การอภิปรายผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนา ซึ่งมีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

5.2.1 การอภิปรายผลการศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียนมีระดับการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมากสูงเป็นอันดับหนึ่ง แสดงว่า ผู้บริหารโรงเรียนซึ่งมีหน้าที่ในการบริหารงานวิชาการที่เป็นหลักสำคัญนั้น ควรตระหนักถึงความสำคัญเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับจันทร์ฤทัย พานิชสุกผล (2557) ระบุว่า ครูและคณะผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทและหน้าที่ในการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาอยู่ในระดับมาก

ส่วนด้านการส่งเสริมของชุมชนมีระดับปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลางเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งหมายความว่า ชุมชนไม่ได้เห็นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมากนัก เพราะชุมชนไม่ได้ตระหนักว่าตนเองเป็นส่วนสำคัญหนึ่งในการมีส่วนร่วม ซึ่งสอดคล้องกับ วีระชาติ ชมพูหลง, สมชาย วงศ์เกษม และ สมบัติ ฤทธิเดช (2554) ที่พบว่าความพึงพอใจในการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของชุมชนอยู่ในระดับน้อย และพิรศักดิ์ หม่อมกันทา (2553) ที่พบตรงกันว่า ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการสังเคราะห์ข้อมูลเป็นรายด้าน มีข้อค้นพบ ดังนี้

ด้านการจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน โดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมากทุกข้อ ยกเว้น นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนดเท่านั้นที่มีระดับการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นักเรียนให้ความสนใจกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีรางวัลให้ ส่งผลให้

นักเรียนสนใจเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนสนใจนั้น เป็นกิจกรรมที่มีรางวัลให้ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนา เอียวเส็ง (2544, น. 116) ระบุว่า การให้รางวัลเพื่อเป็นการส่งเสริมแลกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ และตั้งใจทำงานเป็นสิ่งที่ดี โดยเฉพาะสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนใจ มีทัศนคติที่ดีและตั้งใจฝึกฝน เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ วราศิริ วงศ์สุนทร (2543, น.192) ระบุว่า เทคนิคการสอนที่เน้นการเสริมแรงด้วยคำพูดชมเชยและการใช้คำพูดจูงใจมากกว่า การลงโทษ บางครั้งครูอาจมีรางวัลให้ ซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้ดี ส่วนการที่นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนด อยู่ในระดับปานกลางนั้น แสดงให้เห็นว่า นักเรียนยังขาดความรับผิดชอบต่อตนเองเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ หากครูนำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีรางวัลให้สามารถแก้ไขปัญหา นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ อชิรญา แหมไธสง (2553, บทคัดย่อ) ระบุว่า การพัฒนาการดำเนินงานแก้ไขปัญหานักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง มีการดำเนินการโดยใช้กลยุทธ์การพัฒนา 2 อย่าง คือ การระดมพลังสร้างสรรค์ และการเสริมแรงด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานการเสริมสร้างความรับผิดชอบในตนเอง

ด้านการจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครูโดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเฉพาะ ครูส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงลึกจากการสัมภาษณ์ โรงเรียนที่ได้รับรางวัล ที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้เอื้ออำนวยแก่นักเรียน เช่น โครงการวันพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูยังใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายรูปแบบ น่าสนใจ และทันสมัยอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ Finocchiaro และ Brumfit (1983) ที่ระบุว่า ครูเป็นผู้สอนและถ่ายทอดความรู้ต่างๆโดยตรง ทั้งนี้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนจะพัฒนาหรือไม่ขึ้นอยู่กับครูเป็นสำคัญ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าครูเป็นผู้มีหน้าที่ในการจัดกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ อีกทั้งครูเป็นผู้สอนนักเรียนโดยตรงที่ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ ชินณเพ็ญ รัตนวงศ์ (2547) ที่พบว่า ผลการสอนของครูโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียนโดยภาพรวมมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ แต่เมื่อพิจารณารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำนั้น พบว่า ผู้บริหารยังไม่ได้ให้การสนับสนุนโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครูเท่าที่ควร และการจัดหาสื่อ และ

เทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางพัฒนา ที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการจัดประชุมสัมมนาหรือส่งเสริมให้ครูได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และสอดคล้องกับ ชีระ รุญเจริญ (2546, น. 19 -21) ระบุว่า การส่งเสริมพัฒนาครูและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง ด้วยการให้ครูเข้าอบรม ร่วมประชุมสัมมนา และทัศนศึกษาหาความรู้ เพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก จะสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้ดีขึ้นได้ สอดคล้องกับ ฮอลลิงเกอร์ (Hollinger, 2005) ที่กล่าวถึงภาวะผู้นำของผู้บริหาร โรงเรียนควรมุ่งเน้น การปรับปรุงการสอนของครูและการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นสำคัญเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

5.2.2 การอภิปรายผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งนำมาอภิปรายใน 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นการเปรียบเทียบโรงเรียนจำแนกตามผลการทดสอบ O-NET และจำแนกตามรางวัลการสื่อสาร มีประเด็นที่ควรอภิปราย ดังนี้

5.2.2.1 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามผลการทดสอบ O-NET พบว่าในภาพรวมโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01 แสดงว่า โรงเรียนที่มีผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติให้ความสำคัญและตระหนักถึงระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543, น.15) ระบุว่า งานด้านวิชาการถือเป็นหัวใจหลักของการบริหารสถานศึกษา คุณภาพและมาตรฐานของสถานศึกษาจะพิจารณาได้จากผลงานทางด้านวิชาการ เพราะว่างานด้านวิชาการนั้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับหลักสูตร การจัดโปรแกรม การศึกษา และการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรทุกระดับของสถานศึกษาอย่างแท้จริง

5.2.2.2 ผลการเปรียบเทียบระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่ได้รับ

รางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษต่างกัน มีระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และหากพิจารณารายด้านของโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษมีการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าโรงเรียนที่ไม่เคยได้รับรางวัล แสดงว่าโรงเรียนที่เคยได้รับรางวัลมีการปฏิบัติในแต่ละด้านอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ พรรณศรี ปทุมศิริ (2541) ระบุว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นหลังใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน

นอกจากนี้ หากพิจารณาถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละรายด้านของการเปรียบเทียบ ทั้งการจำแนกตามผลการทดสอบ O-NET และจำแนกตามรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครองมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเหมือนกัน แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองถือเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด หากผู้ปกครองให้ความสำคัญในการเอาใจใส่การเรียนการสอนของนักเรียน จัดกิจกรรมเสริมให้สัมพันธ์กับโรงเรียน ให้การสนับสนุนนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการสร้างโอกาสให้นักเรียนได้เกิดความคุ้นชินกับภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้ก็จะให้นักเรียนมีผลการทดสอบ O-NET ดีขึ้น และมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษดีขึ้นด้วย

หากกล่าวโดยสรุป พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษมากกว่าการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้จากจำนวนโรงเรียนที่ได้รับรางวัลการสื่อสารภาษาอังกฤษมีจำนวนน้อยกว่า อีกทั้งยังมีหน่วยงานการจัดการแข่งขันไม่มากนักด้วย และถึงแม้ว่าโรงเรียนจะไม่ได้รับการส่งเสริมของชุมชน ก็ไม่ได้ส่งผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษอย่างใด แต่หากพิจารณาถึงการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า การปรับเปลี่ยนการสอนด้วยเทคนิคการสอนใหม่ๆ ด้วยการสร้างบรรยากาศและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และสร้างโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารประจำวันอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

5.2.3 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนา

มีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปราย 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน ด้านการสนับสนุนของผู้ปกครอง และประเด็นด้านการส่งเสริมของชุมชน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.2.3.1 ด้านการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียน จะเห็นว่า ถึงแม้ว่าการสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหาร โรงเรียนมีระดับการปฏิบัติมากที่สุดก็ตาม แต่ก็ยังไม่ได้ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ แสดงว่า ผู้บริหารให้การสนับสนุนและส่งเสริมไม่ตรงจุด

ดังนั้นผู้บริหารควรเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของครูและนักเรียนเพื่อส่งเสริมได้อย่างตรงจุด ซึ่งยังมีบางประเด็นที่สำคัญที่ผู้บริหารยังไม่ได้สนับสนุนอย่างเพียงพอในเรื่องของการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ การส่งครูเข้าอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ และการจัดจ้างครูเจ้าของภาษา มาจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงเพื่อให้เกิดความคุ้นชินกับเจ้าของภาษามีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับปริมาณนักเรียน ทั้งยังมีการจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษให้อย่างไม่พอเพียง ซึ่งสอดคล้องกับอัจฉรา ยุทธมนตรี (2554) ระบุว่าการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน ควรสนับสนุนการใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่มีความหลากหลายเหมาะสม และเพียงพอ โดยให้ครูอาจารย์ได้เลือกพัฒนาและใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างได้ผล และมีการร่วมมือในการพัฒนาวิชาการ กับสถานศึกษาและองค์กรอื่น เพื่อเป็นการให้ความร่วมมือช่วยเหลือในด้านวิชาการด้วยกัน ทั้งยังส่งเสริมความรู้ด้านวิชาการแก่ชุมชน โดยโรงเรียนใช้วิธีจัดทำเอกสาร หรือสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้แก่ชุมชน

5.2.3.2 ด้านการส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง โดยภาพรวมพบว่า ผู้ปกครองยังไม่ได้สนับสนุนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ในเรื่องของการจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน การสนับสนุนนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน และผู้ปกครองไม่เข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับ พระชานนท์ จักรใจ, สมศักดิ์ บุญสาธิต และวิชัย ดีพร้อม (2554) ระบุว่า ผู้ปกครองมีความใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองในการจัดการการศึกษาของโรงเรียนให้ดีขึ้น อันส่งผลไปสู่การเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

5.2.3.3 ด้านการส่งเสริมของชุมชน โดยภาพรวมพบว่า ชุมชนไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมากนัก ดังนั้นจึงต้องสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ พิณสุดา สิริธรรังศรี (2555) ระบุว่า การจัดการศึกษาที่ประสบความสำเร็จของสถานศึกษาส่วนใหญ่ล้วนเนื่องมาจากการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญ

หากกล่าวโดยสรุป พบว่า ระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาถือมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกและประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมอาเซียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “English Next” ที่ได้กล่าวไว้ว่า แนวโน้มของภาษาอังกฤษ โดยในปี ค.ศ. 2012 - 2020 จะมีจำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษสูงถึง 2 พันล้านคน

(Graddol, 2006) ดังนั้น ประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศเราให้มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปและสังเคราะห์ผลสรุปเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ทั้งจากข้อมูลเชิงปริมาณ การศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เห็นสมควรนำไปเป็นข้อมูลในการเสนอแนะจากผลการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ คือ ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติในโรงเรียน และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่มีต่อสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ รวมถึงข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ตามลำดับดังต่อไปนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในระดับปฏิบัติ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันเป็นระบบ ดังต่อไปนี้

5.3.1.1 ผู้บริหาร โรงเรียนเป็นผู้ขับเคลื่อนและมีแนวทางการดำเนินการที่ชัดเจน โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของครูและนักเรียนเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนได้อย่างตรงจุด ทั้งยังจัดสรรงบประมาณจ้างครูเจ้าของภาษามาจัดการการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง พร้อมทั้งจัดให้มีการอบรมครูโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษให้แก่ครูทุกคน ได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง และจัดหาสื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารให้แก่ครูและนักเรียนอย่างเพียงพอ

5.3.1.2 ครูวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละรายหรือกลุ่ม เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องได้อย่างตรงจุด แล้วนำมาปรับกับแผนการสอน โดยเน้นกิจกรรมที่นักเรียนสนใจเป็นพิเศษ และให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการสื่อสารอย่างสม่ำเสมอด้วยกระบวนการเรียนการสอนและให้ความหลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุก สนใจที่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษ

5.3.1.3 ผู้บริหารต้องพยายามสื่อสารให้ผู้ปกครองได้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อที่จะได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง เช่น ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายในช่วงวันหยุด ทำกิจกรรมร่วมกัน และสอดแทรกความรู้

ภาษาอังกฤษเมื่อมีโอกาส จัดให้มีอินเทอร์เน็ตเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่างประเทศ

5.3.1.4 ผู้บริหารควรสร้างความสัมพันธ์โดยการจัดกิจกรรมร่วมกันกับชุมชนให้มากขึ้นและอย่างต่อเนื่องเพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือกันอย่างเป็นรูปธรรม

5.3.1.5 ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนดอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางใหม่ในการพัฒนานักเรียนด้วยตนเอง เช่น แจงให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญของการวางแผน และความรับผิดชอบของตนเองให้นักเรียนทราบ และอาจนำไปใช้กับวิชาอื่นหรือชีวิตประจำวันได้ด้วย

5.3.2 ข้อเสนอแนะในระดับนโยบาย

5.3.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช) กระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดนโยบายที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ชัดเจน โดยกำหนดให้ผู้บริหาร โรงเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญต่อระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเชื่อมโยงไปสู่การปฏิบัติงานได้จริง

5.3.2.1 สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช) กระทรวงศึกษาธิการ ควรสนับสนุนนโยบายนี้อย่างมั่นคงและต่อเนื่อง และติดตามงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดผลได้จริง เนื่องจากการฝึกทักษะเกิดจากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

5.3.2.3 สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช) กระทรวงศึกษาธิการ ควรสนับสนุนให้มีการแข่งขันการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

5.3.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการจัดการการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการจัดการการเรียนรู้และประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

5.3.3.2 ควรมีการศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนที่มีการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดี เช่น โรงเรียนสาธิต เพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

5.3.3.3 ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เช่น นักเรียน ผู้ปกครอง ตัวแทนชุมชน เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาการพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

5.3.3.4 ควรมีการศึกษาในเชิงลึกเน้นการวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับปัญหาของระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมล ภู่งประเสริฐ. (2554). *การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: พับบลิวส์.
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- กิตติ เพ็ญภาคกุล (2545). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่มีความเร็ว* *จังหวะเสียงดนตรีประกอบแตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ: รัฐสภา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: รัฐสภา.
- กุดยา ดันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เบรน-เบส บู้คส์
- เกศสุดา รัชฎาวิศิษฐกุล. (2547). *การพัฒนาการเรียนการสอนที่สนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- โกวิท ประวาลพฤษย์. (2540). *ประวัติความเป็นมาของงานการศึกษาเอกชน. วารสารการศึกษาเอกชน, 8(5)*.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ: รัฐสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2545). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)*. กรุงเทพฯ: อรรถพลการพิมพ์.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2554). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

- คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. (2550). *กำหนดประเภทและระดับของโรงเรียนในระบบ*. สืบค้น 15 มีนาคม 2555, จาก <http://www.opec.go.th/index.php>.
- คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน,สำนักงาน. (2557). *ข้อมูลสถิติโรงเรียนเอกชน*. สืบค้น 8 มิถุนายน 2559, จาก, <http://www.moe.go.th/moe/upload/news20/FileUpload/39719-2357.pdf>
- คณะกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). *ภาษากับการสื่อสาร(Language and Communication)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์ฤทัย พานิชสุภผล. (2557). *กลยุทธ์การบริหารโรงเรียนเอกชนเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณศึกษิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์ธานี สงวนนาม. (2545). *ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: บั๊คพอยด์.
- จุฑา เทียนไทย. (2547). *การจัดมุมมองนักบริหาร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ท็อป
- จำลอง นักพื่อน. (2543). *เส้นทางสู่มืออาชีพ. สถาบันพัฒนาผู้บริหาร, 1(5), 3 – 4.*
- ชาญชัย อาจินสมจาร. (2540). *การบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ
- ชินนเพ็ญ รัตนวงศ์. (2547). *ผลของการสอนโดยใช้งานปฏิบัติเป็นฐานในการเรียนรู้ ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุมศักดิ์ อินทรักษ์. (2545). *การบริหารงานวิชาการ*. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ชูชาติ พ่วงสมจิตร. (2552). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค ต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนกับ โรงเรียนประถมศึกษา ในเขตปริมณฑลกรุงเทพมหานคร, (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณภัทร วุฒิวงศา. (2557). *กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. วารสารนักบริหาร, 34(1), 89-97.*
- ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง. (2542). *การศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครและโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเขตเมืองฟูกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่น (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- โณทัย อุดมบุญญาภาพ. (2545). คุณลักษณะครูรุ่นใหม่กับการปฏิรูปหลักสูตรการผลิตครูในศตวรรษที่ 21. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 1(3), 22 – 31.
- คารินทร์ ดนะทิพย์. (2554). ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนชิปปา ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2530). *การบริหารการศึกษาสมัยใหม่: ทฤษฎี วิจัย และปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช
- ทัศนีย์ วงศ์ยืน. (2547). *กระบวนการบริหารงานวิชาการในการจัดสถานศึกษา หน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทิพย์ทิวา วุฒิชัย. (2551). *การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนลาดบัวหลวงไพโรจน์วิทยา อำเภอลาดบัวหลวงจังหวัดพระนครศรีอยุธยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ทิพวรรณ วงษาลาภ. (2557). *การบริหารงานวิชาการของผู้บริหารในโรงเรียนโสตศึกษา ตามความคิดเห็น ของครูผู้สอน ภาคกลาง สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กาญจนบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
- ทิพย์วรรณ สังข์ทอง. (2558). *การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาการเรียนการสอนของนักเรียนโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 44 (บ้านนนทรี) อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- ทิสนา แคมมณี. (2550). *การสอนจิตวิทยาการเรียนรู้ เรื่องศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิสนา แคมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญรัศม์ มิ่งไชยอนันต์. (2559). *การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษา ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอ ในจังหวัดอุบลราชธานี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- ธีระ รุญเจริญ. (2546). *การบริหารโรงเรียนยุคปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง
- นพพงษ์ บุญจิตรคุลย์. (2551). *หลักการ และทฤษฎีการบริหารการศึกษา = Principles and theories in educational administration*. กรุงเทพฯ: เทียมฟ้า

- นารอน ทับสกุล. (2554). การนำเสนอรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของสถานศึกษา กลุ่ม
เครือข่ายสถานศึกษาที่ 10 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- บั้งอร ศาคราไคล. (2550). พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารที่ส่งผลต่อการบริหารงานวิชาการใน
สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). พัฒนาหลักสูตรและการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- บุญชูชัย จงกลณี. (2525). การบริหารงานบริการและกิจการนักศึกษา. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปัทมา น้อยโนนทอง. (2555). โปรแกรมฝึกหัดเขียนตัวอักษรภาษาจีน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- ประนอม สุรัสวดี. (2534). ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ประมะ สตะเวทิน . (2539). การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วน
จำกัดภาพพิมพ์.
- ปรัชญนันท์ นิลสุข. (2545). กระบวนการเรียนรู้ การเชื่อมโยงและรูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บ
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการแก้ปัญหา และการถ่ายโยงการเรียนรู้. สมุทรสงคราม:
วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสงคราม
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- พรพรรณ คงสนทนา. (2557). ผลของการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมเกมส์ที่จัดให้มี
ต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณศรี ปทุมศิริ. (2541). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน,
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระชนนัท จักรใจ, สมศักดิ์ บุญสาธร และวิชัย ดีพร้อม. (2554). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองใน
การจัดการศึกษาของโรงเรียนบ้านอ้อ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย
เขต 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). เชียงราย: มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
- พิณสุดา สิริธรรังศรี. (2555). การจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วมขององค์กรในชุมชนการศึกษารูาน
รากทางเลือกประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2537). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พิรศักดิ์ หม่อนกันทา. (2553). *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการศึกษาของโรงเรียนบ้านแหลมโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสมเด็จพระเจ้าพระยา
- พัชรินทร์ วงษ์นันดา. (2557). *แนวทางการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ประถมศึกษาที่มุ่งสู่ประชาคมอาเซียน* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
- ฟิลิป เอช. กุมบส์. (2535). *วิกฤติการณ์ของโลกในทางการศึกษาที่สนะในทศวรรษ 1980* (ก่อ สวัสดิ์พานิช, ผู้แปลและเรียบเรียง). กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
- ฟองจันทร์ ทองคำ. (2558). *สภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนในกลุ่มดอกคำใต้ 1 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). พะเยา: มหาวิทยาลัยพะเยา
- ภิญโญ สาธร. (2526). *หลักการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อรุณสภา.
- ภารดี อนันต์น้ำวี. (2552). *หลักการ แนวคิด ทฤษฎีทางการบริหารการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ชลบุรี: สำนักพิมพ์มนตรี.
- มณิชา พงษ์โต. (2554). *ผลการเรียนแบบผสมผสานโดยใช้เนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีต่อ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัด พระนครศรีอยุธยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- มยุรา ศรีสมุทร. (2555). *การศึกษาแบบภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาตามทรรศนะของ ผู้บริหารและครู สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดอุบลราชธานี* (วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- รัตน์ มากเมือง . (2552). *สภาพการดำเนินงานตามนโยบายการกระจายอำนาจด้านการบริหารบุคคล ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี*. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
- รุ่ง แก้วแดง. (2538). *กระบวนการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์
- ลักขณา สริวัฒน์. (2557). *จิตวิทยาสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.

- เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2552a). ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. 2553 -2561. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2552b). เป้าหมายยุทธศาสตร์และตัวบ่งชี้: การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561). กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
- เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2553). การบรรยายทางวิชาการเพื่อสร้างความตระหนักเรื่อง การก้าวสู่ประชาคมอาเซียน. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
- วันชัย สุตรีศาสตร์, สมศักดิ์ คำศรี, ปรีดา เพ็ชรดวงษ์, สุรเชษฐ์ พลละเอ็น. (2554). คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหารสถานศึกษาตามทัศนะของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- วีระชาติ ชมพูหลวง, สมชาย วงศ์เกษม, และสมบัติ ฤทธิเดช. (2554). การพัฒนาความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชนในการจัดการศึกษา โรงเรียนบ้านสนาม อำเภอนาโพธิ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วิจิตร ศรีสอ้าน และคณะ. (2523). หลักและระบบบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- วิวรรณ สารกิจปรีชา. (2553). ผู้ปกครองและการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย. สืบค้น, จาก, <http://hanlong1.blogspot.com/2015/11/>
- วิรุณศิริ สารผล. (2559). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- วิเชียรรัตน์ พึ่งกลิ่น. (2541). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอนิคมนพัฒนา จังหวัดระยอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วุฒิชัย มูลศิลป์. (2531). การพัฒนาของการศึกษาเอกชน. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2559, จาก, <http://www.thaiedresearch.org/>
- ศศิกันต์ สุวรรณแสง. (2552). การศึกษาปัจจัยที่ผู้ปกครองใช้ในการตัดสินใจเลือกโรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2550). *พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2550). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง นโยบายและแนวทางการดำเนินงานสำหรับ “พ.ศ. 2555 ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ” English-Speaking Year 2012* สืบค้น 25 มกราคม 2555, จาก <http://www.moe.go.th/websm/2012/jan/010.html>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2549). *24 ปี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน: บนเส้นทางปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อรุณสภาคณาจารย์
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. *สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2558*. สืบค้น, จาก <https://sites.google.com/a/opec.go.th/opec/sthiti-rongreiyin-xekchn>
- สำนักงานรองรับมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. (2554). *คู่มือการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม (พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๘) ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับสถานศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๔ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พฤศจิกายน 2554*. สืบค้น 7 พฤษภาคม 2559, จาก www.onesqa.or.th
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552ข). *แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2559). *คู่มือการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สมยศ นาวิการ. (2539). *การบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 3)* กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า. 2539
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2542). *มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช
- สุกัญญา บูรณเดชาชัย, ทรงยศ บัวเฟื่อน และปริญญา สิริอิตตะกุล. (2558). *กระบวนการสร้างนวัตกรรมสื่อสารเพื่อเตรียมความพร้อมของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการเป็นประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา
- สุชา จันทน์เอม. (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ ไคว้ตระกุล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดใจ ทิพย์รัตน์. (2559). *แนวทางพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนบ้านเด่นศาลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

- สุชาสินี คิ้วงไต้ด. (2555). ผลของการประยุกต์การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่มีต่อสมรรถนะครูในด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธี พรมาธิ. (2555). การศึกษาบทบาทที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังของผู้บริหารสถานศึกษาชั้นพื้นฐานตามความคิดเห็นของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรีเขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- สุนทร ไชยวงษา. (2559). การศึกษาสภาพการปฏิบัติงานการบริหารงานในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มหาสารคาม เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2551). หลักการและทฤษฎีการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวิมล บุญลี. (2557). การปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2543). คุณภาพของครูผู้คุณภาพแห่งการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- เสนอ นุ่นโถม. (2551). การศึกษาสภาพ ปัญหาและแนวทางการนำผลประเมินคุณภาพภายนอกมาใช้พัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดนครสวรรค์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
- เหมวรรณ ชันมณี. (2543). การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอบแบบโพรแม็ทซิสเต็ม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). เด็กไทยมุ่งเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย. สืบค้น 12 เมษายน 2555, จาก <http://www.manager.co.th/QOL/ViewNews.aspx?NewsID=9540000154471>

- อรพรรณ สุชาพันธ์. (2551). *กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*, (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อารี พันธุ์ณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไยใหม่ เอ็ดดูเคท.
- อัจฉรา ยุทธมนตรี. (2554). *การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ในกรุงเทพมหานครที่ผ่านการประเมินระดับดีมาก* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2537). *การบริหารหลักสูตร: หัวใจในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: จงเจริญการพิมพ์
- อรุณ รักธรรม. (2527). *หลักมนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อุไรวรรณ ศรีวิวงศ์. (2559). *แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, สืบค้น, จาก,*
<http://kruoismarteng.blogspot.com/2016/08/blog-post.html>
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2543). *ร่วมคิดร่วมเขียน ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด (กลยุทธ์ทางการศึกษา: ผู้เรียนสำคัญที่สุด)*. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
- เอกชัย กี่สุขพันธ์. (2538). *การบริหาร: ทักษะและการปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

ภาษาต่างประเทศ

- Bloom B.S. (1956). *Taxonomy of educational objectives, 2: Affective domain*. New York : Mckay.
- Bloom. B.S. (1976). *Human Characteristic and School Learning*. New York: McGraw-Hill.
- British Council. (2013). *Teaching English: CLIL*. Retrieved September 6, 2013, from <http://www.teachingenglish.org.uk/knowledge-database/clil>
- Brown, H.D. (1994). *Principles of language learning and teaching*. Englewood Cliffs N.J.: Prentice Hall Regents.
- Campbell, R.F. (1993). *Introduction to educational administration*. Boston: Allyn and Bacon
- Celce-Murcia, M. (2011). *Teaching English as a second or foreign language*. Boston: Heinle & Heinle.
- Cronbach. (1954). Retrived from <http://www.vcharkarn.com/lesson/1625> November 4, 2015

- Davis, G.A., & Thomas, M.A. (1989). *Effective schools and effective teachers*. Boston: Allyn and Bacon.
- Fleming, N. (2001). *VARK A guide to learning styles*. Retrieved April 13, 2016, from <http://www.vark-learn.com/english/page.asp?p=categories>
- Graddol, D. (2006). *English Next*. Retrieved April 22, 2012, from <http://www.britishcouncil.org/learning-research-englishnext.th>
- Hilgard and Bower. (1996). *Introduction to Psychology*. (4th ed.). New York, NY: Harcourt, Brace & World.
- Honey, P., & Mumford, A. (1992). *The manual of learning styles* (2nd ed.). Maidenhead, UK: Peter Honey and Alan Mumford
- Huang, L. and Bonzon, P. (1995). *Two Level Learner Modeling in The Tutoring of Declarative Knowledge Based Problem Solving*. *World Conference on Computers in Education VI. WCCE' 95 Liberating the Learner*. Tinsley, D.J. and Van Weert, T.J. (Ed). London: Chapman and Hall.
- Hymes, D. H. (1981). In vain I tried to tell you: Essays in Native American ethnopoetics. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Kolb, D.A., Rubin, I.M., & Osliand, J. (1991). *Organization behavior reader*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall
- Johnson, K. and K. Morrow. (Eds.) (1981). *Communication in the Classroom*. London: Longman.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and principles of language teaching* (2nd ed.). Oxford, UK: Oxford University Press.
- Lenneberg, E.H. (1967). *Biological Foundations of Language*. New York: Wiley.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mind Matters. (2012). *Whole School Matter 2012*. n.p.: n.p.
- Norman, D.G. (2005) Using STAD in an EFL Elementary School Classroom in South Korea: Effects on Student Achievement, Motivation, and Attitudes Toward Cooperative Learning. *Asian EFL Journal*.

Ontario Ministry of Education. (2008). *Supporting English Language Learners: A Practical Guide for Ontario Educator Grades 1 to 8*. Ontario: Queen's Printer for Ontario.

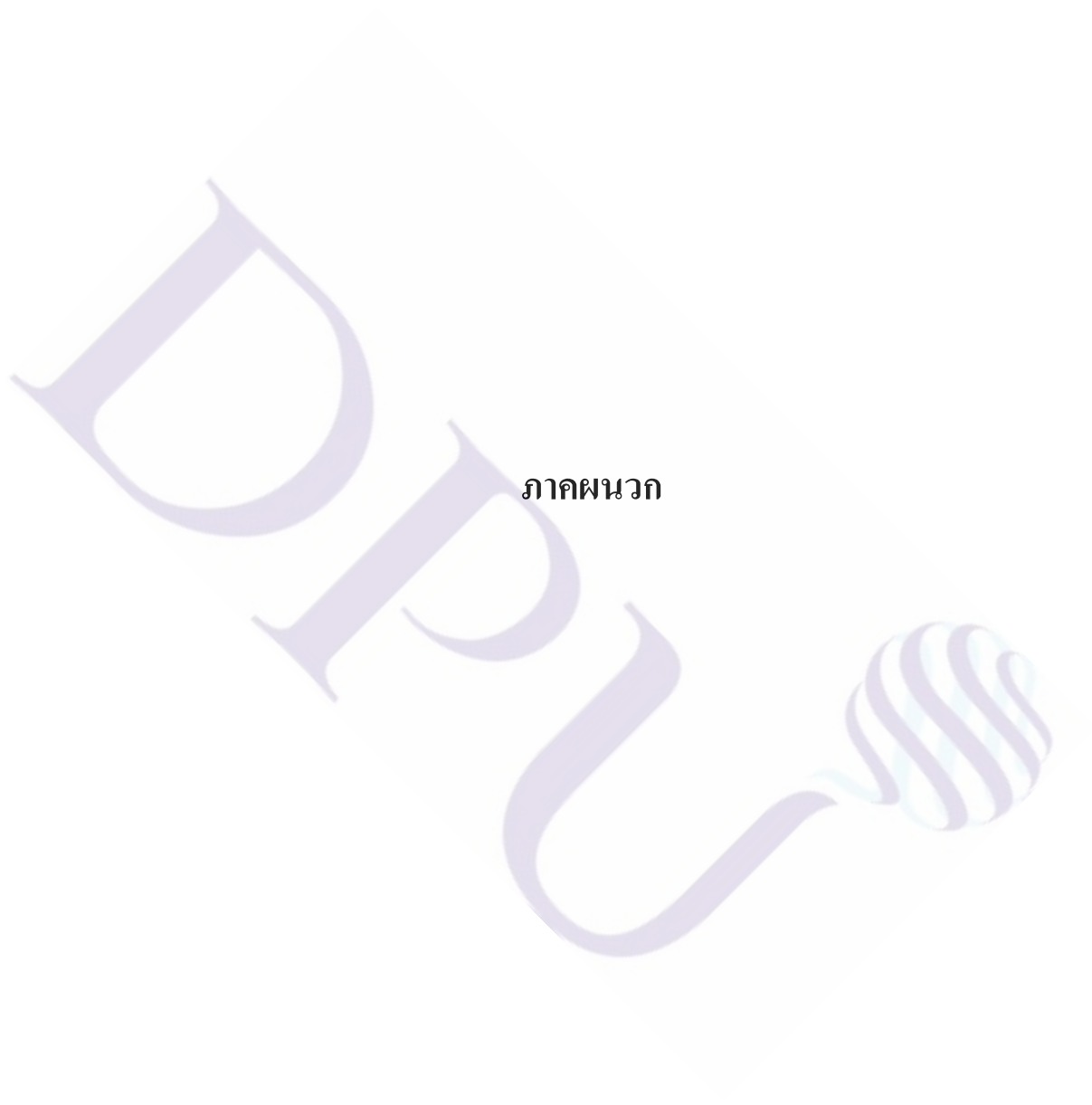
Richard, J.C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. USA: Cambridge University Press.

Singleton, D. (1989). *Language acquisition: the age factor*. Clevedon: Multilingual Matters.

Verikaite, D. (2008). *Modern Approaches in English Language Teaching*. Zmogus ir Zodis III.

Vikancience, L. (2007). *CLIL: Lithuanian Context. Language in Different Contexts*. (Research papers).

Wikipedia. (2013). *Content and language integrated learning*. Retrieved September 6, 2013, from [http://en.wikipedia.org/wiki/Content and language integrated learning](http://en.wikipedia.org/wiki/Content_and_language_integrated_learning)

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ชื่อ-นามสกุล
ตำแหน่งหน้าที่
วุฒิการศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองแถม
ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และรักษาการผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตร-
คุณศึกษบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนวิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ค.ศ. (อุดมศึกษา)
2. ชื่อ-นามสกุล
ตำแหน่งหน้าที่
วุฒิการศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิณสุดา จิรธรังศรี
อาจารย์ประจำหลักสูตร
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ค.ศ. (อุดมศึกษา)
3. ชื่อ-นามสกุล
ตำแหน่งหน้าที่
วุฒิการศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สนิธระวา คามดิษฐ์
อาจารย์พิเศษ
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ค.ศ. (อุดมศึกษา)
4. ชื่อ-นามสกุล
ตำแหน่งหน้าที่
วุฒิการศึกษา
ดร.เจลิมชัย มนุเสวต
อาจารย์ประจำหลักสูตร
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ค.ศ. (อุดมศึกษา)
5. ชื่อ-นามสกุล
ตำแหน่งหน้าที่
วุฒิการศึกษา
ดร.วาสนา วิสฤตาภา
หัวหน้าสำนักงานเลขานุการและอาจารย์ประจำหลักสูตร
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ภาคผนวก ข

เครื่องมือวิจัย

(แบบสอบถามระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนใน
กรุงเทพมหานครและแบบสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน)

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ใช้ประกอบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด

2. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน โปรดตอบให้ครบทุกตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 8 ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 44 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางการพัฒนา

3. ข้อมูลคำถามที่ท่านกรุณาให้ผลมา ผู้วิจัยจะนำไปประมวลเป็นคำตอบในภาพรวม ผลการตอบข้อมูลของท่านจะไม่กระทบกับงานและตัวท่านเองที่ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล และผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่ท่านกรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นางศรีพิชา ชาตะศิริกุล (062-454-9351)

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าคำตอบที่ท่านเลือก

- 1) เพศ ชาย หญิง ()
- 2) อายุ น้อยกว่า 30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี 50 ปีขึ้นไป ()
- 3) ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ประกาศนียบัตรบัณฑิตหรือเทียบเท่า
 ปริญญาโทหรือเทียบเท่า ปริญญาเอก ()
- 4) ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ / ผู้จัดการ / ครูใหญ่ ()
 รองผู้อำนวยการ / ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
 หัวหน้างานวิชาการ / หัวหน้าฝ่าย / หัวหน้าแผนก
 หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ
 ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ
- 5) ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษประจำปี 2559 (ครั้งล่าสุด) ()
 สูงกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (มากกว่า 45.04 คะแนน)
 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับชาติ (น้อยกว่าหรือเทียบเท่า 45.04 คะแนน)
- 6) การได้รับรางวัลด้านวิชาการ (วิชาภาษาอังกฤษ) ภายใน 3 ปีที่ผ่านมา ()
 เคยได้รับรางวัล ไม่เคยได้รับรางวัล
- 7) การได้รับรางวัลด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ()
 เคยได้รับรางวัล ไม่เคยได้รับรางวัล
- 8) ขนาดโรงเรียน ()
 ขนาดเล็ก (นักเรียน 1-300 คน) ขนาดกลาง (นักเรียน 301-1,000 คน)
 ขนาดใหญ่ (นักเรียน 1,001-3,000 คน) ขนาดใหญ่พิเศษ (นักเรียน 3,001 คนขึ้นไป)

**ตอนที่ 2 ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร**

คำชี้แจง : โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้และระบุว่าระดับการปฏิบัติการเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่านอยู่ในระดับใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือของแต่ละข้อของแบบสอบถามที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน					
1. นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมายได้เสร็จทันตามกำหนด					
2. นักเรียนวางแผนการเรียนเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูแนะนำ					
3. นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้น					
4. นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี					
5. นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อภาษาอังกฤษ					
6. นักเรียนมีโอกาสสร้างเสริมภาษาอังกฤษจากครูด้วยความเป็นกันเอง					
7. นักเรียนสนใจเรียนภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อนๆตามที่ครูจัดประสบการณ์					
8. นักเรียนให้ความสนใจกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่มีรางวัลให้					

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ ของครู					
9. ครูวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดย ศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนแต่ละราย					
10. ครูแนะนำนักเรียนได้ตรงตามจุดเด่น จุด ด้อยของนักเรียนแต่ละราย					
11. ครูจัดประสบการณ์การสอนและมีการ ประเมินผลภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ					
12. ครูจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เอื้อ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ					
13. ครูส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษในโอกาสต่างๆ					
14. ครูร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของ โรงเรียนในการส่งเสริมภาษาอังกฤษ					
15. ครูจัดขั้นตอนการเรียนการสอนโดยบูรณา การภาษาและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษได้อย่าง เหมาะสมกับนักเรียน					
16. ครูจัดกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมให้ นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ					
17. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษ (Listening) ของนักเรียนได้อย่าง มีคุณภาพ					

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
18. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด (Speaking) ของนักเรียนทั้งในและนอกชั้นเรียน					
19. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการอ่าน (Reading) ของนักเรียนสม่ำเสมอ					
20. ครูเลือกวิธีการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน (Writing) ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน					
21. ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนครูในการพัฒนาหลักสูตร การสอน และการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ					
22. ผู้บริหารสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง					
23. ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม					
24. ผู้บริหารให้การสนับสนุนโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมาพัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครู					
25. ผู้บริหารให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน					
26. ผู้บริหารให้การสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อสร้าง					

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ประสบการณ์ที่ดี					
27. ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยี เกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายใช้ ในโรงเรียน					
28. ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยี เกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้เหมาะสมและพอเพียง					
29. ผู้บริหารส่งเสริมงานแนะแนวการศึกษา ภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียน เต็มศักยภาพ					
30. ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูปฏิบัติงานได้ อย่างเต็มที่เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถ ทางการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น					
การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง					
31. ผู้ปกครองส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชา ภาษาอังกฤษของโรงเรียน					
32. ผู้ปกครองศึกษาและเข้าใจหลักสูตร ภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่					
33. ผู้ปกครองให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน					
34. ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลและให้ความ ร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับ โรงเรียน					
35. ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียน ที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน					

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
36. ผู้ปกครองสนับสนุนนักเรียนให้ใช้ ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน					
การส่งเสริมของชุมชน					
37. ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชา ภาษาอังกฤษของโรงเรียน					
38. ชุมชนเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ นักเรียนกำลังศึกษาอยู่					
39. ชุมชนให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน					
40. ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชา ภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามความต้องการของ นักเรียน					
41. ชุมชนรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือ ในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับ โรงเรียน					
42. ชุมชนมีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะ ความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษแก่นักเรียน					
43. ชุมชนดำเนินการเสริมกิจกรรมให้สัมพันธ์ กับที่โรงเรียน					
44. ชุมชนให้ความร่วมมือกับครอบครัวของ นักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มี กิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการ สื่อสารภาษาอังกฤษ					

ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางการพัฒนา

คำชี้แจง : โปรดระบุปัญหา และแนวทางการพัฒนาเกี่ยวกับระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนตามที่เป็นจริง

ปัญหา	แนวทางการพัฒนา
1. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน
2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู
3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน

ปัญหา	แนวทางการพัฒนา
4. การส่งเสริมของผู้ปกครอง
5. การส่งเสริมของชุมชน

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถามฉบับนี้

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย
เรื่อง การจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อโรงเรียน.....

ผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....

จำนวนนักเรียน.....คน จำนวนครู.....คน จำนวนบุคลากรอื่น.....คน

ขนาดโรงเรียน เล็ก กลาง ใหญ่ ใหญ่พิเศษ

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษประจำปี 2559

รางวัลที่ได้รับ (ชื่อรางวัล).....

รางวัลระดับ (โรงเรียน/ระดับภาค/ระดับประเทศ).....

สัมภาษณ์เวลา.....เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ส่วนที่ 2 ตารางที่สัมภาษณ์

1. แนวคิดและหลักการการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของโรงเรียน

1.1. การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน

.....
.....
.....

1.2. การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู

.....
.....
.....

1.3. การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน

.....
.....
.....

1.4. การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง

.....
.....
.....

1.5. การส่งเสริมของชุมชน

.....
.....
.....

2. ปัญหาที่พบจากการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของ โรงเรียน

.....

.....

.....

3. แนวทางการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของ โรงเรียน

.....

.....

.....

ส่วนที่ 3 บทสรุปของการส่งเสริมการจัดกิจกรรม

1. ภาพรวมการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

2. บทเรียน หรือแนวปฏิบัติที่ดี ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

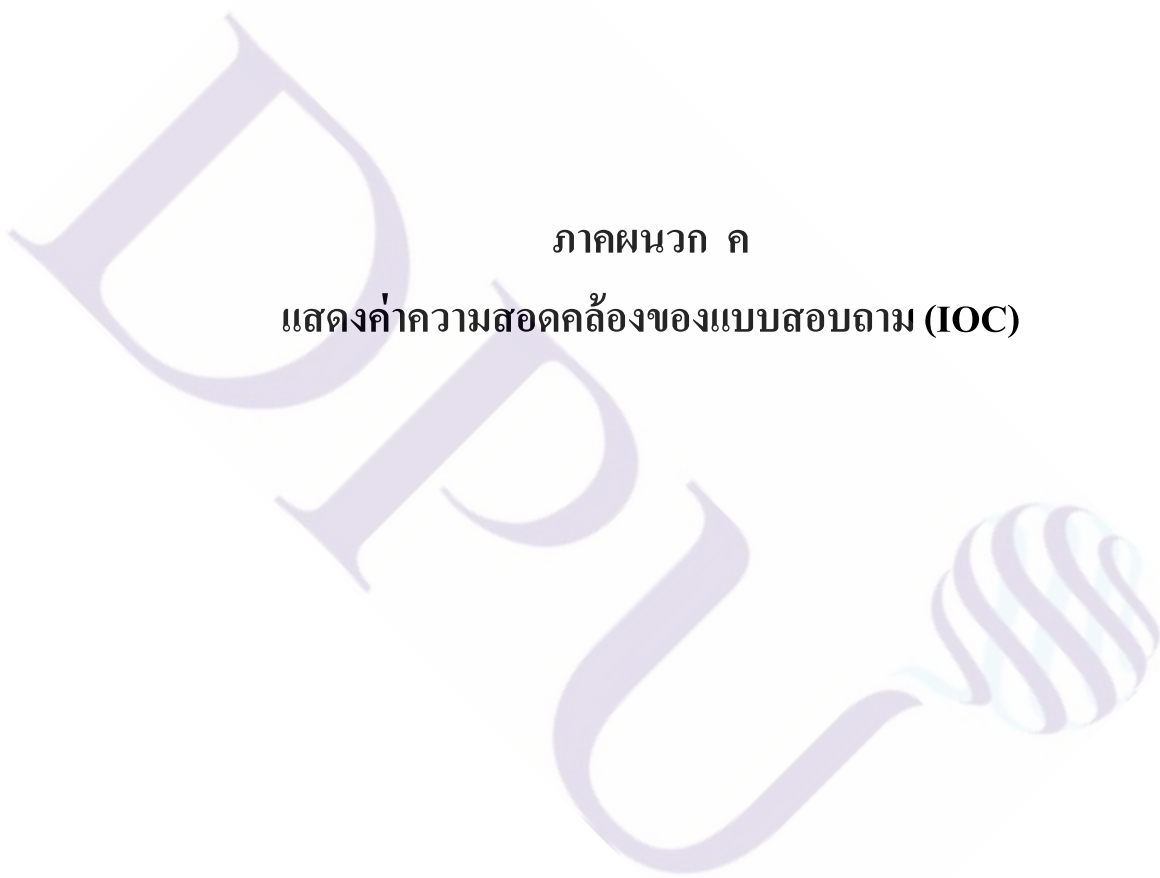
3. ข้อเสนอแนะอื่นๆในการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

ภาคผนวก ก
แสดงค่าความสอดคล้องของแบบสอบถาม (IOC)

ตารางแสดง ผลการประเมินค่า IOC

ระบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในโรงเรียน

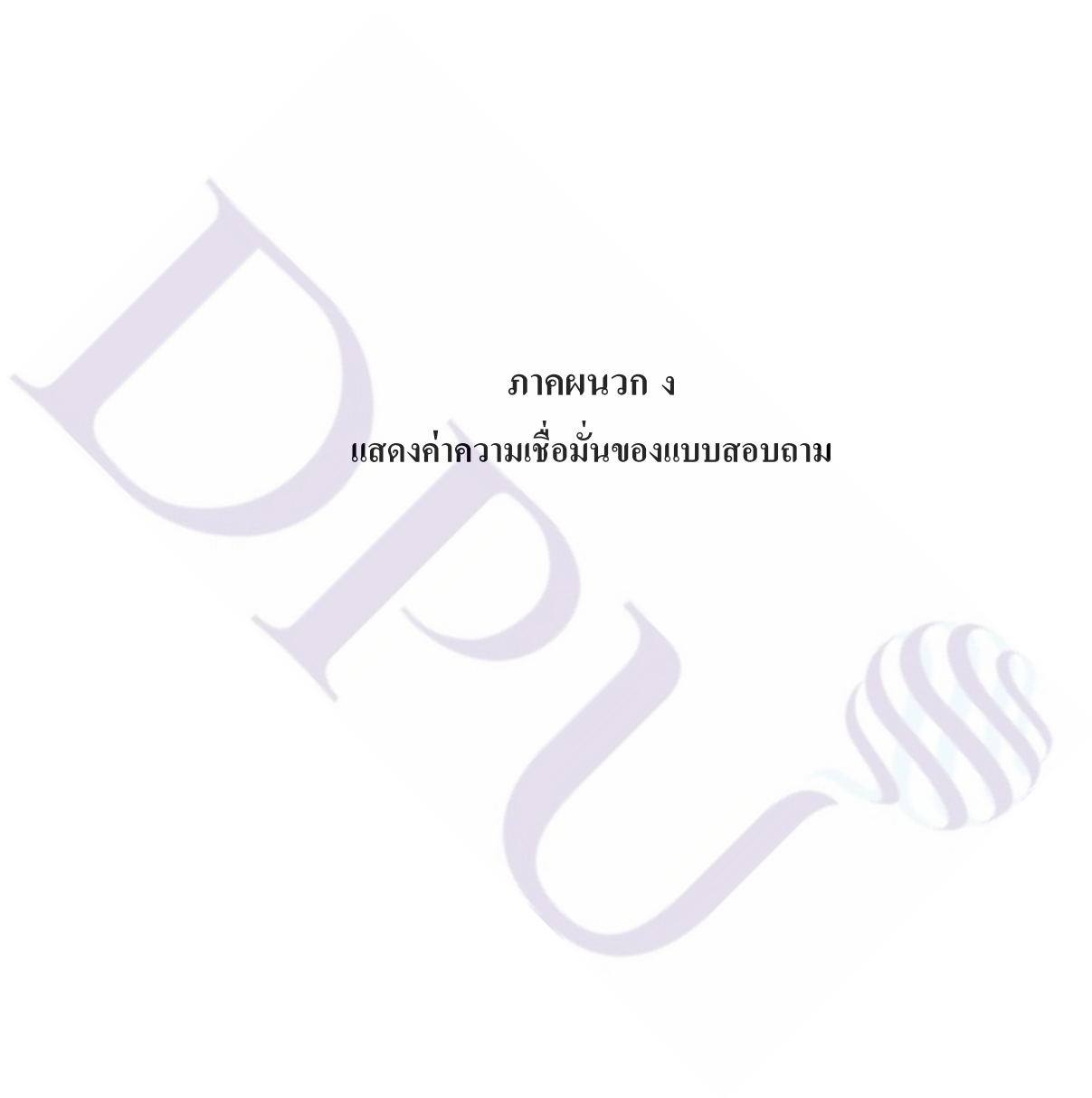
คำถาม	คนที่					ค่าIOC	สรุป
	1	2	3	4	5		
การจัดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของนักเรียน							
1.นักเรียนเป็นผู้วางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามที่ครูมอบหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.นักเรียนวางแผนการเรียนรู้ได้เสร็จตามที่ครูแนะนำ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.นักเรียนสนใจทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ครูจัดทำขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4.นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่มีบรรยากาศดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5.นักเรียนสนใจทำกิจกรรมเรียนรู้ประกอบการใช้สื่อภาษาอังกฤษที่สะดวกสบาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6.นักเรียนได้รับโอกาสสร้างเสริมภาษาอังกฤษจากครูด้วยความเป็นกันเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7.โดยรวมนักเรียนสนใจเรียนภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อนๆตามที่ครูจัดประสบการณ์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ของครู							
8.ครูวางแผนการเรียนการสอนโดยการศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละราย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
9.ครูแนะนำนักเรียนได้ตรงจุดตามจุดเด่น จุดด้อยของนักเรียนแต่ละราย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10.ครูจัดประสบการณ์การสอนและมีการประเมินผลภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
11.ครูจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

คำถาม	คนที่					ค่าIOC	สรุป
	1	2	3	4	5		
12. ครูส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทุกโอกาส	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13. ครูร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรของโรงเรียนในการส่งเสริมภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
14. ครูวิเคราะห์ขั้นตอนการเรียนการสอนโดยบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาได้อย่างเหมาะสมกับนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
16. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ (Listening) ของนักเรียนได้น่าสนใจ	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
17. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูด (Speaking) ของนักเรียนทั้งในและนอกชั้นเรียน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
18. ครูจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการอ่าน (Reading) ของนักเรียนสม่ำเสมอ	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
19. ครูเลือกวิธีการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียน (Writing) ของนักเรียนได้น่าสนใจ	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การสนับสนุนและส่งเสริมของผู้บริหารโรงเรียน							
20. ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนครูในการพัฒนาหลักสูตร การสอน ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
21. ผู้บริหารสนับสนุนครูให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
22. ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23. ผู้บริหารให้การสนับสนุนโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญมา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

คำถาม	คนที่					ค่าIOC	สรุป
	1	2	3	4	5		
พัฒนาภาษาอังกฤษให้แก่ครู							
24.ผู้บริหารให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
25.ผู้บริหารให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26.ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายใช้ในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
27.ผู้บริหารช่วยจัดหาสื่อและเทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้เหมาะสมและพอเพียง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
28.ผู้บริหารส่งเสริมงานแนะแนวการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนเต็มศักยภาพ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
29.ผู้บริหารให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนครูในการพัฒนาหลักสูตร การสอน ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
30.ผู้บริหารสนับสนุนให้ครูปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การส่งเสริมสนับสนุนของผู้ปกครอง							
31.ผู้ปกครองศึกษาและเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่บุตรกำลังศึกษาอยู่	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
32.ผู้ปกครองเข้าร่วมประชุมทำแผนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
33.ผู้ปกครองส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

คำถาม	คนที่					ค่าIOC	สรุป
	1	2	3	4	5		
34.ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
35.ผู้ปกครองจัดเสริมภาษาอังกฤษให้นักเรียนที่บ้านให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
36.ผู้ปกครองให้ความสนับสนุนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันแก่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การส่งเสริมของชุมชน							
37.ชุมชนทำความเข้าใจหลักสูตรภาษาอังกฤษที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
38.ชุมชนเข้าร่วมประชุมทำแผนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
39.ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
40.ชุมชนส่งเสริมการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
41.ชุมชนรับทราบข้อมูลและให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษกับโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
42.ชุมชนมีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษแก่นักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
43.ชุมชนดำเนินการเสริมกิจกรรมให้สัมพันธ์กับที่โรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
44.ชุมชนให้ความร่วมมือกับครอบครัวของนักเรียนเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีกิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนทักษะความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง
แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.979	44

ค่าความเชื่อมั่นรายข้อ

Item-Total Statistics

Question No.	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
1	171.6333	538.585	.592	.978
2	171.5667	532.530	.681	.978
3	171.3667	532.654	.697	.978
4	171.2000	530.303	.818	.978
5	171.3333	529.057	.700	.978
6	171.3333	529.609	.776	.978
7	171.5667	529.151	.736	.978
8	171.2000	536.579	.608	.978
9	171.6333	534.240	.635	.978
10	171.6333	535.413	.646	.978
11	171.3667	531.068	.748	.978
12	171.3667	530.447	.767	.978
13	171.1667	526.006	.741	.978
14	171.4000	524.938	.846	.978
15	171.2000	533.476	.712	.978
16	171.4000	532.524	.720	.978
17	171.4333	528.461	.815	.978
18	171.4667	531.016	.758	.978
19	171.4000	533.490	.641	.978
20	171.5333	539.223	.536	.979
21	171.1333	532.533	.727	.978
22	171.2667	531.168	.702	.978
23	171.2667	529.513	.806	.978

Item-Total Statistics

Question No.	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
24	171.3000	531.803	.694	.978
25	171.2000	532.097	.702	.978
26	171.3333	527.057	.717	.978
27	171.3000	533.597	.600	.978
28	171.4667	529.292	.712	.978
29	171.3667	525.413	.867	.978
30	171.3000	527.734	.818	.978
31	171.5667	525.564	.793	.978
32	171.8667	531.982	.622	.978
33	171.9333	534.823	.568	.979
34	171.6667	522.644	.820	.978
35	171.7000	529.666	.696	.978
36	171.6667	532.506	.594	.978
37	171.9333	528.064	.762	.978
38	172.0000	531.724	.651	.978
39	172.0667	531.857	.742	.978
40	172.1000	532.093	.737	.978
41	172.1000	530.300	.655	.978
42	172.1333	534.189	.625	.978
43	172.0667	530.340	.691	.978
44	172.0000	526.276	.692	.978

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

ประวัติการศึกษา

นางศรีพิชา ชาคะศิริกุล

ปี พ.ศ. 2545

บัญชีบัณฑิต (บช.บ.) สาขาบัญชี

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปี พ.ศ. 2556

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ผู้สอบบัญชีรับอนุญาต

Audit Partner

บริษัท พี พลัส ออดิท จำกัด

748/6 ถนนพระราม 3

แขวงบางโพงพาง เขตยานนาวา

กรุงเทพมหานคร 10120

โทรศัพท์ 02-886-8132

Email: sripichar.c@hotmail.com